

VIẾT NHỮNG DÒNG NÀY

VIẾT NHỮNG ĐỒNG NÀY

Thơ **Trần Văn Lê**

Dàn trang: Lê Nguyễn Minh Quân

Bìa: Nguyễn Thiên Nga

Đọc bản thảo: Trần Thị Nguyệt Mai

Nhân Ảnh Xuất Bản 2022

ISBN:

Copyright © 2022 by Tran Van Le

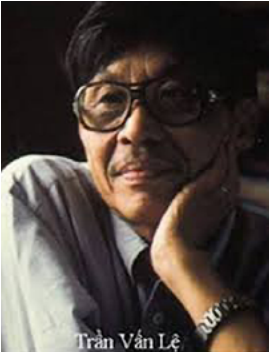
TRẦN VĂN LỆ

Thơ

NHÀ XUẤT BẢN
NHÂN ẢNH
2022

Tên thật TRẦN VĂN LỆ

*Sinh ngày 31-05-1942 tại Phan Thiết,
tỉnh Bình Thuận*

Trưởng thành và dạy học tại Đà Lạt

Hiện định cư tại Los Angeles - Hoa Kỳ

Tác phẩm thi ca đã xuất bản:

*BAY VỀ ĐÂU ĐÓ Ở QUÊ HƯƠNG • HỒN TAN TRONG
THƠ • NẮNG RỐT VƯỜN XUÂN • GỬI EM MỘT ĐÓA
HOA HỒNG • TA NHỚ NGƯỜI XA CÁCH NÚI SÔNG •
TRĂM NĂM ĐỂ LẠI • NẾU BƯỚC CHÂN NGÀ CÓ MỖI
• TỪ LÚC ĐƯA EM VỀ LÀ BIẾT XA NGHÌN TRÙNG •
MAY MÀ CÓ EM ĐỜI CÒN DỄ THƯƠNG • MẤY AI BIẾT
MÌNH SỐNG • MỘT THỜI TRONG TRANG THƠ • NÓI
THẦM VỚI THƠ • ÁO DÀI EM TRẮNG BAY TRONG GIÓ
NÓN LÁ BÀI THƠ CHUYỆN CỦA CHÀNG • CON TRAO
TRẢO BỜ AO BAY ĐI BUỒN LẮNG LẶNG • HÌNH NHƯ
TỪ TRONG CHIÊM BAO • CHIỀU BÊN SÔNG ĐỨNG
TRÔNG LÀN KHÓI • DÃ QUỲ THƯƠNG NHỚ • ÁO DÀI
ỒI THƯƠNG QUÁ NHỚ VỀ • VỜI VỘI • ĂN CỦA RỪNG
RỪNG RỪNG NƯỚC MẮT ...*

***Viết những dòng này mà sao tôi khóc,
Muôn nẻo đường đời người đó ta đây!***

- TP -

Tựa Vườn Thơ, Viết Những Dòng Này

Tôi vẫn ở lại đây, Vườn Thơ Trần Văn Lệ, sáng sủa, chiếu chiều... trong suốt thời gian đại dịch Covid-19 ập đến Sài Gòn như một cơn bão nghiệt ngã.

Những ngày này, Vườn Thơ của Anh lặng lẽ hơn. Đứng trên thềm ga cũ, chỉ còn nghe vọng về từ trong tiềm thức tiếng còi tàu rời sân ga, cho lũ khách ngoài nhìn những đóa Cẩm Tú Cầu tím tím mà hồn bâng khuâng.

Không gian trầm buồn, cái buồn bàng bạc giăng mắc khắp trời quê hương bởi đại dịch. Tiếng Thơ Anh rơi đều, thật khẽ và đủ chạm đến trái tim những người yêu thơ.

Cũng như rất nhiều bài thơ khác trong những tập đã xuất bản trước đây, thơ của thi sĩ Trần Văn Lệ thời gian này vẫn giữ nguyên nét tự nhiên, nhẹ nhàng như hơi thở. Cứ thế, hàng ngày, hàng giờ, Anh để ngôn từ nhàn nhã rong chơi mà nên thơ hóa nhạc; tổng hòa, đan xen tình yêu đối với Quê Hương, với gia đình, bạn bè bằng những lời thủ thỉ thật êm dịu và chân thành.

Có khi còn là những Tùy Bút viết theo thể ngũ ngôn, lục bát, thất ngôn, ... mang phong cách nghệ thuật hết sức tự do, phóng khoáng và giàu chất trữ tình.

Những Tùy Bút này vừa mang đậm chất thơ và cũng khá đậm chất “báo”.

Chất thơ thể hiện ở những cảm xúc và suy tư của tác

giả đôi khi lãng mạn, bay bổng, có lúc lại rất sâu sắc và đa chiều. Ngôn ngữ sử dụng vẫn bình dị, dễ thương nhưng truyền tải được đầy đủ ý nghĩa sâu xa.

Ra đời giữa những ngày đại dịch nên chất “báo” trong Tùy Bút của tác giả thể hiện rất chân thực và rõ nét. Anh cập nhật rất nhanh mọi việc thực diễn ra trong đời sống hàng ngày với cách viết vốn mềm mại, không hề khiên cưỡng. Đó chính là tài nghệ của ngòi bút tinh tế Trần Văn Lệ.

Đọc và bàng khuâng. Có lẽ khi Thi sĩ Trần Văn Lệ viết những dòng này, những giọt nước mắt Anh đã lăn dài theo mỗi bước chạy của đồng bào đang cư ngụ tại hàng chục ngàn khu nhà trọ ở Sài Gòn để kiếm bát cơm manh áo mưu sinh, bắt đầu ùn ùn tìm đường về quê. Thơ Anh như chững lại, tiếng Thơ như nghẹn ngào:

*“Nắng quá mưa không kịp/ năm sáu tháng nay rồi/ dịch
bệnh tử khắp nơi/ về tuôn ra quốc lộ...”*

*Có người thì đi bộ/ tay xách với nách mang/ Có người
thì vội vàng/ cỡi xe máy xe gió...”*

*Buồn lắm chớ câu hỏi/ tròng giang trôi lê thê/ người bỏ
phố đi về/ về lại quê...thất thểu!”*

(Bỏ Phố Về Quê)

Đó là những cuộc “di cư” thắm đẫm nỗi buồn. Đêm ngày, mưa nắng, đèo dốc, buồn tủi, đói khát... để đi ngược lại hướng thiên di ngày nào. Không ở trong tâm dịch, ai đọc báo, nghe tin đã thấy rưng rưng và quá đau lòng.

Tôi nghe tiếng sột soạt của ngòi bút chạy trên giấy, từng giọt mực hay giọt nước mắt rơi run run...

*“Biển sông run bần bật... Trường Sơn cũng oằn mình!
Tháng Tám thật vô tình... cả nước mình phong tỏa!”*

(Tháng 8 Việt Nam Hai Ngàn Hai Mốt)

Tựa vào câu ca dao xưa, câu kết của bài thơ Ngộ Nặng Cho Qua Ngày vương nổi đắng cay và xót xa:

*“Chúng ta có qua cầu, thương nhau xin đổi áo... đem đi
mà đổi gạo sống những ngày... giới nghiêm!”*

Rồi một ngày như mọi ngày, Anh lặng lẽ nhớ về Quê Hương, nhớ về gia đình, bạn bè, ...Nỗi Nhớ như luôn được viết hoa, bỗng chốc hóa mây trời, theo gió vượt trùng khơi thành những giọt mưa – giọt lệ nhòa cay mắt nhớ ...

*“Tôi nhớ... chuyện gì tôi cũng nhớ
bỗng dưng nổi nhớ lại lem, nhòa
Sáng nay tôi trải lòng nao nức
sao ngô vàng hoa chưa thấy hoa?”*

(Sáng Bửng Trời Êm Mát Dịu Dàng)

*

Cách đây 5 năm, Anh về thăm và buồn khi thấy Đà Lạt không còn như xưa. Đứng ở gần cuối dốc Duy Tân cũ, nhìn qua đường Hoàng Diệu, chỉ cách một con suối nhỏ mà Anh không thể bước qua để thăm lại chốn cũ dấu xưa đầy kỷ niệm. Ngỡ ngàng vì có quá nhiều đổi thay, thoáng chốc Anh trở nên ngại ngần ngay trên Quê Hương mình.

Bây giờ, theo dõi tin tức hàng ngày, biết chút rừng đang sót lại trong phố sẽ không còn, chắc Anh càng buồn hơn.

Ai đã đọc tập thơ **“Ăn Của Rừng Rung Rung Nước Nước Mắt”** của thi sĩ Trần Văn Lệ xuất bản vào tháng

7/2021 cũng đã cùng thắm nỗi đau mất rừng. Nỗi đau đó không dừng lại, nó cứ được nhắc lại, lúc tách bạch, lúc hòa xen vào những cung bậc, hình thái cảm xúc khác trong tập thơ mới này.

Với tôi, Anh không đơn giản là làm thơ. Anh đã thốt lên tiếng lòng mình bằng một giai điệu riêng thật đẹp... Ngôn từ giản dị mà không hề dễ dãi, lắng đọng cảm xúc nhưng lại dạt dào, oà vỡ trong không gian yêu thương với những lời nồng nàn...

“Cũng mong Trời làm thơ, chớ làm mưa thì khó! Giọt mưa thành giọt nhớ ở Cali lâu rồi...”

*Em trông giống như người đứng trong tranh cổ tích!
Hôm nay em không nghịch nhưng chắc lòng em vui?*

*Tà áo dài em phơi cùng màn sương rất nhẹ. Anh hôn em
chút nhẹ cái miệng em thơm sương...”*

(Hôm Nay Có Điểm Lành)

Nếu trong thơ Anh có thấp thoáng chút tình riêng thơ mộng nào đó thì cuối cùng vẫn có tiếng thở dài nhẹ nhàng, hiển hiện nỗi nhớ tận cùng về Quê Hương giữa niềm cô đơn, u uẩn.

*“Viết trong nỗi cô đơn đến tận cùng:
Xưa Thâm Tâm buồn, nay ta buồn
Trăng mờ cố quận tại mù sương?
Ai tri âm nhỉ? Ai tri kỷ?
Ai giải giùm ta chữ Đoạn Trường?”*

(Trăng Mờ Cố Quận)

Tôi không phải là nhà thơ, không biết dùng nhiều mỹ

từ để ca tụng, nhưng thật sự từng câu từng từ trong tất cả những bài thơ của Thi sĩ Trần Văn Lệ dù viết trong tâm trạng nào cũng luôn mang lại cho tôi quá nhiều cảm xúc. Cảm xúc vô cùng gần gũi, bởi nó được tạo nên thật tự nhiên như hơi thở. Hơi thở cuộc sống, triết lý nhân sinh được Anh bày tỏ thật sâu xa và quá “điều luyện”. Tôi có cảm giác chỉ cần xòe bàn tay ra, nắm đầu ngón đụng ngay cái lạnh giá của mùa đông dai dẳng, của lòng người buốt giá. Nắm tay lại, hơi ấm lại tỏa lan bởi chút chia sẻ của ngọn lửa trái tim, tình yêu thương và lòng nhân ái.

Tôi mong Anh sẽ thấy ấm áp, bớt cô độc vì đâu đó giữa dòng đời xuôi ngược, Anh vẫn có những tri âm, có những đồng vọng.

*

Tôi tạm ngưng bài viết thiên về cảm xúc của mình bằng một bài thơ rất hay và đó cũng là sự trải lòng của Thi sĩ Trần Văn Lệ

“Tôi xem chữ nghĩa như con cái: có đứa buồn hiu có đứa vui, quanh quẩn bên tôi chiều với sớm, lú lo như thể lữ chân trời

Tôi xem chữ nghĩa như cơm cháo, khi đói thì ăn no để dành, dư ném cho chim nhìn chúng hót thấy đời hẹp bớt chút mộng mênh

Tôi xem chữ nghĩa như bè bạn, kết thả trôi sông chở cả trời nếu có lúc bơi giòng nước ngược, buồn buồn nhớ lại lúc miền xuôi

Tôi xem chữ nghĩa như chăn gối, khi lạnh thì ôm, nóng bỏ ra, nhưng chẳng lúc nào không ở cạnh, trăm năm

thương mãi chữ Chan Hòa!

*Chữ nghĩa và tôi nặng cái tình, như là khi thấy lệ long
lạnh giọt sương trên lá khi chiều xuống, nhớ quá Quê
Hương khóc đoạn đàn*

*Chữ nghĩa theo tôi thời ấu thơ, chữ a, chữ ă, chữ o, ô...
Chữ nào cũng ngộ như ông Phật đưa một bàn tay chỉ
học trò.*

*Chữ nghĩa và tôi đến xứ người, ngậm ngùi tan nát giống
như tôi... sót vài ba chữ ngồi hiên quán gặp bạn nâng
ly một tiếng cười*

*Chữ nghĩa và Tôi sẽ xuống mồ mai này cỏ mọc sắc xanh
lơ ai đi ngang để cành hoa xuống là cũng cho đời một
chút thơ.”*

Đó chính là Trần Văn Lệ, chỉ đơn giản là Anh thôi, đơn giản như những nét bút tài hoa Anh để lại cuối tập thơ này.

Tất cả những dòng Anh viết về Quê Hương, về hoa lá cỏ cây đất trời Đà Lạt hay cả thân phận con người trong mùa dịch bệnh đều thấm đẫm tính nhân văn, một chút triết lý, một chút ngang tàng- khí phách.

Vàng, khí phách của một người từng là lính...

Chất lính trong Anh cũng thật đáng yêu. Rất cứng cỏi và cũng lãng mạn đến vô cùng. Rất lạnh lùng và cũng thật nồng nàn quyến rũ...

Dalat, 12/2021
Nguyễn Thiên Nga

Cây Khuynh Diệp Bên Đường

*Kiếp sau xin chớ làm người,
Làm cây khuynh diệp trường Bùi Thị Xuân*

Cây khuynh diệp bên đường/ nghiêng nghiêng/ buồn chi lạ!
Lá khuynh diệp là lá không giống cây bình thường/ nhỏ, nó rất dễ thương, lớn, nó như người lớn... Những nhành cây cong cớn, những làn gió lướt qua... Ôi cây khuynh diệp đã già!

Bất giác nhớ xưa, xa... trường tôi, cây khuynh diệp, bây giờ đời đổi kiếp, nó chắc bị đốn đi? Những em bé, thiếu nhi, bán bi giờ khôn lớn. Trong dòng đời cuốn cuộn... áo xanh thành trời xanh? Tôi nhớ các em nữ sinh / môi hồng thơm Đà Lạt. Tôi nghe buồn bát ngát... cây khuynh diệp ở đây! Gió rung rinh nhành cây. Gió xé lòng tôi nhé! Tự dưng mà ứa lệ: đây cũng là đó thôi... mà sao lại xa xôi / quê mình - quê người lạ?

Ba mươi hai năm nhiều quá! Tôi bỏ nước, tôi đi. Tôi chẳng làm được chi... ngoài những khi ở đợ! Học trò là niềm nhớ, Thầy chẳng xứng tình em! Tôi không thể nói thêm / lòng đã nhiều xấu hổ!

*

Xe tôi vào bến đò...thành phố...bỗng buồn hiu!
Em ơi, đó một chiều, tôi nhắm mắt một phút!

Tôi nhớ hồi em khóc thấy Thầy trong hàng rào. Những cây
khuyneh điệp cao thì thào mừng giải phóng!

Vậy mà ai cũng sống và ai cũng xa xăm!

Một Bài Thơ Chưa Trọn

Hôm qua, học trò cũ/ gọi phone thăm Thầy xưa. Tôi nghe tưởng nằm mơ/ thấy lại thời Đà Lạt...

Đà Lạt, thành phố mát, Đà Lạt thành phố sương, thành phố rất dễ thương... không bao giờ dễ ghét!

Thành phố thông xanh biếc! Bạt ngàn là rừng thông. Thành phố người không đông, thông mọc trong lòng phố...

Em nhắc Thầy chùng đó, hỏi Thầy nhớ hay quên? Tôi... một phút lặng yên. Em chắc nghe nước mắt?

Em chắc nghe tiếng thác/ suối Cam Ly rì rào? Em chắc nghe ghen ngào/ của tôi qua hơi thở?

Tôi đáp: Thầy còn nhớ! Tôi đáp: Thầy còn thương! Tôi
đáp: Thầy chịu ơn / một Nước Non Tuyệt Hảo!

Em ơi Thầy nhớ áo/ các em học trò bay... Thầy nhớ lắm
bàn tay/ của từng em cầm phấn...

Bảng thì xanh, phấn trắng... Thầy ngắm từng chữ em/ viết
bảng mà cũng lem... vì tóc bay bụi... chữ!

Thời giờ mau như gió! Hai giờ Thầy gió lau... Lau cho tới
kiếp sau/ một đời người vong quốc...

*Em! Em ơi đừng khóc...
Thầy sẽ gọi lại em!*

Thư Em Đà Lạt Yêu Quý

Hôm nay báo không đăng cảnh người dân chạy dịch, thấy lòng mình thích Đất Nước mình bình yên...

Mình thường chúc anh em mình bình yên hạnh phúc, nếu sự thật là thật, đời vui vẻ biết bao!

Đất Nước mình đẹp giàu, rừng vàng và biển bạc...mong đừng ai nói khác, mong dịch sẽ đi qua!

Mở máy, mở báo ra... thấy hình hoa hình bướm, nhìn hình nghe hơi hướm cây lá vườn Địa Đàng...

Mình tưởng tượng xóm làng mình bây giờ thành phố, con gái mặc áo hở, con trai mặc đồ Tây...

Mình nhớ ai hây hây đôi má hồng mười bảy! Mình nhớ ai đâu đấy “cánh bướm nâu, cánh bướm”...

Mình làm thơ vui hơn... Mình nói năng nhã nhặn... Mình mơ màng mây trắng... Mình yêu quý trời xanh...

Ngày tháng không qua nhanh, truyện xưa Ngoại cứ kể,
chuyện buồn cau, chòm khế, chuyện cầu khỉ lắc lư...

Thật lòng mình yêu thơ, yêu đời trong cổ tích...
Hôm nay mình thật thích: báo không có tin buồn!

*

Mình thấy mình dễ thương: Có Một Bài Thơ Đẹp! Mình
cầm cây bút chép lòng mình giấy Hoa Tiên...

Mình gọi khế Em! Em! Mình yêu đời! Ai biểu! Vườn Bồng
Lai nắng chiếu ôi Đà Lạt của tôi!

Bao nhiêu năm xa rồi, mình còn nguyên câu đó...ai cầm
cây lược gỡ tóc dài ai thật suôn...

*Tôi gửi theo nụ hôn mây vừa bay qua cửa! Câu này hay em
nhé, em cầm đi và...hôn!*

Đà Lạt Hoàng Hôn

Em với anh ngồi xuống, nhìn Đà Lạt hoàng hôn. Em đừng
nhé hoảng hồn, anh hôn em trên trán!

Cuối ngày trời còn sáng, anh còn thấy em vui, anh rất yêu
tiếng cười/ em vừa vang trong gió.

Em rất thơm mùi cỏ... cỏ hồng ở Thái Phiên! Em là ngọn
Lâm Viên / đời đời anh hướng tới...

Em ơi cao vời vời, em ngược nhìn lên đi, anh gọi em Ái
Phi, anh hôn em con mắt...

Đó là điều có thật: Chúng Mình Còn Quê Hương!

*

Đà Lạt ơi yêu thương, đố ai nói không khóc/ khi mà những
con dốc/ trời nóng hết mù sương...

Tại sao những con mương/ nước chảy không trôi rác? Ai
làm cho cỏ rạp... cho người ta thấy buồn?

Em nhìn hồ Xuân Hương... những cây liễu rũ rượi... những
cánh bèo trôi nổi... có là cánh bướm không?

Anh hôn má em hồng, nụ hoa đào cũng vậy... Xuân nào
anh chợt thấy/ áo dài em gió bay...

Quá khứ và hôm nay, Đà Lạt ơi Đà Lạt! Mình tay nắm
trong tay/ sao hồn mình phiêu giạt...

Ai làm cho mát mát/ một Đà Lạt hồn nhiên? Những mái
nhà nghiêng nghiêng... bây giờ cao chi lắm?

Đà Lạt lại chìm đắm/ trong nỗi buồn vô duyên! Cảm ơn
em còn nguyên/ cái Tình anh bất tử!

Đà Lạt hoàng hôn nhớ... mình ngồi nán nha em... Mình có
Quê Hương riêng: giấu trong lòng Đà Lạt...

Mà ngộ ghê em hát/ bài Tình Xa vẫn hay! Hay có anh bàn
tay/ chỉ để hứng nước mắt?

Đà Lạt ơi Đà Lạt! Đà Lạt ơi hoàng hôn...

Bốn Bảy Năm Nhớ Về Đà Lạt

Những bạn tôi thân Đà Lạt, hỏi thăm, nay chẳng ai còn!
Tất cả đều sống mỗi mọn. Tất cả đều về Thiên Cổ...

Đà Lạt thường đời bãi mộ, nghĩa địa ngày xưa cấm chôn.
Cái mới cũng không để luôn. Cuộc đời tang thương là vậy?

Chắc chắn tôi về không thấy... cả ngôi nhà cũ của tôi. Tôi
xa, coi như chết rồi. Mấy mươi năm trời phiêu giạt...

Mấy mươi năm còn bài hát Tình Xa Tình Xa Tình Xa... Đà
Lạt nổi tiếng Xứ Hoa. Đà Lạt mưa là muốn khóc!

Đà Lạt vẫn còn nhiều dốc. Dốc không xe chạy: Nhà Làng,
bây giờ nghe nói thênh thang, vẫn chỉ có người đi bộ...

Những quán bụi đều xếp xó, người ta ăn uống nhà hàng.
Con dốc Nhà Làng giữa phố, chẳng ai tìm hiểu làm chi!

Con suối rất dơ, Cam Ly, chảy tới Cam Ly thành thác...
chẳng qua cũng là trôi giạt bao nhiêu cái bước chân người...

Ở Los, tôi ngó mây trôi, tôi nghĩ ít nhiều Đà Lạt. Hôm nay
lạnh, buồn, man mác... Thành phố của tôi đang đây...

Trong sương mù và trong mây... có cả những cây thông
nữa, trái thông chùm chùm thương nhớ, lá thông xanh
mãi xanh hoài...

*Thành phố của tôi bay bay trong bài thơ tôi buổi sáng. Mở
đầu, tôi nhắc bè bạn, Thân bài, kết luận... bơ vơ!*

Dốc Nhà Làng Đà Lạt Để Thương Để Nhớ

Dốc Nhà Làng xưa nay / bâng tên đường có gắn, đó là con
dốc ngắn / mà chia ba ngã đường...

Nguyễn Biểu là tên đường, người ta cứ gọi dốc, đi lên thờ
hồng hộc, đi xuống thờ thì ào...

Nhà, có nhà liền rào, nhà, có nhà liền vách, gần bên vẫn xa
cách / vì mây sương giăng giăng...

Xưa rồi, non trăm năm, con đường ba thế hệ, tình thân
luôn chia sẻ: Pháp, Mỹ và Việt Nam...

Hình như không ai ham / xây nhà cao, điện ngọc...nhưng
không ai lúc thúc / cam phạt đời lẻ loi!

Mỗi người: một ngọn đồi! Mỗi người: một con dốc. Gặp
nhau nhìn tận mặt, xa nhau nhìn tấm lưng...

Cũng áo đỏ, áo hồng, cũng áo vàng, áo trắng, vui vẻ những
ngày nắng, buồn bã những ngày mưa...

Có rất nhiều bài thơ nói về con dốc đó / từ những cuộc kỳ ngộ...như tôi vừa gặp ai...

Màu tím của áo dài, gió vương nhòa sắc đá, đôi mắt huyền đẹp lạ...làm nao nao lòng người!

Cảm ơn lắm nụ cười / làm cho trời nhuộm đỏ / làm cho trăng đầu ngõ / như lưu luyến nhìn theo!

Mưa Đà Lạt trong veo, tôi nhớ thương Đà Lạt, tóc ai trăm hương ngát, chạm nhẹ mà ngát hương!

*

Tôi nhớ thương Đà Lạt, tóc ai trăm hương ngát, thơ thơ Hàn Mạc khi “trời giải nghĩa yêu”!

Mình ơi, đó bao nhiêu Tình Thơ Anh Diệu Vội, Mình Nâng Niu Và Đợi Một Ngày Nao Anh Về...

Nắng Vàng

Nửa ngày nay trời không có nắng, nửa ngày nay trời nắng, mà buồn. Nắng không trong, không xanh, nắng hờm hờm... như có lửa rừng chen trong sắc nắng...

Nửa ngày nay, buổi trưa - chiều, êm, lặng. Gió hiu hiu, hình như gió heo may. Gió chỉ vừa, rung nhẹ những nhánh cây, chưa thấy có lá vàng nào rơi rụng...

Tôi ngó cái hồ nước, cạn nhiều, còn nổi sóng. Tôi hỏi tôi: nhìn nước động lòng không? Tôi không nghe một tiếng đáp của lòng, tôi ném một viên sỏi xuống hồ nhìn vòng nước tỏa...

Đây với đó, cái hồ và tôi, xa quá... Tôi không làm gì nữa, nhắm mắt, ngủ trưa.

*

Bạn biết không? Tôi đã thả hồn mơ về quê quán, về quê hương, cố thổ. Đà Lạt mưa, mưa rập đầu ngọn cỏ, một đóa hoa quỳ nở muện vàng hoe...

Năm phút chẳng? Tôi tỉnh ngủ không dè... nắng ở Mỹ cũng vàng hoe như đóa hoa quỳ tôi thấy! Rừng ở Santa Maria còn cháy... hèn chi vàng len tới Temple City!

*Tôi đang ở Cali. Cali. Cali.
Tôi đang ngó nắng vàng, bạn ạ!*

Ảnh: Phạm Anh Dũng

Thành Phố Rừng

Đà Lạt sau cơn mưa
là thành-phố nắng!
Xin cảm ơn Trời
có nắng là vui!

Đà Lạt thành phố hoa
mỗi người đàn bà là cành hoa biết đi
mỗi em nhỏ bé tí ti
là một nụ hoa biết nói!

Đà Lạt thành phố gọi
ai ai hãy đến đây nhìn
rừng thông xanh
phấn thông vàng tháng Chạp!

Hãy nghe lời bài hát
nói về Đà Lạt xưa
nếu mà chưa
nghe bài nào hứa hẹn...

*Hãy đi và phải đến
một nơi thật trong, lành
hồn nhiên... dù mong manh
trước khi nó tàn rụi!*

Thành Phố Nắng

Đà Lạt hôm nay đang mùa Thu
Em ơi thành phố hết sương mù
Cơn mưa ẩm ướt ngày hôm trước
không biết bây giờ đi trốn đâu?

Có thể trên rừng trên núi thẳm
để cho nắng ấm tự nhiên về?
Để cho em tóc bờ vai xõa
anh yêu thương và anh mân mê?

Em ơi nắng có màu con gái
cái màu môi hồng em của anh!
Em ơi nắng có màu sông núi
như nước trong hồ kia nước xanh...

Hôm nay anh đặt tên thành phố:
Thành Phố Nắng vì đây Lâm Viên
là khu rừng ở trong thành phố
là nắng ngọt ngào như cái Duyên!

Mình gặp ngày xưa trời có nắng
Đời có em Tùng Nghĩa có em!
Rất giống hôm nay, trời cũng nắng
nhẹ nhàng buông từng cọng Prenn...

Anh uống tóc em màu của mặt
Anh thổi áo em bay cỏ hồng...
Mình tới Định An mà chẳng biết
nắng và người chợt thấy song song...

*Mình lên Đà Lạt mình đi dạo
hái nắng đem về khoe Mẹ Ba
Đám giỗ hôm qua còn khói tỏa
bây giờ trời nắng nở thành hoa!*

Thành Phố Sương

Sau những ngày mưa dài cả tháng,
bây giờ Đà Lạt là Thành Phố Sương!
Người ta thấy những đôi tình nhân
đi bên nhau giống như là du khách...

Họ đi len lách
trong mù sương như đôi chim non.
Thỉnh thoảng họ ghé môi hôn
giống như đôi nai vạch bèo uống nước suối...

Thành phố đó có những con đường mòn trên núi
có những người Thượng mang gùi leo lên dốc sương
có những chiếc lá vừng vừng
nắng vàng báo hiệu mùa Thu sắp tới...

Thành phố đó tôi đợi
một ngày về từ rất xa xôi.
Tôi nhớ ai đứng hát trên đồi
khi hoa quỳ nở!

Thành phố đó Thành-Phố-Nhớ
Thành-Phố-Thương, Thành Phố của Yêu Đương
nghe trong những bài hát nỉ non
tiếng thì thầm của hai trái tim cùng nhịp đập!

Tôi muốn hôn cùng khắp
những nhánh thông sà che mái ngói nâu
che những con chim bồ câu
che những mùa Thu heo may gió Bắc...

*Thành phố đó có một người xõa tóc
đợi chờ một người tóc hóa mây bay...
đợi chờ một người tóc hóa mây bay
đợi chờ một người tóc hóa mây bay...*

Hình Như Có Giọt Lệ Rơi Vào Tách Cà Phê

Tôi nói với bạn tôi, tôi về vì em đó, em là người tôi nhớ, em là Quê Hương...lòng! Bạn tôi nhìn ra rừng, rừng mênh mông bát ngát, bạn chép môi: Đà Lạt...không ngờ là ruột gan! Cả cái nước Việt Nam còn bao nhiêu, chút đó?

Tôi...thì nhìn ra phố, phố mù sương, vắng xưa. Tôi nhớ những cơn mưa nhẹ nhàng như tà áo ai đường Phạm Ngũ Lão, cầu Bà Triệu buồn hiu...Tôi nhớ ai một chiều, dốc Nhà Làng mắc cỡ khi thấy tôi theo sau...Đường Bà Trưng chỗ nào, thưa Cô...tôi hỏi nhỏ, cô chỉ và nói: Đó, đường lên dốc mù sương. Tôi cảm ơn, cảm ơn và theo ai ra phố...

Cái mặt ai mắc cỡ sao mà nhớ quá đi! Giọng Huế như thấm thì với tôi chừng một phút...mà tình trong thoáng chốc bỗng thành tình Thiên Thu!

*

Tôi nói với bạn tôi Đà Lạt...còn như cũ. Bạn tôi đưa mắt ngó...hình như tôi xa xăm!

Rồi bạn tôi chống cằm, khói cà phê lơ lửng. Đà Lạt, ai, đang đứng? Ôi chao! Một vầng trăng...

Tôi xa ba mươi năm, trăng vẫn trắng vàng nghệ. Hình như có giọt lệ rơi vào tách cà phê? Hình như tôi trở về...bởi vầng trăng chung thủy? Hình như ai mười bảy trong lòng tôi còn nguyên?

Tôi tự nhiên...vô duyên đọc khế thơ Hồ Dzếnh: Ngõ hồn mình là rừng, ngõ hồn mình là mây, nhớ nhà châm điếu thuốc, khói huyên bay lên cây...

Nhà tôi, kia, phía Tây, bây giờ người lạ ở. Tôi nhìn qua bên nớ, đường Bà Trưng mù sương...

Em ơi em Quê Hương, mình lạc đường...hai đứa?

Đà Lạt Tôi Bao Giờ Đà Lạt Tôi Bây Giờ

Nhiều người nói với tôi: “Đà Lạt bây giờ khác, nó không còn Đà Lạt...nó giống như Cà Mau!”.

Người ta nói rồi lau những giọt nước mắt chảy; chỉ cho tôi nhìn thấy tấm bản đồ tang thương!

Những đôi thông bên đường bây giờ là...mặt phẳng, cây không còn chỗ đứng, chúng nằm trên xe be!

Người ta lái xe đi, người ta chạy xe tới, người ta bang hết núi, gọt đến ngọn núi Bà!

Trời ơi là người ta!

Trời ơi là người ta!

Làm cái gì cũng ác! Xé nát tan Đà Lạt, đốt rừng đước Cà Mau. Đứng! Biến hóa đồng dâu... (*)

Đi lên cao, Pleiku, chẳng khác gì Quảng Ngãi, những cánh đồng xa ngái chù biệt phủ tùm lum!

Thôi đừng tới Kontum! Làm sao cầm nước mắt? Núi Ngọc Lĩnh đã mất trong mù sương khói mây...

Buồn lắm! Trăm năm Tây đô hộ chưa buồn thế! Rồi tới
phiên quân Mỹ, chưa buồn thế, nghe mà!

Tôi... tàn binh, buông tay, bây giờ buông Tổ Quốc! Cao
Bằng, Ban Mê Thuột, Móng Cái hay Cù Mông... Sông Lòng
Sông...cũng khác...thì hướng chi Đà Lạt - một thành phố
trong mơ?

Ôi tôi nhớ Lang Bian, ngọn núi cao đỉnh nhớ, nơi tôi từng
ngả tựa một nhánh thông vi vu...

*Đà Lạt tôi Thiên Thu! Đà Lạt tôi Thiên Thu! Đà Lạt tôi
Thiên Thu...*

(*) *Tang điền biến vi thương hải, Thương hải biến vi Tang điền = Tang
Thương = Biển Dâu! Một sự thay đổi lạ lùng...*

Nhìn Gió Bay Trên Cánh Đồng Xanh Biếc

Minh đi ra đồng cỏ, anh chỉ gió, em nhìn... cỏ xanh, bầu trời xanh, em một phần của gió...

Hai đứa mình là cỏ, ngồi xuống cho gió bay. Gió bay anh hai tay có tóc em anh nắm...

Màu tóc em xanh thắm, rừng sát bên bông ghen, cành chạm cành bay lên những lá vàng Thu sớm...

Như bé con tuổi lớn nói lời nào cũng thương, anh biết em má hường nhớ tuổi thơ, mắc cỡ!

Nếu chiều đừng có gió đuổi cái nắng Hè đi, chúng ta đâu chỗ này để ngồi nhìn gió nhỉ?

*

Cánh đồng xanh mộng mị đi vào thơ nha em? Cánh đồng
Tiên của Tiên có nàng Tiên xõa tóc...

Có nàng Tiên đôi mắt đẹp như mặt trời xanh... đẹp như
nắng long lanh buổi bình minh hồng ngát...

Anh hôn em đôi mắt! Anh hôn em bờ vai. Những tàn
nhang gió bay, bay muôn đời không mất...

Vì áo em tơ thật giữ gìn em cho anh!

*Cảm ơn cánh đồng xanh! Cảm ơn những ngọn gió! Cảm ơn
bài thơ nhỏ bay trong chiều ước mơ...*

Bên Trời Dã Bầy Cánh Chim Bay

Rơi ra từ cuốn album cũ
là tấm hình xưa, em-bé-thơ!
Cúi xuống, ghé môi hun một miếng
Trời ơi...yêu quý quá Ngày Xưa!

Ngày xưa em đẹp, em xinh xắn
em giống bây giờ có phải không?
Tội nghiệp em tôi hai má đỏ
tưởng như ai đó...đóa hoa hồng!

Ta muốn hôn em...mà cúi xuống
bàn tay ta ướt giọt mưa sa
Giọt mưa cổ tích lăn thành ngọc
ta ở cuối trời ta quá xa...

Em ơi em chỉ buông câu nói
mà mịt mù rồi Đà Lạt em
mà những rừng thông bung hết gốc
mà trên mả Thánh mộ bay lên...

Đà Lạt bây giờ thưa thớt thông
Đà Lạt bây giờ em đau lòng!
Cuốn album cũ vô tình thấy
thuở thiếu thời sương mây giăng giăng...

*

*Em ơi anh thử em nghe chứ?
Em thử đi mà, anh cũng nghe...
Gió núi, mưa ngàn, hoa dại tím
bên trời... dăm bảy cánh chim bay!*

Hỡi Ai Khi Không Hát Bài Tình Xa Xa Xôi

Ai cũng hẹn Ngày Mai mình làm này, làm nọ; chỉ có mỗi Thiên Chúa không hề hứa Ngày Mai!

Tôi chắc bạn thờ dài nghe tôi nói như thế! Mình đi Chùa... là để... giống ai đi Nhà Thờ!

Ai theo Đạo không mơ... mình mai kia thành Phật? Ai đi Lễ Chúa Nhật không mong lên Thiên Đàng?

Chúng ta đã vội vàng quên hết rồi quá khứ! Chúng ta không đọc Sứ... để thấy mình ngày xưa!

Ờ thì đời Tự Do... chúng ta đi để tới chỗ tất cả mong mỗi mình Sung Sướng, Sang, Giàu!

Chỉ Ngoại ngó cây cau... Ngoại nhớ thương cháu Ngoại... nó lấy chồng mười bảy bảy giờ có mấy con...

Anh, cũng mắt mỗi mồn: em bây giờ chắc khác? Áo dài bay phơ phát thời nữ sinh đã xa!

*

Tất cả đều đã già mà Tương Lai không có! Đấy, Nước Non
mình đó...ai ở được nhà lâu?

Ai xe bóng như lau? Ai giày nào cũng lảng? Mẹ vẫn rờ lên
trán... mồ hôi... rồi lệ sa!
Mẹ Cha đều đã già! Các con không trẻ nữa...

Tôi tự dưng nhớ Chúa: “Ngày Mai chuyện Ngày Mai! Hãy
chỉ nhớ Hôm Nay, khó khăn nào cũng đủ!”.

Trước khi cầm đôi đũa, người ta đọc Kinh thầm...
Tôi ngoại Đạo dăm dăm nhìn chén cơm bốc khói...

Hỡi ai ăn của rừng, phá hết thông Đà Lạt?
Hỡi ai khi không hát bài Tình Xa...Xa Xôi!

Tưởng Sắp Mưa Qua

Tưởng sắp mưa qua thành phố chợ
Nào hay Nắng, Vẫn Nắng Vô cùng!
Thì ra tháng Sáu không mưa thật...
Tháng Sáu, buồn ơi! Cuộc thủy chung!

Tháng Sáu, quê mình mưa tháng Sáu
Má mình ra ruộng cõng trời mưa!
Ba mình mặc áo tơ che gió,
Những đứa học trò tay cồng đờ...

Tháng Sáu Cali thì...quá nắng
Nóng từ dưới đất hắt lên hiên
Bụi hoa mình tưới thì vui vẻ
Nở đóa hoa hồng trắng rất duyên!

Nhắc hoa hồng trắng nhớ ai hoài
Cái miệng cười như hoa đấy thôi
Thung lũng trời mưa lên tới núi
Nón bài thơ che mưa ướt môi!

Tháng Sáu Sài Gòn mưa hắt hiu
Em hôm qua về mưa bay theo...
Mà anh thì nhớ như là đá
làm tượng vai trần mặc nắng leo!

Em ơi mưa ơi mưa quê mình
Sắp rồi tháng Bảy, tháng điêu linh
Những cơn bão tấp vào duyên hải
Những cơn lũ trào lấp hết sen...

Anh nhớ những lần em hái trộm
sen về cúng Phật, nhớ mà thương!
Đứng trong trời nắng, mưa anh xuống
hai mắt anh đầy em phải không?

*Em ơi anh nhớ em như vậy!
Một gã tàn binh lãng mạn tình...*

Bài Thơ Hai Chữ

Thành phố của tôi: Thành Phố Năng
Nửa đêm còn thấy... nắng trong tranh!
Bạn tôi, họa sĩ vài ba nét
bắt được Một Ngày Nắng Rất Xanh!

Tôi treo bức tranh trong phòng ngủ
mà tôi không ngủ, nhớ vô cùng:
Hồi trưa ánh nắng vàng như nghệ
nhớ Mẹ Cha thời nắng rất lưng!

Cầm bút, tôi làm như... họa sĩ
vẽ chơi mới một nửa bài thơ!
Ồ sao mình chẳng là Thi Sĩ
nhắm mắt cầu xin một giấc mơ?

Thấy nắng mưa thời mưa nắng thuận
Mẹ Cha chung gánh chỉ vì con!
Những năm chinh chiến tôi làm Lính
Cha Mẹ tôi sao? Chắc mỗi mòn!

... Rồi tôi ở tù, Mẹ tới thăm
tàn binh, con Mẹ, mắt đen bầm
Mẹ con không nói ngoài tay nắm
Thương chớ Cha ngoài bãi đất hoang!

Thành phố của tôi nhiều nước mắt
mà không đọng lại để mưa rơi!
Bây giờ Má mắt... mờ côi nắng
trên bức tường treo Nắng Ngậm Ngùi!

Thành phố của tôi, mai cũng nắng
Nắng hoài cho đúng nghĩa Cali!
Bài thơ một nửa rồi thêm thắt
Thắt ruột em và đau thắt tôi!

*Không kéo dài thêm, thôi kết luận:
Bài thơ hai chữ Ngậm Ngùi...Thôi!*

Ngó Nắng Cho Qua Ngày

Mưa chỉ một cơn nhỏ/ mà đã hai hôm rồi! Bây giờ nắng
bốc hơi, nóng trời ơi là nóng!

Cali như biển động, nắng nhấp nhô mái nhà. Chim chóc
đã bay xa/ để cho ngôi gợn khói...

Bạn ơi, tôi mệt mỏi, ngồi ngó nắng trên mây... Nắng trút
xuống hàng cây, nắng chảy dài phố xá...

Cali đang mùa Hạ, biết vậy để yên lòng... để nhớ những
con sông, nắng mấy thì cũng mát!

Những ngày xưa đã lặn...

Đã lặn mất bao giờ!

Quê người tôi bơ vơ... nhớ cờ bay trong nắng...

Nước mắt rơi thấm lặng

Người ơi hai bàn tay!

*

Bài thơ tôi hôm nay không có gì mềm mại, không có hình con gái áo dài bay phất phơ...

Bài thơ này không thơ, bạn cho tôi xin lỗi!
Tôi là người có tội - “Trăm đàng lỗi tại ta!”
Nước mắt rơi thấm lặng
Người ơi hai bàn tay!

*

Câu của Chúa, đẩy nha! Xưa. Xa. Và... Hiện Đại! Con lạc đà đi mãi trên sa mạc, về đâu?

Chúng ta có qua cầu, thương nhau xin đổi áo... đem đi mà đổi gạo sống những ngày... giới nghiêm!

Sáng Bừng Trời Êm Mát Dịu Dàng

Sáng bừng. Trời êm. Mát. Dịu dàng
Lòng mừng! Rất thật! Rất hân hoan!
Hôm nay có thể là mưa sắp
Có thể... ngày vui thật chúa chan?

Hôm nay, Quốc Khánh, tung bừng Mỹ
Cờ rợp trời bay... Cờ bay bay...
Rồi pháo bông đêm, rồi choáng ngợp
Lòng vui. Ai cũng có tương lai!

Tôi mong như vậy. Và tôi nói
ra được lời vui đầu bắt đầu!
Tôi muốn ngủ thêm, thêm giấc nữa
khi mình thức dậy... lại nôn nao!

Tôi chưa nghe chuông Nhà Thờ đổ
Tôi cũng chưa nghe tiếng mõ Chùa
Tôi quá mừng vui, không nghĩ tới
Hôm qua, oi bức... đã ngày xưa!

Tôi nhìn ra ngõ: hoa chưa nở
Tôi ngó mái nhà; không thấy chim
Tôi chớp mắt tôi... tôi chỉ thấy
lòng vui tôi một nhớ về em!

Bây giờ Đà Lạt ngày mưa tạnh
Vườn Bích Câu hoa chắc đổi màu?
Em dạo bờ hồ, cây liễu nói
lời gì, em nhỉ, có nôn nao?

Tôi nhớ làm sao cây trụ cờ
của ngôi trường Nữ sau cơn mưa
nắng bay theo nắng, cờ như lụa
tưởng tượng nong tầm đang nhả tơ!

Em ơi em ơi Quê Hương mình
em hồn nhiên chứ, áo dài xanh?
Chim hồn nhiên chứ, cảnh khuynh diệp...
đời cũng hồn nhiên... như bức tranh?

*Tôi nhớ... chuyện gì tôi cũng nhớ
bỗng đừng nổi nhớ lại lem, nhòa
Sáng nay tôi trải lòng nao nức
sao ngô vàng hoa chưa thấy hoa?*

Mùa Thu Đang Tới

Sáng nay chưa có bài thơ mới,
tôi để thời gian ngó sáng Thu!
Tôi mặc áo thêm vì đã lạnh,
mái hiên nước đọng giọt sương mù...

Hôm nay không nắng, tin thời tiết
mà vẫn không mưa... một giọt nào!
Hình vẽ: một vòng mây xám phủ
mặt trời không có... cũng không sao!

Cali, nước Mỹ, như sa mạc
có được mùa Thu đã có tình.
Cây lá vàng rơi vì tới tuổi,
trời buồn, sấm chớp vẫn làm thình...

Hôm nay không mưa, không cả nắng
lạnh như Đà Lạt của mình thôi!
Là hơi hơi lạnh, chưa là rét
chưa đến nỗi nào nước mắt rơi!

Nhớ bà bún bò đôi gánh nặng
đặt xuống vệ đường khơi bếp than...
Ngọn lửa sáng lên, Đà Lạt ấm
chút thôi cũng đủ để mơ màng....

Không tự nhiên tôi hồn lãng đãng
thật lòng đang nhớ cánh chim xa
mùa Thu này chắc đi rừng khác
ghé lại đồng xanh hoa nở hoa?

*Không biết áo dài ai có nở
nụ tâm xuân xanh biếc ngày xưa...
Bài thơ này tôi đây thôi hết
Thêm một chữ nào... không khéo mưa!*

Thời Điểm Giao Mùa

Ngày đang rút ngắn lại.
Đêm đang dài thêm ra.
Gió lạnh có thoáng qua
và... hình như quyến luyến?

Là gió không ra biển
mà quanh quẩn trong vườn?
Gió lướt thướt trên đường
Cỏ, cây buồn cúi rạp...

Đèn khuya hình như ngập
vàng nhạt nhòe hơi mưa...
Mưa chờ mong vẫn chưa
trút xuống thành phố Los!

Mùa Thu không thừa thốt
mà đã đứng bên song...
Chị chắc có đau lòng:
bóng ngựa hồng vẫn biệt!

Bao nhiêu đôi mắt biếc
khép lại lòng Quê Hương!
Nước Non tôi quá buồn
Ngày đêm đây tôi nhớ...

Ngày mà còn dang dở
Đêm thì cũng dở dang!
Ai trước thềm Thu sang
mà không buồn đâu nhỉ?

Tôi mới nhắc người Chị
Chị tôi thời chiến tranh
Chị tôi thời tóc xanh
Mùa Xuân nào xa lắm...

Con ngựa hồng, ngựa trắng
Con ngựa tía, ngựa ô
Tôi có đang nói mơ
Ngày đêm đang thay đổi?

*Hãy cho tôi xin lỗi
Tôi bắt đầu ngu ngơ...
Tôi bắt đầu bàng quơ
những gì tôi bối rối...*

Rằm Trung Nguyên Hai Mươi Hai Một

Trăng Rằm Trung Nguyên nghiêng về Đà Lạt.

Anh cũng nghiêng về... em ngủ ra sao?

Chắc như thường bữa có con chim chào mào bay đến nhà em gõ cửa. Chim nhớ chỗ đó. Nó chào em thay anh chào em...

Con chim chào mào nói mặt trời lên, em hé mắt thấy bình minh mới. Em hé mắt thấy phương anh còn tối, em ngủ thêm và anh hôn em!

Mỗi ngày mỗi ngày anh nhớ không quên, em đẹp nhất chỉ mình em đẹp nhất, cả Nước Non mình, Tổ Quốc em ôm!

Không ai nghĩ Hòa Bình mà buồn! Không ai nghĩ Hòa Bình mà tang thương. Không ai nghĩ có một thằng con nít, đứng phùng mang những ông Tướng đứng im!

Việt Nam mình đang cách ly từng gang tấc. Thì anh hôn em, hôn trong giấc mơ!

Ai cũng muốn đọc được một bài thơ đẹp... biết tìm đâu những dấu dếp đã phai mờ?

Mặt đất hết nở hoa. Ánh trăng Rằm ràn rụa...

*

Rằm Trung Nguyên...

Trăng Rằm không tỏ...

Mặt trời lên, ngày mới thấy mặt trời...

Đang vào Thu nắng buồn không tỏa mà lạnh lùng theo nước sông trôi...

Em em ơi thơ anh...vậy là Thơ-Đứt-Ruột!

Có vết thương nào không làm người ta đau?

Tết Trung Thu Viễn Xứ

*Nhớ nước đau lòng con quốc quốc
Thương nhà mỏi miệng cái gia gia!*

Bà Huyện Thanh Quan

Tháng Bảy ngày Rằm qua đã qua, chợ Trung Thu đã phô trương quà/ bán hàng mừng Tết cho con nít, bán bánh, trà ngon cho người già...

Tôi nghĩ người Tàu nhanh nhẩu thiệt, họ in lịch để bán hàng thôi... Ai vào siêu thị đều vui mắt/ còn chuyện vui lòng... chắc cũng vui?

Một tháng nữa là không quá lâu, người Tàu người Việt chơi Trung Thu... thì tôi, người Việt sao không thích... có ghé mắt nhìn, có ngẩn ngơ!

Giá bánh Trung Thu không phải rẻ/ dầu là vốn liếng chẳng bao nhiêu, cái hơn cái trội nơi màu bánh, cái hộp... Trời ơi, mới thật nhiều!

Chắc tôi, ai cũng, đều mua bánh, không thứ rẻ thì thứ đắt hơn... Tôi thấy có người mua cả đồng, hỏi mua chi vậy... đáp mua... ăn!

Nếu ăn không hết thì cho bạn, cho những ai mình muốn cậy nhờ - Ồ há, Tết này ta hối lộ, chút tình chút nghĩa cũng nên Thơ!

Bạn ơi chưa tới Tết Trung Thu... Ai cũng làm duyên tạo cái giàu... Có mấy Ni Cô đi chợ cũng, tay bưng khệ nệ biếu cho Sư!

Còn mười ngày nữa, hai tuần nữa... tôi sẽ khiêng về hộp bánh “ngon”, nhớ Mẹ nhớ Cha tôi cúng kiếng... pha trà tôi nhắc đến bà con!

Lòng người xa xứ ai không buồn, có dịp vui là tỏ mến thương... là thắp cây nhang, ngồi ngó khói, ngồi nhai miếng bánh... ngó trăng sông!

Bạn ơi ăn Tết với nhau nha! Cơ hội cùng nhau nhắc nước nhà, mỗi miếng cuộc kêu lời ỏn ẻn, buốt lòng một chút tiếng gia gia...

Buồn Quá Thơ Tôi Buồn

Sáng hôm nay buồn quá... mùa-mù-sương tới rồi!
Ba ngày nữa em ơi, Tết Trung Thu ảm đạm!

Ai không nói buồn lắm khi không thấy trăng ngà... có lẽ
tại vì xa... xa cả đêm con nít!

Bốn bảy năm tối mịt! Tại sao và tại sao? Thường những
giấc chiêm bao... không có giấc nào đẹp!

Giận quá cái nước Việt, Tàu đặt tên Việt Nam. Đến cái ải
Nam Quan, nó cũng bảo của nó!

Nguyễn Du từng đi Sứ, qua đó, nói tên gì? Mở Văn Học Sử
đi... Quý Môn Quan, bạn ạ!

Sáng hôm nay... nhìn lá vàng mướt cả mặt sân... tôi nghĩ
đến người dân của mình trong thời dịch...

Trung Thu không khúc khích một tiếng cười trẻ con...
Những ông lão cũng buồn không bạn cùng đối ẩm!

Mặc thêm áo cho ấm, có ấm lòng gì đâu! Ôi mùa Thu mùa Thu, mùa của giông của bão...

.... mùa của người theo Đạo, ai cũng lòng bơ vơ, quỳ mọp trước bàn thờ... cầu xin trong tha thiết!

Tôi không biết không biết làm sao cho thơ vui!
Hoa không phải nụ cười đang nở kia, gượng gạo...

Tôi lau mắt bằng áo. Nhớ áo dài học trò. Nhớ chút đó là Thơ phát phơ mùa khai giảng!

Sau cơn mưa trời sáng? Il fait le beau temps! Bao nhiêu rồi thời gian? Thưa mới nửa Thế Kỷ!

Thơ tôi có ủy mị...cũng đành nha Quê Hương!

Thơ Vũ Hoàng Chương

Hôm nay là Mười Ba Tháng Tám
Còn hai ngày là tới đêm Trung Thu
Em sẽ trở về lại với tuổi thơ
Anh thắp cho em cái lồng đèn sao nhé!

Chúng ta bay lên đầu non, xuống bể
Đọc thơ Vũ Hoàng Chương dù chẳng-hiểu-cái-gì:
“Kiều Thu hể Tố hỡi em
Nghiêng chân rón bể mà xem lửa bùng!”.

Khi em nhón bàn chân
Anh hôn em đắm đuối!
Tóc em dài trắng đuối
Môi em hồng trắng soi...

Rằm Trung Thu không dành cho một đôi
Mà tất cả...những ai ngồi bên cửa
Khi không mà người ta phong tỏa
Cả Sài Gòn, cả Hà Nội, cả...Quảng Nam!

Ai có tuổi thơ mà không ham
Cắm cái đèn lồng đi khoe với Nguyệt?
Đi dọc Trường Sơn xanh biếc
Đi dọc hai bờ sông Cửu Long tưởng đi hết cánh đồng...

“Đứng bên ni đồng ngó bên tê đồng
Mênh mông bát ngát!
Đùng bên tê đồng ngó bên ni đồng
Bát Ngát Mênh Mông!”.

Lúc đó hai đứa mình nói:
“Mình yêu Quê Hương”
Còn chỉ có hai hôm
Là Trung Thu em nhỉ?

Thương làm sao hai mắt em đắm lệ:
“Bão tới nữa rồi mình mất một đêm trăng!”
Có giọt nước mắt nào rớt dọc rớt ngang?
Có giọt nước mắt nào chảy ngược không hồi Chị Hằng
Yêu Quý?

*“Kiều Thu hê Tố hỡi em
Nghiêng chân rón bể mà xem lửa bùng!”
Hai câu thơ của Vũ Hoàng Chương ám khói trong lòng
Mong kỳ diệu: Đêm Trung Thu trăng tỏ!*

Tin Thời Tiết Ngày Trung Thu

Mới có sáu giờ sáng, mặt trời đã chói lòa!
Ngày hôm qua đã qua. Ngày hôm nay đang tới!
Biết rồi, không ai nói: “Hôm nay nóng vô cùng!”
Nóng dầm dề dầm khùng, nếu mình chịu không nổi!

Tôi đứng nhìn con suối, lòng con suối khô ran!
Cây đào lá đã vàng, có gió chắc rụng hết?
Mùa Thu đang tới thật? Từng bước từng bước thăm...(*)
Từng bước từng bước thăm, lạnh căm mà nóng bức?

Cây liễu không biết khóc. Nó rũ nhánh, buồn hiu.
Mới sáng chưa là chiều đã nôn nao trưa xế...
Một thành phố diễm lệ. Diễm lệ là cái tên!
Tôi nhớ. Nhắc tới em: một đóa hoa hồng trắng!

Ngoài đường xe thật vắng. Vài người ra công viên
Một vài nụ cười duyên. Người gặp người là vậy!
Hàng cây bên đường thấy vài người ta đi qua...
Cây muống vàng nở hoa... giống như chuyện cổ tích!

*

Nụ hồng trắng em nâng sáng Xuân nào quá khứ,
Tập thơ em từng mở pho-tinh-sử-chúng-mình!
Tập thơ nào sắp in... chắc nói về trời nắng?
Giọt nước mắt em mặn thấm vào đâu, Quê Hương?

Con suối như con mương, con mương không có nước
Dân Cali không được xài phí nước mùa khô!
Nước vẫn đầy vun hồ... đó là “đồ trang trí”
Ngày nào thì tận thế... khi Cali nổ tung?

*Tôi dùng chữ “đầy vun” nghe cay cay con mắt
Con thỏ vù qua mặt trên thảm cỏ vàng hoe!
Ngoài đường không có xe. Lòng đường ngập tràn nắng.
Thành phố đẹp mà vắng... như em đẹp... mà xa!*

(*) Một câu thơ của Kim Tuấn

Bạch Vân Thiên Tải Không Du Du

Trời lạnh hồi khuya tới sáng này
Sân tôi vàng rục lá vàng bay
Gió bay được lá không bay tóc
... nhưng mất đâu rồi tôi-tuổi-trai?

Tôi hỏi thăm thôi, tôi biết chớ
Đời người Xuân Hạ Thu Đông thôi!
Lá không xanh mãi cùng năm tháng
... đến Nguyệt kia mà cũng phải rơi!

Tôi ngửa bàn tay...không hứng nguyệt
Bạn à tôi hứng giọt sương sa
Bầy chim dậy hót rồi bay mất
.... để lại cho tôi một mái nhà!

Một mái nhà không phải Nước Non
Một sân đầy lá, gạch hao mòn...
Lát đây đây ắp mây trên núi
... không có mưa thì cũng tuyết sương?

Tôi thở dài nghe gió thở dài
Bạn bè còn chút đó hôm nay
Nắng lên, trời sẽ trời xanh biếc
.... thiên tải, ngàn năm những bóng mây...

Ảnh: Phạm Anh Dũng

Những Ngày Xưa Đà Lạt Đã Từ Đây Mùa Sương

Mặt trời thức dậy sớm. Chim chóc dậy và bay... Không có ai đưa tay ngoắc mừng chim buổi sáng!

Ngày lại ngày đầy nắng. Nắng không có hình dung/ cả những nụ hoa hồng sắp sửa chờ mong nở!

Chắc là hoa không có/ nở trong ngày hôm nay! Sẽ cũng không bướm bay/ cho chập chờn mộng ảo!

Nhiều cô gái mặc áo/ như là khoác nắng hờ. Nắng loáng thoáng như mơ, lấp lánh rồi... vỡ vụn!

Con đường rộng thêm rộng...

Cờ bay cờ vẫn bay...

Tôi sẽ làm chi đây? Một bài thơ... cho có?

Bây giờ ở Eo Gió, đồng bào Thượng ra rừng. Những con ngựa sỏi chân theo người đi chập chững?

Nhớ ngày xưa tôi đứng/ chờ xe lửa Phan Rang, tiếng rảng cửa rộn rảng/ nghiêng thời gian cổ tích!

Những ngày xưa Đà Lạt đã từ đây, mùa...sương!

Bạn Dịch Bài Thơ Này Ra Tiếng Pháp Được Không

Những con quạ. Buổi sáng. Không thấy ghé thăm mình!
Mình như kẻ thất tình, nhớ những con quạ quá!

Các em đâu hết cả? Trời sáng nay không mưa, các em đang
trên bờ con sông Los Angeles?

Các em có vui thiệt hay là vui giả đò? Các em có thấy thơ
của tôi xuôi dòng nước?

Các em là Ô Thước hay là Chim Họa Mi? Các em bỏ đồng
quê, các em chơi thành phố?

Nhớ ơi các em nhỏ, các em học trò xưa... Bao nhiêu năm
tháng mờ trong lòng tôi nước mắt...

Quê Hương là Tổ Quốc, nhớ quá tôi chưa về... nhìn bà Mẹ
gánh quê, nhìn ông Cha giảng đạo...

Tôi đã là con sáo xổ lồng bay qua sông...Tôi bay vào mịt
mùng của cõi đời vô tận...

Tôi nhớ lắm hương phấn, phấn thông vàng LangBian...
Tôi nhớ lắm Đa Nhim, mặt hồ sương phẳng lặng!

Ôi sáng nay buổi sáng, bây quạ đâu không về? Mùa Thu
nắng vàng hoe hay hoa vàng vậy nhỉ?

Ông Nguyễn Khuyến thủ thi: “Mấy chùm trước ngô hoa
năm ngoái, một tiếng trên không, ngỗng nước nào?”.

Mùa Thu sẽ qua mau, mùa Đông buồn sắp tới, Quê Hương
oi vời vợi... Nhớ quê, buồn với ai?

Sáng nay buổi sáng nay làm thơ muốn ai dịch từ những lời
tiếng Việt ra tiếng Pháp giùm tôi...

*Tôi muốn đi xa xôi nơi nào tôi chưa tới... nơi nào cũng vời
vợi như buồn tôi bao la...*

Thôi Chiều Đã Chiều Thu
Lá Vàng Bay Ngập Phố

Thôi! Chiều cũng đã chiều! Hoàng hôn vàng như lá. Lá mùa Thu cũng lạ, sao nhuộm màu hoàng hôn?

Tôi nói đó, yêu thương! Gọi em là sao nhi? Mỗi tình-hai-Thế-Kỷ... hay nỗi niềm chiều nay?

Lá vàng gió bay bay... Áo dài em... Tổ Quốc - một chữ S nằm dọc suốt thân thể Núi Sông!

Tôi nói như với lòng với một người xa lắm yêu Nước Non thật đậm mà mình chẳng ra gì...

Tại sao tôi bỏ đi khi Nước Nhà Thống Nhất? Nằm duỗi chân vẫn chặt, bạn tù bảo: “nhích ra!”.

Tôi như bé lên ba... bảo sao thì làm vậy. Đêm ngàn sao tôi thấy ngàn ngàn vì sao rơi...

Chiều tôi gọi chiều ơi... thế mà rồi bạc tóc! Độc Lập - Tự Do - Ấm No - Hạnh Phúc, câu “khẩu hiệu” trên tường!

Trưa tôi đếm hạt cơm, ăn từng đũa gắp chậm... Liếm hột muối thay mắm... ngó ra rừng K' Loon!

Một người Thượng gửi con, cầm cây gậy chống núi, người Thượng đi đầu cúi... Tôi cũng đã cúi đầu!

Chiều nay thấy cái màu... màu chiều như màu khói... màu chiều như màu suối ngập lá vàng Thu nao...

Hỏi sao tôi không đau cái đau em vừa té? Sao tôi không ứa lệ... khi nước mắt em kia!

Đất Nước mình ngăn chia hai mươi năm dài mấy? Bây giờ năm bốn bảy, Đất Nước buồn hay vui?

Phong tỏa phong tỏa hoài! Phong tỏa phong tỏa mãi! Thư có đi không lại, yêu thương là hoang vu?

Thôi! Chiều đã chiều Thu... lá vàng bay ngập phố... Yêu Thương nào cũng lỡ! Nước Non ơi ngàn năm...

Buồn Quá Nhé *Câu Thơ Nằm Trên Tờ Giấy Trắng*

Không gì báo hiệu mưa! Cái “điêm” là vẫn nắng... Nắng từ ngày đầu tháng đến nắng cả... tháng tròn!

Tháng Mười mà héo hon như tháng Năm, tháng Sáu! Dám ông Trời đi dạo Thành Phố Hồ Chí Minh?

Ông Trời thấy dân tình... ông đi thăm các chốt? Rồi ông đi trót quớt xuống tới tận Sóc Trăng?

Không ai có thể ngăn ông Trời đi đâu đó... Ông Trời biến thành gió thổi nổi buồn khắp nơi...

Tôi đang ở Cõi Người. Terre des Homes khổ thiệt! Tại sao dân nước Việt mình tản đi bốn phương?

Tôi đang đứng lễ đường nhìn nắng rơi tràn lộ. Năm ngoái đây là phố... hơn năm rồi vắng tanh!

Mở báo ra đọc nhanh: “dịch bệnh còn “lan tỏa”. Ôi ngôn từ quá lạ, lan tỏa là... cái gì?

Ông Trời không nói chi. Ông Trời cứ trút nắng. May mà đường sá vắng, không người ta kêu... Trời?

*

Thơ tôi không có lời/ nào êm ái như vuốt! Thơ tôi ai cầm
nuốt/ giùm đi giọt mồ hôi!

Tôi biết bạn bật cười. Kệ thôi đời dâu biển! Thơ tôi, bạn
không liệng thì cầm đó... ngẩn ngơ!

Buồn quá nhé, câu thơ, nằm trên tờ giấy trắng!

Đà Lạt Mưa Mưa

Đà Lạt mưa mưa hoài. Chũ em mờ từng giọt nhỏ xuống
mà đau xót từng viên gạch ai đi...

Không biết Trời buồn chi mà mưa mưa mãi. Mưa qua rồi
mưa lại. Mưa như người tương tư!

Không lẽ cứ vào Thu... thì trời mưa ướt áo? Người ta xa
một dạo... đến con sông cũng buồn!

Cây đa cổ độ tuôn từng giọt mưa giọt lệ. Mùa Thu buồn
như thế, ai về mà ngó không?

Mưa Thu xé cảnh rừng Đà Lạt mình từng mảng. Trời mưa
mà vẫn sáng, em à anh thấy em!

Mưa tự nhiên tự nhiên, giống lòng anh em nhi? Mới mà
hai Thế Kỷ... Quê Hương mình giống em?

Mưa xuống rồi nắng lên, bao giờ? ngày mai, chắc? Ai theo em từng bước... chỉ là chuyện ngày xưa!

“Ta muốn làm như Ngô Phù Sai thuở trước

rắc hoa vàng sau mỗi bước Tây Thi!

Ta muốn làm như bông sen muôn muốt

nở bùng lên sau mỗi bước em đi!”

Thơ của ai, không nhớ. Nhớ nhắc thăm với mưa. Có nhiều chuyện ngày xưa, muôn muôn đời không khác?

Không lẽ tình yêu lạc từ thời Lạc Long Quân? Từ thời anh bâng khuâng trên rừng trên núi thẳm...

Quê Hương Là Gì Hả Mẹ

Con thỏ thẻ hỏi Mẹ:

“Mẹ ơi Quê Hương là cái gì?”

Mẹ vuốt con từng ngón tay:

“Quê Hương là cái mùi nhà quê con ạ!”.

Con chạy ra sân hái vào một chiếc lá,

nó lại thỏ thẻ: “Cái mùi gì đây?”

Mẹ lại vuốt ve con từng ngón tay:

“Mùi nhà quê con ạ!”.

Thằng bé hôn Mẹ hai gò má

“Mẹ có mùi rất thơm!”.

Mẹ cầm hai tay con lên hôn:

“Con có mùi của Bố!”.

Bố ở trong phòng ra nghe và cười hô hố:

“Mẹ con mày đúng là Quê Hương”.

*

Câu chuyện trên khiến tôi thương
Cái-Mùi-Nhà-Quê chi lạ
Nhất là lúc thấy ai cầm nón lá
Những vòng xoay cả một vũ trụ bao la!

*“Ta về ta tắm ao ta
dù trong dù đục cũng là cái ao!”
Cái ao hay cái áo?
Áo bà ba ai bay bên kia sông..*

Tổ Quốc Tôi Mênh Mông

Ôi hôm nay bầy quạ/ ở đâu mà bay về/nhiều như hồi ở quê/ quạ về hàng me đậu...

Quạ không mang điềm xấu/ như người ta nói nha! Quạ mang về bao la cái tình người bát ngát!

Hãy nghe ai đó hát bài Tình Xa mà thương... Nghe như tiếng trùng dương. Nghe như lời của núi...

Sông có đầu có cuối/ bầy quạ chon ngang sông/ nổi nhịp cầu nhớ nhung của Ngưu Lang Chức Nữ!

Mỗi năm một đêm đó... Mưa Ngâu lệ tã tã... Ai đang cầm chiếc khăn hứng hết trời hết đất?

Chuyện ngàn xưa có thật, anh gửi em cái hôn! Anh gửi em
cái thương! Anh gửi em cái nhớ!

Lá me từng vạt nhỏ... Sài Gòn nửa trăng rơi... Hôm nay
còn một nửa trăng thôi/ một nửa trăng ai cắn vỡ rồi/ ta
nhớ mình xa thương đứt ruột/ gió làm nên tội buổi chia
phôi! (*)

*Người ơi và quạ ơi, nâng niu giữ mái tóc, nuốt giữ đi
tiếng khóc... Tổ Quốc tôi mệnh mông!*

(*) *Thơ Hàn Mạc Tử*

Vang Bóng Một Thời

Nhớ cái thời Nha Trang... Nhớ cái thời Phan Rang... Sáng, thức dậy đã nóng, đói bụng thèm cái ăn!

Phan Rang có bánh căn, Nha Trang bánh xèo vỏ... Hồi đó mình còn nhỏ, ăn cái gì cũng ngon!

Đã nửa Thế Kỷ hơn, năm Châu con đường cụt, mình nhớ về Tổ Quốc... mà chỉ biết khóc thầm!

Người Lính đã mất dân. Người Lính đã mất nước. Bước đi nào cũng trượt... cả mấy lần lên lon!

Tổ Quốc là Giang Sơn... Sơn Hà... hay Sông Núi... chữ nào cũng khêu gợi cái nỗi buồn Cố Hương!

Mình thấy mình dễ thương, thấy mình như đứa nhỏ... Phố Độc Lập đi bộ mà cũng tới Chợ Đầm!

Nha Trang chừ xa xăm... Phan Rang, chừ, cũng thế! Đường Thống Nhất vô nghĩa: quán bánh căn mất rồi!

Cầm cán chữ xa xôi, cúi xuống nhìn giấy vụn, rồi thấy
mình lúng túng... mình đang làm bài thơ?

Cali trời không mưa, mình đắm đũa thương nhớ... những
nơi mình từng ở... cái thuở mình tung tăng!

Ôi Nha Trang Nha Trang! Ôi Phan Rang Phan Rang! Xa
xa nữa Tháp Chàm... Xa xa hơn Ngoạn Mục...

Tôi nhớ Miếu Ông Cọp...Tôi nhớ tới Fil Nôm... Tôi nhớ bà
mẹ ôm chặt đứa con thơ... xuống núi...

Quê người tôi lắm lũi... lắm lạc... hay lắm than? Nha Trang
ơi Phan Rang mùa nào mưa lất rắt?

Tự nhiên tôi lau mắt. Tôi thấy tôi...ngày xưa!

Ngộ Ghê Cái Gì Cũng Đáng Nhớ

Nhiều khi rất nhớ Trần Huyền Trân
Có nghĩ ông là một Thi Nhân
cũng nghĩ ông người vô tích sự.
Thơ ông, nhiều ít có bâng khuâng...

Ông có hai câu thơ tuyệt vời.
Hai câu làm lòng mình chơi vơi (*).
Đang lúc lạnh rồi mưa sắp tới,
Lửa khuya tàn chậm chẳng cần khơi...

Lửa khuya... nhớ lại rừng, xưa lắm
nhớ lại Trường Sơn mưa tã tẩm
trùm kín poncho, hai mắt mở
bàn tay rờ thử thấy xa xăm...

Thấy yêu thấy thương thấy hận thù
thấy ngày về sao mà Thiên Thu!
Về đâu? Còn, mất căn nhà cũ?
Về một hiên tranh? Một mái lầu?

Hỏi Mẹ, bây giờ không có Mẹ
Hỏi Ba, Ba chẳng trả lời nha!
Hỏi hoa hỏi cỏ, hoa hay cỏ?
Thèm một làn hương gió mướt mà...

*Nhớ tóc ai thơm mùi mận chín.
Nhớ trường, cô giáo áo dài bay.
Hành lang gió cũ nay là bụi
hay lạc vô tình một chút mây?*

(*) Thơ Trần Huyền Trân:

*“Xa nhau gió ít lạnh nhiều
Lửa khuya tàn chậm mưa chiều đổ nhanh”*

Ngựa Trắng Đường Khuya

Bạn hãy tưởng tượng:
Từ Filnôm về Lạc Lâm,
từ quận Đức Trọng về quận Đơn Dương, tỉnh Tuyên Đức,
(nay là Huyện Đức Trọng về Huyện Đơn Dương, tỉnh Lâm
Đồng),
chiều, tối, rồi đêm khuya,
quá giang xe thổ mộ, con ngựa trắng kéo.

Đêm khuya. Trời, đất, rừng, núi, một màu đen.
Con ngựa kéo xe không còn là con ngựa trắng.
Đường đi, quốc lộ 20B không có đèn.
Hai bên đường, nhà lúa thưa. Tối, ngủ.
Thời gian đi hai tiếng đồng hồ.
Trên xe không ai nói một lời.
Con ngựa đi như trợn đời nó vậy.

Như dòng sông chảy, về xuôi...
mây sẽ trôi ngược về núi, có mưa...
Bạn hãy nghĩ bài thơ này tôi làm cho bạn,
cho con ngựa trắng-của-chúng-ta.

*

Nhập đề là lời thiết tha, tôi muốn nói về một điều gì đó
tôi nhớ...con đường xưa
đêm khuya, chỉ còn xe ngựa trở về nhà của ông xà ích.

Tôi đi cho đêm qua, dù lâu,
sáng sớm mai tôi bắt tiếp xe dò về Tháp Chàm, Phan Rang
để bắt tiếp xe dò đi về Phan Thiết.
Tôi muốn về thăm Má tôi nói lời chào vĩnh biệt.
Tôi sẽ xa trong “lý thuyết” - con bỏ Má cùng lúc con bỏ
Quê Hương!

Con ngựa trắng dễ thương đi lặng lẽ trong mù sương lạnh
ngắt.
Tôi không viết thêm nữa đâu
vì nghe trong con mắt,
một thời xưa lộp độp hạt sương lăn!

*

Đi trên rừng mà cũng gọi là quá giang
cái thời kỳ nào cũng quá độ - qua bến đò nào cũng có cây
đa!

Những người con gái không ai có tuổi già
nếu đừng đi lấy chồng bạn nhỉ?

Tại sao tôi nhớ người ta, nhớ chung nhớ thủy
nhớ hoài nhớ hủy!
Tóc ai mềm như sương vương vương hai Thế Kỷ!
Có nhiều điều kinh dị
chỉ có ở Quê Hương mình...
Đốc Hai Bà Trưng màn đêm trên lưng...con ngựa trắng!

Ở nhau không đặng
Thương nhớ hoài không biết mấy muôn năm!
Dran! Dran!
Con ngựa trắng kéo chiếc xe quay lưng
Lững thững trở lui trong đêm tối mịt!

*Hình như có tiếng ai thút thít?
Gió bay qua một cánh đồng ngô...
Hai mắt tôi đã khô
Những câu thơ thì còn ướt!*

Nhật Nắng

Tôi đứng trước Nhà Thờ / nhật từng tiếng chuông rung.
Có lúc cũng lúng túng... chuông rơi lung-tung-beng!

Vài người thấy, ngạc nhiên: “Anh nhật cái gì vậy?”. Tôi hỏi:
“Bộ không thấy/ cái gì tôi nhật sao?”.

Nhiều người đi qua mau, không để ý gì cả. Đời thiếu gì
chuyện lạ... như nhật tiếng chuông rơi!

Có nhiều người bật cười/ bảo tôi điên rồi chắc? “Chẳng có
gì để nhật/ ngoài nắng thôi anh à!”.

Cái chuông ngừng ngân nga. Không tiếng nào rơi nữa. Tôi
vươn vai. Tôi thở. Một ngày nắng... tiếp theo!

*

Nắng không ít, không nhiều. Nắng mênh mông là nắng.
Con cò bay im lặng, nắng từ nó tỏa ra...

*Mênh mông thành bao la. Bao la thành bát ngát. Tôi nghe
như ai hát/ bài Tình Xa... Tình Xa...*

Đường Thơ Không Ngã Rẽ

Người ta cầu nguyện nhiều, ông Trời vẫn im lặng. Ban ngày thì cứ nắng. Ban đêm thì cứ sương...

Hai cánh cổng Thiên Đường luôn luôn được khép chặt. Có người cầu nguyện khóc: “Trăm ngàn lỗi tại ta!”.

Nhiều người đi làm xa, về là đi nhà nguyện. Họ không hề lười biếng mà chẳng thấy dư gì...

Họ cầu nguyện để chi? Để cầu an... giấc ngủ! Biết đâu được những thứ mình cầu xin nơi Trời?

Bạn có quanh quẩn đời chắc bạn thấy cảnh đó! Nghĩ đến những con chó bị chết trong lò thiêu...

Rồi bạn cầu nguyện nhiều, mong mình không là chó!

*

Thơ tôi ngày một dở vì hết đề tài rồi. Hôm nay nói ông Trời... mai mốt ông gì nhỉ?

Chuyện đời như sợi chỉ xuyên suốt lòng chúng ta! Chúng ta ngày một già, hít hà là còn sống!

... và sống... nghĩa là hy vọng! Biết nói sao bây giờ? Hy vọng cũng là mơ! Mơ... tơ lơ mơ mãi!

Mơ không sai không trái. Mơ không phải ý đồ. Trời cho gì, đem vô! Chưa cho thì cầu nguyện!

Thơ tôi có đau đặng lòng ai không hỏi ai?

Buổi Mai Của Một Ngày Hứa Hẹn Rất Dài

Tôi thức dậy, mặt trời cũng thức dậy.
Mặt trời hồng. Tôi có lẽ xanh xao.
Mặt trời vén mây và tôi đi rửa mặt.
Chim không kêu, không có trên mái nhà...

Tôi không thấy buồn hay vui hay thoải mái.
Đường không xe không tiếng động thì ào
Trên bờ rào vài nụ hoa thấp thoáng
Lác đác rơi dăm bảy trái đào...

Từ khi bà Mỹ hàng xóm đi xa và chắc đã chết
Nhà đổi chủ. Hai vợ chồng trẻ đi làm. Không con nít
Cũng không có gì để khuyến khích làm thơ
Sáng hôm nay tôi thấy mình bất lực.

Ánh nắng mai chắc hôn ai mái tóc?
Những nụ hoa bình minh có làm ai giật mình?
Tôi không thấy gì ngoài sân trống vắng
Bước chân thời gian và cánh tay thời gian...

Tôi tưởng tượng trước tôi có thật
Một con người có thật trong mơ.
Tôi thấy tôi hư ảo không ngờ
Tôi cũng nghĩ mặt trời là giả dối!

*Tôi tiếc tôi đã nói tiếng thời gian
Tiếng của loài chim trốn biệt trên ngàn
Tiếng im lặng của thảm cỏ không sương oằn oại
Nhỏ vô cùng vài ngôi sao sắp tan...*

Chắc Chắn Có Một Ngày

Chắc chắn có một ngày/ tôi không còn sống nữa, hoa vàng
vẫn trước ngõ, vẫn mừng ai đi qua...

Có thể ai ngắm hoa. Có thể không ai ngắm. Những chiếc
xe màu trắng, màu đỏ hay màu đen...

Xe nào xe của em/ tôi không chờ không đợi. Ngày hết sáng
rồi tối. Con đường là con đường...

Tôi có thêm Quê Hương. Nghẹn ngào nếu ai nhắc. Tôi vẫn
còn nước mắt... nếu ai đọc thơ tôi?

Đất Nước của tôi ơi... đất trời đâu cũng vậy! Có những
dòng sông chảy, những ngọn núi chơ vơ...

Những ngọn núi trong mơ, cái mặt trời ai giấu? Đời người
chỉ ở đâu/ một thời gian mà thôi!

...Và tôi thành mây trôi! Chắc chắn có ngày đó!
Tôi không có bia mộ. Tôi chiến sĩ vô danh!

Ôi tôi từ tóc xanh đến ngày tôi tóc bạc... tấm lòng không
đổi khác - Một Lòng Yêu Nước Non...

Nước, Non, nặng một lời thề! Nước đi đi mãi không về
cùng Non ^(*)! Ngựa dừng, Thưa Chị, bên song trên yên
vắng lặng chỉ bỗng bênh mây...

(*) *Thơ Tản Đà, bài Lời Thề Non Nước.*

Tôi Đã Từng Về Thăm Má Tôi Ở Phan Thiết

Tôi, tù binh về thăm Phan Thiết, Má nhìn tôi... không biết ai ai... Tôi làm thình để Má tôi ngó tôi hoài... rồi Má khóc: Má biết rồi con ạ...

Tôi, tù binh, ra tù là tàn tạ. Tôi trở về là còn sống sau sáu năm. Má chỉ có một lần đi thăm con mà lội rừng ba mươi tám cây số!

Thời đói khổ, có ai không đói khổ... Tôi ra tù, quần áo cho anh em. Quả thật tôi lấm lem còn hơn con lọ lem trên rừng Cà Tót!

Tôi đứng yên cho Má tha hồ khóc. Tôi nói: “Mai con về Đà Lạt chắc về luôn. Con thăm Má hôm nay để con thấy Má buồn... con sẽ không thấy Má nữa, biết đâu chừng Má há?”.

Tôi ăn cơm với Má, bữa cơm không cá: Củ khoai mì, chút xiu, chia hai. Tôi ăn ngon vì đã được ăn hoài. Má cũng ăn ngon vì thấy con ăn ngon thật!

Sáng hôm sau, tôi đi và đi mất... tới bây giờ là ba mươi hai năm! Má của tôi bây giờ là cây nhang em tôi đốt mỗi ngày Rằm, đầu tháng!

Tôi thường ăn chay hơn ăn mặn. Ăn cái gì nghĩ tới Má cũng ngon! Thấy giọt nước mắt trong veo tôi ngó mãi hạt cơm... Má ơi Má ăn với con nửa “hột”!

Tôi thọc lét tôi để tôi nghe tôi nhột. Má tôi lâu rày ai thọc lét nữa đâu! Con gái con trai của Má tất cả đã qua cầu... còn thằng An út ít, nay nó già già lắm!

*

*Với Phan Thiết lòng tôi luôn đảm thắm...
Ngày tôi về, tôi biết tôi cô đơn
Nhưng nếu tôi còn về là tôi còn
làm cho Má tôi thêm một bài thơ nữa...*

Má Oi Con Làm Thơ Cho Má

Tôi thức dậy nửa đêm
uống thêm viên thuốc ngủ
tôi tin tôi có đủ
một đêm có...độ dài!

Bồ Tùng Linh - Liêu Trai
chắc không cần thuốc ngủ
ông chỉ cần ma nữ
về cùng ông hoang vu!

Trời đã chuyển vào Thu
tôi lại nhớ Đỗ Hữu
ông nói như kêu cứu
mọi người trước bẽ bàng:

**“Chiều nay trở gió buồn ghê lắm
Lá đổ sau chân một lối vàng!”**

Ai đang ở Việt Nam
chắc thấy dân chạy dịch
chắc thấy nhiều cái thích
vì nhiều người già lơ...

Tất-cả-đều-là-thơ
Tất-cả-đều-lịch-sử
Con người ngang con chó
Đường-Tới-Bến-Là-Thiên!

Đỗ Hữu thơ về chiều
Tôi thì thơ sáng dậy
Bồ Tùng Linh...hết thấy
vì ban ngày không ma!

Rồi...mùa Thu cũng qua
Rồi...mùa Đông sẽ tới
Tuyết sẽ bay phơ phới
Băng giá tràn lối đi...

Đỗ Hữu lại làm gì?
Lại nói như đã nói:

**“Con đường đất đỏ mờ sau Bản
Thung lũng vàng lơ nửng trở chiều
Núi biếc chập chùng vây ả lạnh
Dặm về lá đỏ phận tàn xiêu...”**

*Má ơi, con làm thơ cho Má
hay là chỉ đọc thơ-người-ta?
Mai một con về... Thơ có thật
hay là giọt lệ nắng chiều sa?*

Hôm Nay Father's Day

Hôm nay ngộ ghê: Cardinal bay về/ gõ kiếng lộp độp! Chắc là điếm Tốt?

Cả nhà mừng thốt: Hôm Nay Ngày Cha! Hôm nay Ngày Cha! Vườn xanh thật đẹp.

Trời xanh biêng biếc...

Chim không đơn chiếc! Hôm nay có đàn! Tiếng gõ vang vang. Tiếng vang lác ngựa!

Nhớ ơi Eo Gió, ga xép giữa rừng... xe lửa hết dừng... chỉ còn chim đậu!

Tiếng vang vang thấu từng túp nhà tranh...Tiếng buồn thất thanh... sau thời chinh chiến!

Quê Hương vụt hiện buổi sáng ở đây!
Ngày Cha hôm nay... mừng mà rớt lệ!

*

Đàn chim đẹp đẽ bay ngang mặt trời... cho tôi bồi hồi
mừng vui lẫn lộn!

Nhành liễu cong xuống cạ vào cửa gương... Thương
thương thương thương tiếng hồn thao thiết...

Nửa Thế Kỷ biệt, chim báo điềm gì?
Không ai nói chi. Cả nhà muốn khóc...

Ngày Cha, nhang đốt, khói mờ tấm gương...

Ngày Cha, Quê Hương. Mắt đắm mù sương lòng vương
gió núi...

Tôi nhìn đắm đuối... cuối trời, Filnôm. Bà Thượng đang
ôm trái bầu xuống phố...

Tiếng chim vang nhỏ. Tiếng tim nghẹn ngào. Áo lụa bên
rào... đời đời mộng tưởng!

Em ơi anh hướng tóc em gió bay...

Cảm Ôn Trời Có Những Áng Mây Trôi

Cảm ơn lắm, Ông Mặt Trời Buổi Sáng/ báo Bình Minh
như gà gáy báo ngày! Cảm ơn lắm những nhánh cây/ giống
những cánh tay người giơ lên Chào Ngày Mới!

Hôm nay nắng. Mai, mốt, bữa kia... cũng vậy! Đang mùa
Hè, nắng, nóng dĩ nhiên thôi. Sợ những cơn mưa bất chợt
ngang trời/ rồi húng chí rớt xuống cày mặt đất!

Một đời mẹ, đời Cha khổ cực... chưa đem về hạnh phúc
cho con...thì mỗi chúng ta, ai cũng phải còn/ Lòng Nhớ
Thương để lo cho Tổ Quốc!

Tôi cần rằng. Tôi cần từng tui nhục, muốn em thơ phải
có nụ cười!

Tôi tự sát không được vì cái-ông-mặt-trời/ đâu tự sát trên
cao kia, lỏng lẻo?

*

Mỗi một ngày, mỗi một ngày, chúng ta sống/ không thể Có thành Không! Không thể lấy cái Không bảo rằng đây cái Có! Nếu nước mắt con người không nhỏ/ thì nụ cười đã không nở trên môi!

Tôi không là tôi! Những huy chương của tôi là của Anh, của Chị, của những Em Thơ cần một cây bút chì... của Ông, Bà, Cha, Mẹ... tiền cháu, con đi/ vào vô tận mong đem về vô tận / Tình Yêu Thương Đáp Đối Từng Ngày!

Cảm ơn Lá Cờ Bay!

Cảm ơn Ông Mặt Trời Buổi Sáng!

Tôi có được một chút nào lãng mạn...bởi vì trời có những áng mây trôi...

Chiều Oi Man Mác Từng Chiều

Mình in được tập thơ mới, gửi đi bè bạn bốn phương. Có người hồi âm “thấy thương”. Có người “văn chương không thích!”.

Bốn bảy năm rồi, tối mịt, mình làm thơ thấp ngọn đèn/ chớ mực thì vẫn màu đen, thơ đâu thể thành màu trắng...

Nhiều lúc mình ngồi trong nắng/ thương bà con mình giẫm mưa! Nhiều lúc mình nói bằng quơ “Trời ơi sao tôi vô dụng?”.

Phải chi mình còn cầm súng... mình nhìn đường đạn nó đi! Phải chi mình đừng nam nhi... mình không có thời đi lính?

Mình giờ là Tướng ra lệnh: “làm người bắt buộc làm thơ!”.
Mình nhớ tiếng Mẹ ầu ơ, nhớ những buổi trưa hồi nhỏ...

Mình nhiều năm ngồi bó rọ... nhớ bài thơ “Hổ Nhớ Rừng”.
Thế Lữ ngày xưa chắc từng ngồi nhìn con cọp, buồn lắm?

Mình làm thơ như mình nắm/ những giọt nước mắt mình
quăng... Mình làm thơ... nhờ nhịn ăn, có nhiều ngày đói...
muốn chết!

Mỗi ngày qua là biến biệt. May thơ còn giữ bóng ngày!
Vang Bóng Thời Gian... ngộ thay. Mình bắt đám mây đầu
ngõ...

Thơ mình... không nỡ ném xó? In chơi... vài tập, nhìn chơi.
Tập mới nhất, gửi đi rồi... coi như gửi hồn huyết mộ!

Bạn bè ai đọc, đây, đó... khen, chê... là chuyện bình thường.
Mình thích ai nói “thấy thương”, đúng là người cảm mình
vậy!

Thương chi để lòng nát bấy?
Bạn ơi! Bè bạn bốn phương!

*Trời buổi sáng nào cũng sương. Trời buổi chiều nào cũng
khói. Không tiếng chiêng mà nghe dội... chiều ơi man mác
từng chiều... (*)*

(*) Thơ Chu Mạnh Trinh: Man mác vì đầu ngao ngán nổi, đường về chiêng
đã gác chên chên...

Ảnh: Lê Nguyễn Dalat

Về Đôi Sim Ta Nhớ Người Vô Bờ

Tôi gửi bạn cánh thư chỉ một ngày thì tới.
Bạn hồi âm, tôi đợi - đợi mãi! Thư lạc rồi?

Thật thế không hỏi Trời? Thật thế không hỏi Phật?
Hết có còn thì mất! Chân lý đời Như Như!

Phật nói rất hiền từ: “Như Lai là Bốn Đạo”.
Ôi gió vi vu sáo! Ôi nắng hanh hanh ngày...

Ngàn năm mây trắng bay, hạc vàng là tưởng tượng!

“Về đôi sim ta nhớ người vô bờ...”
Lời nhạc của Vũ Đức Sao Biển nghe còn nao nao nao...

*

Tôi không trách bạn đâu. Trách tôi thôi mới phải!
Tại tôi làm sai trái, ai chờ ai chi mà!

Hôm nay thành hôm qua. Ngày mai thành quá khứ.
Ai cũng dư cái Có, biếu tặng người cái Không!

Lính chết vì Núi Sông, có nắm mồ không nhỉ?
Thôi thì mình chung thủy, coi đời là khói mây!

Trời chớp ở biển Tây, trời mưa nguồn ải Bắc.
Ai ơi ruột có thắt vì nỗi niềm không ai?

Chỉ một Tú Xương lai rai:

“Trời không chớp biển với mưa nguồn, đêm nảo đêm nao
tớ cũng buồn!”. (*)

Trần Tế Xương chết đi, hai bức thư gửi Phan Bội Châu
không một hồi âm!

Xa xăm... chuyện nào cũng nằm trước mặt!

*“Nhớ nước đau lòng con quốc quốc
Thương nhà mỏi miệng cái gia gia” (**)*

(*) Mở đầu cánh thư thứ hai Trần Tế Xương gửi cho Phan Bội Châu năm 1905.

(**) Thơ Bà Huyện Thanh Quan.

Trăng Mờ Cố Quận

Mình phải làm chi cho hết chiều?
Gọi người yêu dấu? Ai còn yêu?
Kìa non nước đó! Tan thành bụi
Thiên hạ chưa chê Truyện Thúy Kiều!

Ông Nguyễn Du viết truyện Đoạn Trường
Vì ông đau đớn, vì ông buồn:
Nước Non một dải chia trăm nhánh
Mười lăm năm! Mười lăm năm bi thương!

Không ai tìm hiểu thời ông Nguyễn
Thì chẳng ai thềm khóc Tố Như!
Đã ba trăm năm, đâu phải ít
Nước Non mình đó, Thực hay Hư?

Chắc là Hư Áo? Đời Hư Áo!
Có nói là Không, thật lạ lùng
Cứ lý luận quanh rối lẫn vẫn
Ly khách! Ly khách! Bàn tay không!

Mình phải làm chi để hết ngày?
Mẹ, Chị và em như gió bay
Tình nghĩa nào không mờ bụi bặm?
Chén rượu nào chén rượu không cay?

Xưa Thâm Tâm buồn, nay ta buồn
Trăng mờ cố quận tại mù sương?
Ai tri âm nhỉ? Ai tri kỷ?
Ai giải giùm ta chữ Đoạn Trường?

Hỡi bạn tù ta sau bảy lăm
Hỡi học trò ta từ sáu mốt
Gần trăm năm rồi ta ốt dột
Gần trăm năm rồi ta lang thang...

Chuyện Đời Tan Hợp

Mình biết bạn sẽ hỏi: “Mày hôm nay thế nào?”. Câu hỏi như lời chào, mỗi ngày, nghe vui lắm...

Tao không trả lời chậm, nhưng nhanh là tại mừng: Chúng mình không người dưng... vì tình thân hồi nhỏ!

Hồi nhỏ, hai đứa nhỏ, học ít mà chơi nhiều... chưa hề ai dăm chiêu: “mai này đời sao nhỉ?”.

Mai này nước vẫn chảy, mai này nước vẫn trôi, chưa thi, lính gọi rồi... chắc là thi... phải rớt!

Mai này... đời trót quớt: thằng lính bộ hành quân, thằng thì lái xe tăng, cả hai đều “chiến đấu” ...

Chuyện xưa mình với bạn, gặp được nhau thì mừng, biết mình còn “sống còn”, biết có ngày mình “thác”.

Những đêm trăng gió mát... sống, thác đều... hiên ngang!

*

Rồi chinh chiến lụi tàn, đũa hàng binh, đũa vượt... Tao gặp
mày, có phước, Mày ngon, chia sớt tao!

Một chén rượu bồ đào, chút ghen ngào tan hợp. Ngày
tháng qua lớp lớp. Đường xa đời chia ly!

Thỉnh thoảng mày email. Hồi âm liền tao gửi... Sáng sáng
nghe câu hỏi “how are you” là vui...

32 năm rồi!

Mày thì bốn mươi bảy!

Thê lương dòng nước chảy... Bâng khuâng từng hoàng hôn...

Tình Nào Cũng Tình Xa

Bạn bè coi như hết, người thân còn mấy người, có hỏi thăm: đã chết, có hỏi thăm... đổi đời.

Đôi khi buồn cũng cười... mình chắc không ai hỏi? Thư gửi về không tới, hồi âm chỉ là không!

Trái đất quay theo vòng, mỗi ngày quay rất chậm, thì nỗi buồn thêm thấm vào sâu tận trái tim...

Trái đất và trái tim... Trái sim rừng thăm thẳm; người mà mình nhớ lắm cũng thăm thẳm bao giờ...

Còn lại vài bài thơ... nhắc chơi như tưởng tiếc! Cũng tại mình biến biệt, chớ đâu ai bỏ mình?

Chẳng hạn Nguyễn Đức Minh, anh chết già, nhất định. Chẳng hạn Lê Hữu Tín, cũng lớn tuổi lắm rồi...

Ông Cam Lĩnh ngậm cười, chuyện dĩ nhiên như thế... Quá khú từng giọt lệ nổi dài mấy nhiều sông?

Nổi dài Bắc Nam Trung! Đòi dẫu liền một mối... nước nằm ngang đầu gối cũng rất khó băng qua!

Non Nước là Sơn Hà. Tình Yêu là gắm lụ... Bông đẹp nhất: Bông lúa... chưa thấy ai ngồi nhìn!

Thơ, tiếng lòng vô thanh... viết chơi cho có chữ. Hãy coi như hoa nở, ép hoa, cắt, để dành...

Là chiến sĩ vô danh... vẫn thềm cơn gió cát... bay trùm em tiếng hát, em hát bài Tình Xa!

Tình nào cũng Tình Xa! Tình Gần là khoảnh khắc cầm tay nhau không chắc... thì cũng đành Thiên Thu!

Lạnh Mùa Đông

Bão rất mạnh, rất phũ phàng phía Bắc,
rất nhẹ nhàng, mưa tê tỉ phương Nam...
Ngày hôm qua, suốt cả ngày nắng tắt
Không mặt trời...mà không phải ngày trăng!

Là buồn lắm! Là buồn ghê, ghê lắm!
Đến câu thơ cũng không phải câu thơ!
Bắc, nước trôi, không thấy bến thấy bờ
Nam, nước cuộn, lấp hết bờ hết bến!

Ngày đầu tuần, đầu mùa Đông trơ trẽn
Lá vàng trôi, xấu mặt những con đường
Người đi làm leo lên xe, đi luôn
Xe bus đậu chỉ vài người đi xuống...

Đợi cả năm, thấy mưa mà phiền muộn
Chợ không người, phố xá cũng buồn tênh
Bắc đau thương, Nam phải thủ phận mình
Tin thời tiết rập rình mai một tuyết...

Bão rất mạnh đi qua rồi cũng hết
Mưa tí tê rả rích cũng qua rồi.
Ngày hôm nay có thấy ánh mặt trời
“và sẽ thấy tuyết rơi trên núi nhé!”

Nói với con, Mẹ vuốt ve, nhỏ nhẹ,
cái khẩu trang che khuất cặp môi hồng.
Mới hồi nào mười bảy tuổi sang sông
Mới hồi nào...Mẹ với con, đầm thắm!

*Ôi câu thơ của tôi chừ mới thắm,
Lạnh mùa Đông ờ nhĩ lạnh-mùa-Đông!*

Tứ Tuyệt

Đứng dưới tàn cây mà sao cũng nóng? Con sông chuyển động chờ mát đi đâu? Lòng sông chắc sâu nên cầu không có?

Con sông chở gió, chở nước về xuôi, cái nóng trên trời thì bay về ngược! Ước chi là nước, mình có người yêu!

Ước chi là chiều để ngày hết nắng, bầy chim lẳng lẳng về lại công viên. Mình thật vô duyên, mây không thềm đậu...

Mình thật muốn giấu bài thơ trong lòng... đừng có chữ sông... thì không chữ núi... mình không theo đuổi chi nữa tương lai!

Ai sống mặc ai, ai chết mặc họ! Một thời trâu ngựa chỉ vì núi sông! Bây giờ đau lòng... chỉ vì phải sống?

Sống từ hy vọng đến thất vọng thôi! Chết là ngậm cười, có bia là nhất! Trước bàn thờ Phật, nam mô nam mô...

*Cái cây không khô mà sao nóng rát?
Cây cho bóng mát. Gió mát theo sông..
Tôi ngó mênh mông, buồn không hạn chế!
Nghĩa là ứa lệ. Vô duyên! Vô duyên!*

Bạn A Thôi Thì Thơ Là Vậy

Chưa bao giờ tôi buồn như chiều nay bạn ạ.
Mây từ ngoài biển cả bay về thành phố tôi...
Thành phố tôi như trôi vào đám mây buồn đó
Tôi rất cảm ơn gió... Gió bay mây... của tôi!

Từng câu thơ rã rời, tôi ngồi buồn nhạt nhạt
Nghĩ ai tóc sóng sánh chiều nay xòa trên vai
Ai mà ai? Mà ai? Cái tên người như ngọc
vuốt ve thành mái tóc... Tại sao tôi không hôn?

Mây tụ lại từ sương. Tụ lại từ hơi nước
Nụ hôn tôi gió trượt, bay lên tận đầu non
ở đó nắng như còn cho hoàng hôn nắn nỉ...
nắng đi đi giùm nhé cho hoàng hôn vàng mơ...

Có thể buồn là thơ? Thơ ai vui đâu nhỉ?
Hơn hai mươi Thế Kỷ, tôi không thấy thơ vui!
Trần Tế Xương được đời phong Nhà Thơ Trào Phúng
mà ông vẫn lúng túng... chớp bể với mưa nguồn!

Thơ ông, đây, vẫn còn:
“Trời không chớp bể với mưa nguồn
Đêm nào đêm nao tở cũng buồn!”
Tôi vo tròn thơ ông thành vài giọt nước mắt!

Bạn có tin tôi không là tôi đang nói thật:
Tóc ai dài hơn mây hơn sương?
Tóc ai vương trên Trường Sơn Tổ Quốc?
Người ta nói buồn muốn khóc... có khi cũng buồn cười!

Chưa bao giờ tôi buồn như mây đang trôi...
Bạn của tôi, cháu con đều vào bệnh viện!
Con vi trùng nào làm cho dân tôi đau đớn?
Con vi trùng nào làm đất nước tôi tan hoang?

*Tôi kết thúc bài thơ hơi ngang
Tôi muốn tôi gõ ngang... Bạn ạ! Thôi thì thơ là vậy.*

Trời Vẫn Xanh Và Trong Pha Lê

Trời vẫn xanh và trong pha lê
Phi trường buồn hiu không đi không về
Ngày lặng lẽ như ngày hôm trước
Xe chạy trên đường không có taxi

Chiếc xe bus chở nhân viên phi trường ngừng lại
Hai phút thôi đủ xuống khách rồi
Có thể trưa hay chiều trở lại
Người thân nhiên không có nụ cười!

Không phải mới hôm qua, hôm nay
Gần hai năm là biết bao ngày?
Lệnh giãn cách bắt đầu mùa nắng
Mười Lăm Tháng Hai Hai Ngàn Hai Mươi!

Người quen nhau nhận ra nhau sau lưng
Sự quen thuộc của lòng mến thân
Mặt che nên không ai thấy miệng
Mà thấy thì có muốn hôn không?

*Vì lý do cần thiết, đi làm
Vì lý do cần thiết, ở nhà online
Gần hai năm, ngày hôm nay như ngày hôm trước
Đời thản nhiên và người thản nhiên...*

Không Có Gì Rung Động Buổi Hoàng Hôn

Không có chi vui cũng chẳng có chi buồn
dù thành phố này là Thành Phố Sương!
Nắng đã xóa hết mù sương trên núi
Gió đang bay lá hai bên đường...

Thành phố này bình thường đến nỗi
bụi không bay để bám hoa hồng
người gặp người chỉ chào không nói
cái cúi mình rất nhẹ lưng lưng...

Tôi không thấy ai cười nữa cả
(ngay chính mình cũng mang khẩu trang!)
Thành phố này rộng hơn năm ngoái
chắc hẹp hơn đám lấm sang năm?

Học trò chưa tung tăng hứng lá
xe bus vàng hai năm đã ngưng!
Bảng stop xe ngừng rồi chạy
đời thản nhiên tất cả người đứng!

Không có chi vui cũng chẳng có chi buồn
người đưa thư làm xong công việc
lái xe về Bưu Điện trả xe...
Tiếng chuông giáo đường ngân lên chiều chiều tha thiết...

Em nhiều chuyện hơn tôi thì phải?
Cứ nói đi một mình em nghe
Lời một lời, lòng một lòng, bỗng ngại
nhớ rồi quên có thể chẳng ai dè!

*Bài thơ mới của tôi chừng đó
Chẳng có gì rung động buổi hoàng hôn!*

Bỏ Phó Về Quê

Nắng không phải là lửa
sao nóng đến vàng cây?
Từng con chim vụt bay
vào công viên, bay tiếp!

Nắng quá mưa không kịp
năm sáu tháng nay rồi
dịch bệnh từ khắp nơi
về tuôn ra quốc lộ...

Có người thì đi bộ
tay xách với nách mang
Có người thì vội vàng
cỡi xe máy xe gió...

Hãy ngó ra ngoài ngõ
nắng xám hết hoa kia
màu cỏ như sẻ chia
cái màu xám buồn thảm!

Thơ từng ngày u ám
Nắng từng ngày nồng nàn...
Chữ viết mới thẳng hàng
sao bắt đầu cong queo?

Thật không gì dễ chịu
cả cái gì dễ thương!
Tưởng sáng nay hoa hường
nở mà tìm không thấy...

Việt Nam mình đang chạy
liệu có vượt thời gian
để đêm nay sao vàng
lấp lánh trên đầu núi?

*Buồn lắm chó câu hỏi
tràng giang trôi lê thê
người bỏ phố đi về
về lại quê...thất thiếu!*

Hôm Nay

Hôm nay ...tôi nhắm mắt
không chỉ một vài lần.
Sao tôi cứ bâng khuâng:
Thơ chờ mong... đi mất?

Hôm nay tôi ngộ thật
đã chiều chưa có thơ!
Em vẫn là ước mơ...
hay cơn mưa, em nhỉ?

Ước chi ở đâu đấy
một cơn mưa bay về...
Ước chi ai tóc thề
đứng bên hiên gió chải...

Tôi muốn nói mà ngại:
Anh nhớ em vô cùng!
Em ơi trời mệnh mông
thật không bằng nỗi nhớ!

Nhớ lúc em đi bộ
hai gót ngà nở sen!
Nhớ lúc em hờn ghen
mắt em thành đại hải...

Không có ai bên phải
cả bên trái đường xe
dịch covid bỗng về
với bao nhiêu biến dạng...

Thành phố lại buồn, vắng
trời nắng làm buồn thêm
Chim cũng bỏ công viên
hoang vu từng mái ngói...

Hôm nay tôi chỉ nói
được mấy câu đó thôi!
Thơ tôi lẫn xuống đời
không một hoa quỳ nở!

*Em mãi là nỗi nhớ
Hoa nở trong lòng anh!
Hỡi suối tóc rất xanh
Hỡi đôi môi rất mộng...*

Tháng 8 Việt Nam Hai Ngàn Hai Mốt

Em khoe anh: Tháng Tám / này, em có việc làm; tình hình ở Việt Nam/ chừ, việc làm nhiều lắm!

Mấy tháng nay em giậm/ chân một chỗ, thật buồn. Em mân mê gót son, rồi... tự nhiên em khóc!

Lau nước mắt bằng tóc, lau nước mắt bằng tay... Hai mắt em đỏ gay/ giống bị cay của ớt...

Hai má em tái nhợt. Hai môi em đỏ hơn. Em không giận không hờn... mà tự nhiên em khóc!

Ôi chao em! Tổ Quốc/ của chúng ta... cũng đau! Cơn nắng đỏ xuống rào, con chim quyên vỗ cánh!

Một nơi chim đang lánh, em khóc làm chim bay... Hình như mưa đang Tây, gió đang Đông muốn giạt...

Biển sông run bần bật... Trường Sơn cũng oằn mình! Tháng Tám thật vô tình... cả nước mình phong tỏa!

Em mới vừa giỗ Mẹ, em sắp sửa giỗ Ba... tiền đâu em mua hoa? Tiền đâu mua nhang thắp...

Em!

Em làm anh muốn khóc... vì em khóc tự nhiên!

*

Tháng Tám quá vô duyên!

Em thành người “thất nghiệp”.

Em không có công việc, em không có đồng lương!

Em mân mê gót son... em còn chùng nhiều đó!

Anh bỗng đứng thành cỏ, cỏ đùa cánh đồng xanh...

Anh không còn là anh... giường cung bản bốn hướng!

Sống một đời vay mượn... ôi còn gì Quê Hương?

Lại Có Một Câu Thơ Không Chấm Phét

Suốt cả tuần lễ này/ nhiệt độ có thấp xuống... nhưng chờ
mong vẫn uổng/ một cơn mưa chờ mong...

Ở hai bên bờ sông, mái nhà nào cũng đỏ, nước sông không
thấy nữa... chỉ thấy tro lòng thôi!

Con sông chạy đâu rồi? Không lẽ nắng đuổi nó? Nó không
phải con thỏ/ bị chó đuổi, phải không?

Thế nước đâu hồi sông? Không lẽ cái đường cong, kia, là
sông, con sông đã vào trong cổ tích?

Mây trên trời nhúc nhích/ rồi tan đi, nhạt phèo... California
tiêu điều / buồn như một sa mạc!

Ai cũng buồn, hốc hác... Cái khẩu trang cũng buồn! Dịch
Covid vẫn còn/ khiến con người phải sợ!

Tôi muốn làm chi đó... Một bài thơ Tình Yêu? Một thoáng cảm buổi chiều? Một quạnh hiu trần thế?

Không có gì để kể! Cũng không thể buồn hoài! Rất nhiều chuyện trong đời/ thơ tôi không muốn nhắc...

Có cái gì trong mắt/ lại muốn chảy ra đây... Nước Mỹ phía bờ Tây, Thái Bình Dương đây ắp...

Quê Hương ơi xa tấp/ trong mây mù chân mây...

*Quê Hương ơi xa tấp trong mây mù chân mây không có ai
ngó tay bên kia bờ thăm thăm!*

Trời Không Mưa
Nhìn Cái Sân Khô Bùn Tức Cảnh

Sáng, mở cửa, sân khô. Đêm qua mưa không có! Mưa không tới thành phố... chắc không có máy bay?

Ôi dịch bệnh thế này, vòng tay và cúi mặt. Trong lòng Trời với Phật là nước mắt mà thôi!

Nhìn cái giàn mồng tơi, nhìn những chùm trái chín...nâng niu thì sợ dính màu mực. Nhớ học trò!

Nhìn thảm cỏ lúa thừa, gió rung rinh nhẹ nhẹ. Hôm nay không mưa nhé! Hôm nay không mưa đâu!

Nói với cỏ một câu... buồn trong thơ thành chuỗi, Chúa Phật buồn vùi vùi lẫn theo hạt Mân Côi!

Trăm lẻ tám viên, Trời ơi! Chúa Phật sao giống quá! Để
xâu chuỗi trên má, nước mắt mình lã theo...

Cái gì cũng Tình Yêu!
Cái gì cũng Nước Mắt.

Núi, sông người...Tổ Quốc - Tổ Quốc của người ta!

*... còn của mình thì xa... mười-lăm-ngàn-ki-lô-mét!
Bà con đang chạy, mệt, về quê... đường... gian nan!*

Tùy Bút Hôm Nay

Trời hôm nay, hôm qua/ nóng vẫn cùng một độ/ lá có vàng
lố chỗ... tại vì nắng xuyên, soi...

Tôi muốn gọi Thơ ơi/ mà không sao gọi được! Dịch nhúc
nhích từng bước. Bước nào cũng... thẳng, trắm!

Thẳng thì như cao thâm. Trắm thì như vẫn thế. Người
chào nhau nói khẽ... sợ lời nói gió bay!

Hôm qua rồi hôm nay... rồi mai, rồi sẽ mất... không có gì
đột ngột. Nóng thêm và dịch thêm...

Có thể là bình yên? Có thể là có thể, nói nghe qua thật dễ:
Tình Hình Rất Tình Hình!

Bốn bảy năm điêu linh... nhẹ nhàng một trận dịch, không
ta và không địch... mà vẫn có hai phe!

Phe nói xong quay về/ nhà mình Dinh, Biệt Phủ! Phe nghe
xong vẫn giấu/ mặt mình trong khẩu trang!

Mùa Hạ mà hoa Lan/ nở ra, buồn thơm phúc!
Thơ ơi... con ong mật... nóng quá, chết dọc đường!

Tình Hình Rất Tình Hình

Sáng mát, lạnh, chút thôi. Không có gió
Bầu trời xanh, nhà không thấy chim kêu
Vườn cũng xanh, lá vẫn biếc, không nhiều
(còn tháng nữa thì là mùa Thu mới).

Không muốn nghĩ những gì sẽ sắp tới
Cũng không cần nhắc lại chuyện gì qua
Dẫu tương lai ai cũng biết mình già
Thêm chín chắn cũng là thêm buồn bã..

Chúa ở đâu? Chắc là nơi xa quá?
Phật ở đâu? Có trụ ở tâm người?
Khó nói cùng ai “sống phải yêu người”
Chỉ dặn lòng mình “ai sao mình vậy!”

Không có nỗi buồn nào không nát bấy
Nhưng lạ lùng là buồn vẫn quanh ta...
Một tách cà phê, một ấm nước trà
Một ngày mới...vẫn là ngày rất cũ!

Cơn đại dịch làm cho con người xấu
Nói với nhau toàn lệnh lạc than phiền
Cha không hôn con, vợ không làm duyên
Có nghĩ tới láng giềng, cũng không nói!

Cái loa phường góp phần cho tiếng gọi
của răn đe, của rào cản, của dây chằng...
của phân ly dù đang sống thật gần
còn tay chân mà tự mình bó rọ...

Thỉnh thoảng có vài con chim biết nhớ
về đậu trên dây điện chút rồi bay...
Ngó bâng quơ là rút ngắn lại ngày
Và có nghĩ “đời người đang rút ngắn!”

*Em ơi em, anh nói gì cũng nhấn:
“Bảo trọng nha! Mình chỉ biết thương mình
Việc phải làm, trước hết là làm thình
...và chờ đợi cái tình hình sáng sủa...”*

Sáng Tháng Mười
Ông Ánh Những Giọt Sương Hồi Khuya

Mùa Thu về hai tuần, đủ cho cây trút lá! Thành phố không còn quạ, chúng nhường cho mùa Đông!

Có quạ... bớt mênh mông, không quạ... buồn bát ngát. Cây có lá, đường mát... nhưng là chuyện hôm qua!

Chuyện hôm nay, gần, xa...hít hà xua cái lạnh. Người và người cố tránh chạm mặt nhau bắt tay!

Không có ai thơ ngây nói là không có dịch. Chuyện dịch ai cũng biết mà đừng nói, hay hơn?

Qua luôn đi qua luôn hồi mùa Thu hiu hắt! Tới đi tới rất thật hồi mùa Đông hàng năm!

Mùa Đông bên kia sông. Mùa Đông bên này núi. Chiều chiều thấy cọng khói nào bay lên cũng buồn...

Đó là cọng khói sương. Đó là tuyết sắp nở. Hơn hai tháng nữa nhớ là hết thêm một năm!

Thời gian qua âm thầm...
Dịch giả tới ồn ã...
Không ai đi đâu cả (mà có đi...âm thầm!)
Ngăn cách và cách ngăn!
Sáu feet, giữ sáu feet! Khẩu trang và khẩu trang...

Nhìn kia, trong nhà hàng, người ta ngồi xa cách!
Cứ hai người một vạch. Đứng hay ngồi...âm dương!

Không thể nói không thương cái cảnh đời kỳ cục!
Nhưng không thấy ai khóc...vì không ai thương mình!
Khóc là để chụp hình... cái gì cũng “kịch bản”!
Phi Nhung không sống nán để thấy đời... xót xa!

Tôi đang ngồi trước nhà. Áo ba lớp vẫn lạnh. Sáng tháng
Mười óng ánh những giọt sương hồi khuya...

Những giọt sương hồi khuya. Một Buổi Về...không có!

*Cảm Ơn Vài Bóng Mây
Vừa Bay Ngang Thành Phố*

Chỉ còn những con quạ
là ở với thành phố này
còn những chim khác bay
bay về đâu không biết!

Ngày từng ngày nóng thiệt
nóng đến ngói rưng rưng
không biết những cánh rùng
có rưng rưng như ngói?

Gặp nhau người ta nói
một tiếng chào rồi đi
vợ không gọi honey
chồng chỉ vuốt tóc vợ!

Ôi chao là thành phố
gì mà nóng muốn la!
Người đưa thư ghé nhà
đút thư đi, im lặng...

Người đưa thư dang nắng
người đưa thư dang mưa
Chúa Nhật, Lễ mới thừa
trong cuộc đời người ấy?

Có người là cô gái
có người là ông già...
Người đưa thư đi qua
tự nhiên tôi ứa... lệ!

Thương người ta vô kể!
Biết có ai thương mình?
Bầy quạ đứng làm thình
bay xuống đường nhật bánh...

Cái nắng làm khô quánh
những mẩu bánh đó đây
Vài chiếc lá vàng bay
chưa là mùa Thu mới...

Lòng tôi buồn vời vợi
Lòng tôi buồn bao la
Tôi nghĩ tới quê nhà
bà con đang trốn dịch...

Mưa Việt Nam đan khít
những ngày Hạ nắng mưa
chắc không ai làm thơ
như tôi đang cầm bút!

Đừng ai bắt tôi khóc
Đừng ai bắt tôi cười
Ai có ở xứ người
nỗi vui buồn khó tả!

Cảm ơn những con quạ
ở với thành phố này
Cảm ơn vài bóng mây
vừa bay ngang thành phố...

Ảnh: Lê Nguyễn Dalat

Ám Ảnh

Như hôm qua hôm kia... nắng đã thành thường lệ! Nóng từ sáng tới xế, chiều có chút hoàng hôn...

Những con chim hoảng hồn / bay về tổ... bật khóc... tổ của chúng cỏ mọc / những nhánh gai dị kỳ!

Và chim lại bay đi... chắc lên rừng, lên núi... nơi lửa đang thiêu rụi/ từng chút mát tương lai!

Tôi, giống như con nai/ đi lạc vào trần thế. Nhánh hoa hồng ứa lệ: hoa nào nở hôm nay?

Tôi hỏi một ngón tay/ vừa chạm gai bật máu. Tôi nghĩ mình nên dạo/ một khúc Kinh nguyện cầu...

Tôi ngó xuống sông sâu, bao la, lòng trơ trọi; tôi nhả một nhúm khói/ nhìn phù du phù vân...

Có lẽ nên băng khuông nghĩ về ai nhớ lắm?

Chạm Cửa Vô Ngôn

Hai ngày nữa mới tới
tháng Mười Một, lâu ghê!
Tháng Mười buồn não nề
hai ngày nữa mới hết!

Hai mươi ngàn người chết
dịch, Việt Nam, quá buồn!
Nước mắt chắc không còn
để khóc hai ngày tiếp?

Khi không mà có dịch
lan tỏa khắp ba miền
không chỗ nào bình yên
dù ngồi im một xó...

Nếu bước ra đầu ngõ
“Không cần thiết! Đi vào!”.
Tháng Sáu nghe tiếng chào,
tháng Mười nghe tiếng hét!

Pha cà phê, ngồi bệt,
uống xong, ngồi thờ dài
Được mở cửa lai rai,
lai rai hai ngày nữa!

Chồng nói vậy với vợ,
Vợ chồng ngó mặt nhau!
Tương Lai nói cách nào
thì cũng ngày-chưa-tới!

Chúa đã nhận hết tội,
con người vẫn van xin
bằng cách đọc lời Kinh
trái cái tình ngoan đạo!

*Vũ Hoàng Chương tháng Sáu
gọi người tình Kiều Thu,
bây giờ Hoàng ở đâu?
rốn bể bùng lửa, đố! (*)*

(*) Thơ Vũ Hoàng Chương: “Kiều Thu hể Tổ hỡi em, nghiêng chân rốn bể mà xem lửa bùng!”. Nhiều người nói: “ai làm thơ cũng khùng!”.

Happy Halloween Happy Halloween

Hôm nay có vẻ buồn: ngày như chưa muốn sáng. Kim đồng hồ, số tám. Không thấy hoa bình minh...

...là không thể nào tin / ngày hôm nay vui vẻ / dù hôm nay là Lễ / chào đón người Âm Ty!

Người hóa trang có đi / nhưng mà thừa mà thớt. Họ chưa thể tụ họp / để reo hò vui chơi...

Khẩu trang không buông lời / vì vẫn còn sợ dịch. Trẻ con đều ham nghịch, tối nay không biết sao?

Ban ngày còn khá lâu. Ít nhất còn mười tiếng. Mưa...hy vọng được miễn / rớt trong ngày...hồn nhiên?

Happy Halloween! Happy Halloween! Chưa nghe ai chào hỏi. Gặp nhau đang còn nói / hello good morning!

Người Mỹ rất văn minh...mà vẫn còn mê tín! Dự đoán là chuyện nịnh để cho nhau niềm vui!

Nhà Thờ đứng bên ngoài / những gì dân gian xướng! Nhà Chùa cũng không mượn / chuyện ngoại đạo làm Duyên!

Chắc có người cũng phiền/ nhưng mà đành phải chịu!
Một ngày thôi, tối thiểu, không có hơn một ngày...

Tôi cũng giống như ai: “Ai sao thì mình vậy, nếu thấy ai
làm vậy, ai cấm mình làm theo?”.

Đang mai chưa phải chiều. Hết chiều mới là tối. Quỷ dẫn
đường chỉ lối...tối nay...rồi cũng qua!

Tôi nhớ thuở xưa, xa, Chu Mạnh Trinh từng viết: “Dãy
hoa nép mặt gương lồng bóng, ngàn liễu rung cương sóng
gợn tình!”.

*...cho nên tôi định ninh, hôm nay có ai đó / chợt mở ngõ lòng
yêu Một Chuyện Tình Diễm Lệ!*

Bóng Nhặt Thời Gian

Tháng Mười, ai cũng đợi, đã tới, đã đi rồi! Không có một
nụ cười / nào mà nó để lại!

Tháng Mười như thế mãi / biết đã bao năm qua! Một thế
hệ đã già...Thế hệ sau đang xế...

Không trách tàu hỏa trễ / vì còn nằm ở ga! Đổ tội: dịch
thôi mà! Chen nhau, lây, khổ lắm!

Máy bay cũng bị cấm, sợ dịch bay tứ tung! Tàu thủy, chậm
vô cùng, thêm bão bùng, càng chậm!

Tháng Mười...tay không nắm...là bởi chân đã lìa! Đưa
người...qua bên kia / sông Nại Hà, xa lắc...

Tháng Mười tháng-nước-mắt...hai ngàn trẻ mồ côi! Tháng
Mười nhắc nhở hoài / một Phi Nhung dang dở!

Người đi và kẻ ở... mà đường nhỏ, hoang vu; mà đường lớn, mịt mù...không ai thấy ai nữa!

Thấy thì sẽ nói nhớ! May mà...tháng Mười quên! Nó chỉ là cái tên: Tháng Mười Quên Đi Nhé!

Bao nhiêu lòng Cha Mẹ / tháng Mười vẫn bao la!
Tháng Mười Một hít hà...cuối năm, trời rét ngọt!

Cuối năm trời rét ngọt, lá vàng còn sót bay! Tôi vừa ngửa bàn tay, hứng, bỗng đầy nước mắt...

Sương rơi đằng trước mặt. Tuyết giăng giăng đầu non... Có người Mẹ bỗng con mái tóc buồn như liễu...

Nhớ Môi Người Hương Dạ Lý Hương

Tuần lễ tới là trọn tuần lễ nóng!
Chỉ hão huyền mong đợi một ngày mưa.
Tin khí tượng không nói thế bây giờ
Mà chỉ nói khi hết tuần lễ tới!

California nửa năm rồi mệt mỏi
Đeo khẩu trang và giãn cách dài dài
Xe bus thì còn ít chuyển, lai rai
Freeway thôi, xe chạy hoài không giảm!

Hơn mười năm Cali nắng và nắng
Hơn mười năm nhiều người dọn đi xa
Cộng Đồng ta thừa thớt và nhạt nhòa
Báo chí còn vài ba tờ nhạt nhẽo...

Tuần lễ tới dịch chắc không thể yếu
Mà mạnh thêm thì có lẽ cũng không!
Bạn thử đi quanh phố xá một vòng
Không “thủ lễ” người ta nhìn khó chịu...

Từ có dịch đến nay không ai nhõng nhẽo
Đi bên ai trong phố những chiều sương...
Cũng không nghe ai nói “tôi không buồn”.
Cái khẩu trang nhân giống Quê Hương mình nhỉ?

*Khi không tôi nhìn chi xa thế?
Nhớ môi người hương dạ lý hương...*

Nắng Lên Từ Sáng Sớm

Hể nắng lên là nóng, Cali thật là kỳ! Đường không thấy ai đi, xe chạy qua cái vệt...

Những hàng cây như khóc, nghe tiếng gió thì ào. Vài con chim chào mào bay qua rồi cũng biến...

Sáng, trưa, đường ra biển không hề thấy bóng người. Chiều người ta đi chơi... may ra, thì mới có!

Trời rất xanh, không đỏ. Mây rất trắng, không vàng. Nắng, không ai mơ màng để vào thơ, ngắm nghĩa!

Đời chỉ có ý nghĩa khi mưa, nắng, thuận hòa? Ờ mà sao người ta muốn “đá mềm chân cứng”?

Người ta cần gậy chống ngay từ tuổi ấu thơ? Tôi đi hỏi người xưa, người xưa chỉ Bác Sĩ!

Bác Sĩ chỉ cười khẩy. Có ông cũng lắc đầu! Hồ Quý Ly...
Đại Ngu giơ tay cười khất khất!

Người Việt Nam mình, thật... thấy giống giống như Tàu.
Mở miệng là ca dao. Mở miệng là tục ngữ...

Kể cả người bỏ xú... cũng tục ngữ ca dao! Hoa sen mọc
trong ao, dơ mấy cũng không gớm!

Nặng lên từ sáng sớm...

Buồn nghe tự bình minh!

*Chỉ Ông Phật làm thình..."Bốn mươi chín năm truyền Đạo,
Ta không nói câu nào!"*

Không nhẽ đời...chiêm bao?

(*) Ca dao: "Mong sao chân cứng đá mềm, trời êm biển lặng mới yên tâm lòng!"

Mai Em Về Thành Phố Có Sương

Mai em về thành phố có sương
thành phố thân yêu em vẫn lạc đường
tại anh hết, dẫn em chi không biết
một nơi mà đâu cũng núi non...

Có thể mấy mươi năm nay khác
đổi đời rồi, anh không có đây
đường đổi tên, nhà nhà đổi chủ
em có quê hương... Kinh Tế Mới lưu đây!

Em còn có đôi chân để bước
có đôi tay cầm lược chải đầu
mưa nắng rưng của chiều hôm trước
có khác gì mưa nắng của hôm sau?

Anh ơi anh mù sương của mình
mình em thôi thành phố thên thang
nước mắt em rơi trên từng viên gạch
cảm ơn anh để lại phần thông vàng!

Em sẽ về mù sương động áo
mù sương khô khi nắng xanh đôi
em sẽ khóc mà không ai dỗ
hai Thế Kỷ rồi như vậy chao ôi!

*Em vẫn trẻ như hồi con gái
Em-Của-Anh-Không-Có-Tuổi-Già
Mạ hay nói với Ba thế đó
em nói với anh Tình Yêu Ở Xa!*

Tiếng Thơ

Đêm nghe... có tiếng thở dài... hình như tiếng bước nhẹ bay ngoài thêm? Hình như là tóc của em? Hình như mưa? gió... như Hiền trong tranh? (*)

Ôi người yêu quý của anh, cái tên nghe tưởng thơ tình miên man. Đêm... là đêm... đêm than van/ hay đêm rất khẽ tiếng đàn rất khuya?

Mai... trăng, sao, chắc phải là, mà em ơi giọt sương kìa lung linh. Là bình minh? Là bình minh! Là bao nhiêu gió như hình... hình như?

Hình như... không phải câu thơ, chỉ là chữ ghép cho tờ giấy kêu... em à em rất thương yêu, anh là thi sĩ để chiều em thôi?

Nói gì đi hỡi đôi môi, hỡi hoa hé nụ, hỡi lời văn chương!
Đừng ngân hai tiếng Đoạn Trường, đừng xa xôi nữa Quê
Hương ngày về...

*Đêm nghe có tiếng nã nê, tiếng lúng em trở, tiếng gì chạm
vai? Tiếng thơ... từ mái tóc dài, ánh trăng tháng Chạp còn
cài thàng Giêng!*

(*) Thơ Hồ Dzếnh: “Ai như Hiền áo trắng / loáng thoáng trong hơi mưa?”

Làm Sao Chải Được Rừng Xanh Lá

Mình sẽ làm chi cho hết ngày?
Mình đi lên núi... hứng mây bay?
Mình vô rừng kiếm con chim lạc
nó đứng gọi bầy trên ngọn cây?

Đà Lạt cao nguyên, biển mịt mù
Đường về Ninh Chữ rất mờ lung
Lâm Viên đôi mắt không nhìn thấy
chỉ thấy quanh co núi chập chùng...

Mình sẽ làm chi cho hết sáng?
hết trưa, rồi hết buổi chiều hôm...
Tà huy đâu cũng vàng như nghệ
Sương cũng vàng nha những lũng sương!

Em ơi em ngả cái đầu, đi
như rất là xưa mới dậy thì
vén tóc mà nghe như tóc ướt
mưa rừng gió thoảng tóc bay bay...

Mình sẽ làm chi cho hết ngày
Anh người lính lạc mất thời trai
Trường Sơn tưởng chỗ mình yên giấc
Ai khiến cho mình giạt tới đây?

Mơ về Đà Lạt mấy mươi năm
Tuổi mới lòng xưa lệ chảy ngấm
Cha mẹ, bà con, bè bạn... hết
rồi mình cũng hết ước mơ chẳng?

*Mơ ước xưa nay là cái ảo
Tóc thê em chải vẫn ngang vai...
Làm sao chải được rùng xanh lá
chải gió cho bay nhĩ áo dài?*

Nhìn Gió Bay Trên Cánh Đồng Xanh Biếc

Minh đi ra đồng cỏ, anh chỉ gió, em nhìn... cỏ xanh, bầu trời xanh, em một phần của gió...

Hai đứa mình là cỏ, ngồi xuống cho gió bay. Gió bay anh hai tay có tóc em anh nắm...

Màu tóc em xanh thắm, rừng sát bên bông ghen, cành chạm cành bay lên những lá vàng Thu sớm...

Như bé con tuổi lớn nói lời nào cũng thương, anh biết em má hường nhớ tuổi thơ, mắc cỡ!

Nếu chiều đừng có gió đuổi cái nắng Hè đi, chúng ta đâu chỗ này để ngồi nhìn gió nhỉ?

*

Cánh đồng xanh mộng mị đi vào thơ nha em? Cánh đồng
Tiên của Tiên có nàng Tiên xõa tóc...

Có nàng Tiên đôi mắt đẹp như mặt trời xanh... đẹp như
nắng long lanh buổi bình minh hồng ngát...

Anh hôn em đôi mắt! Anh hôn em bờ vai. Những tàn
nhang gió bay, bay muôn đời không mất...

Vì áo em tơ thật giữ gìn em cho anh!

*Cảm ơn cánh đồng xanh! Cảm ơn những ngọn gió! Cảm ơn
bài thơ nhỏ bay trong chiều ước mơ...*

Lưu Thủy Diệt Vân

Một con cò trắng toát hạ cánh xuống đồng xanh. Nó, con cò, một mình, cánh đồng xanh của nó.

Một dòng suối rất nhỏ / quanh co trên cánh đồng. Chùng nào suối thành sông, chùng đó mình chưa biết...

Có thể ngàn năm thiệt / mới có cuộc tang thương. Con cò trắng cô đơn / không sống hoài, muôn thuở...

Nhưng tôi đang nhìn nó, tôi thấy suối nước xanh, dòng lưu thủy quanh quanh, con cò trắng thật đẹp...

Tôi không cho nó biết / tôi đang trên cánh đồng. Tôi ngắm nó đôi chân / tưởng bạch vân cao vút...

Tôi làm thơ bằng bút. Còn làm thơ bằng chân. Bài Lưu Thủy Diệt Vân... một câu thành bức họa!

Trong khung trời trắng xóa, bầu trời vài đám mây, dòng suối trong loay hoay, con cò dễ thương lạ...

Cánh đồng xanh mướt lá, con cò rẽ bước đi... Lưu Thủy Diệt Vân kia, tôi choàng tay không tới...

Tôi nhủ lòng mình đợi / ngàn năm nữa tang thương!

*

Tôi có thể lạc đường/ trong sáng nay không nhỉ? Tôi gặp
đồng Lưu Thủy... tôi nhớ ai, Diệc Vân...

Lưu Diệc Vân sao không/ một tên người yêu quý? Em sẽ là
Kiều Mỹ trong hồn tôi tuyết sương...

Áo em xanh màu dương, tóc em xanh màu nước, những
nỗi niềm hẹn ước bỗng hóa nụ hoa hồng...

*Em ơi anh muốn bỗng em bay theo cò trắng... Buổi sáng nay
trời nắng / em là đóa mặt trời!*

Làm Sao Cho Bớt Nhớ

Chỉ có một ngày mát... nhờ đêm qua có mưa. Còn bây giờ
bây giờ, nóng! Chao ôi là nóng!

Nóng đến người bất động (như là nhớ thương ai). Ước
được ngả vào vai / hôn ai tóc thơm ngát...

Ước có trái mát mát hái ở rừng Cam Ly! Ước chỉ muốn
bay đi... như chim trời vậy đó!

Em ơi ở ngoài ngõ / hoa vàng đang nở nhiều... mà không
có người yêu / cúi xuống nâng một đóa...

Biết là trời nóng quá, càng nhớ em mùa Xuân... muốn thấy
ngọn Langbian trắng từng chùm mây trắng...

Mây trắng không phải nắng. Mây trắng là mây bay như áo
dài em bay như bàn tay em níu...

Cái gì? Ôi yếu điệu cái dáng người Liên Khương... Không nhắc thì không thương... càng thương thì càng nhớ...

Những em học trò nhỏ/ vòng tay: em chào Cô. Anh vòng tay, thấy chưa? Anh chào em yêu quý!

*

*Trời nắng...
ngồi tỉ mỉ
đếm từng sợi nắng rơi!
Nhớ người lắm người ơi
Làm sao cho bớt nhớ?*

Thấy Em Còn Đâu Đó Lá Vàng Bay Thu Xưa

Có vài ba người nói “thơ Nhã Ca không hay”. Thơ Nhã Ca
thơ ngây/ thời/ mà tôi yêu nhất!

Nhã Ca nói rất thật: “Tôi làm con gái/ một lần yêu người/
một lần mãi mãi/ bây giờ chưa thôi!”.

Nhã Ca, đó, thương ôi - yêu ai và tâm niệm! Tôi từng thấy
màu tím/ buổi hoàng hôn, say mê!

Tôi nhớ áo dài, kia... bay trong chiều bát ngát! Quê Hương
tôi ngào ngạt/ tóc ai thả bờ vai...

Tôi nghĩ hai cánh tay/ của nàng/ chắc có lạnh? Đôi mắt
nàng lóng lánh/ mưa ở đâu? Hoang mang!

Em, cô bé vội vàng/ buổi chiều tan lớp học/ đứng rất lâu
sửa tóc/ đứng rất lâu sửa giày...

Buổi chiều bỗng dừng mây / ở đâu về lớp lớp... Mặt đường
vang lộp độp. Mưa rồi. Mưa lưa thưa...

Tôi muốn mình làm thơ/ hay như Nhã Ca vậy? “Tôi làm con gái/ một lần qua đây/ rồi không trở lại/ ôi mùa Xuân này...”.

Mùa Xuân bảy lăm bay... tôi ở tù mút chỉ! Từ một chàng chiến sĩ tôi thành kẻ tù binh!

Thơ Nhã Ca hiện hình/ trong tôi người con gái!

*

Hình như em thì phải trong truyện Bồ Tùng Linh?
Hình như tôi giết mình... trời ơi là quá khứ...

Đất Nước từng trang sử, lật lại con mắt mờ. Hèn chi tôi làm thơ... như một người mất hết!

Nhớ vài câu hay thiệt, tại sao tôi không khoe? Mai mốt còn sống về/ biết đâu thấy trường cũ... thấy em còn đầu đó / lá vàng bay Thu xưa...

Xa Nhau Gió Ít Lạnh Nhiều

Xa nhau là không-gần-nhau
là thương là nhớ đi sau một người...

Thổi bay theo giọt mưa rơi
thổi bay theo mấy Thu rồi hỡi em?
Trần Huyền Trân nói rất duyên:
“Xa nhau gió ít, lạnh triền miên mưa”

Tôi buồn sửa hai câu thơ
cho em đọc gọn, cho mờ mắt tôi!
Tại vì mình... quá xa xôi
Tiếng còi xe lửa một thời cũng xa!

Tiếc hai đứa chẳng gần nhà
để sang sáng được ngó qua chiều chiều...
“Xa nhau gió ít lạnh nhiều,
lửa khuya tàn chậm, mưa chiều đổ nhanh!” (*)

*Em về hái quýt hái chanh
Hái hết vườn Ngoại mà đành... đứng đứng!*

(*) Hai câu đó mới thật của Trần Huyền Trân.

Ngày Chủ Nhật Có Nắng Hồng

...ngày đó, sau mùa Hạ
ngày đó, ngày đầu Thu
xé những đám mây mù
là những tia nắng đỏ!

Nắng hồng vương con ngõ
nắng và lá đong đưa
gió dù gió rất thưa
đã nghe lòng lạnh lạnh...

Có ai chịu đứng tránh
cho mình bớt nhớ không?
Có ai ở đầu sông
uống thử giùm cốc nước...

Ai sinh ra kiếp trước
cho mình nhớ kiếp này?
Kiếp sau thì sao đây?
chắc là mình lại nhớ...

Về đôi sim ngày đó
ngồi bên suối gió trời
Thiên Nga bay có đôi
mà con còn lẻ bạn!

Chúa làm ra buổi sáng?
Chúa làm ra buổi chiều?
Sao Phật lại đằm chiêu?
“Mình làm điều Duyên Nợ?”.

Một giọt nước mắt nhỏ
hai giọt nước mắt chan...
Quê Hương cái mùi làng
nên cháu sả vào Ngoại?

Em ơi em hãy nói
là không nhớ anh đi
cho những đám mây về
không thấy núi để đậu!

*Rễ cây đa cứ bấu
cái bến đò ngày xưa...
mười bảy tuổi có mưa
trên áo hồng của Chị! (*)*

(*) Thơ Nguyễn Bính:

“Trời mưa ướt áo làm gì?
Năm mười bảy tuổi Chị đi lấy chồng!”

Ôi Chao Buồn Vương Cây Ngô Đồng

“Ô! Hay buồn vương cây ngô đồng
Vàng rơi! Vàng rơi: Thu mệnh mộng!” (*)
Thơ Bích Khê nhé, em yêu quý
Thơ anh thì đang trôi trên sông...

Thơ anh thì đang trôi như bèo
Bèo lục bình, con cá bơi theo
Con thuyền trắng vẫn treo bờ liễu
Con trăng nằm trên mây trong veo!

Thơ anh thì công viên thay màu
Lá phong đỏ, lá phong vàng, đang lúc thay nhau
Mai em thấy công viên vàng rục
Rừng Phong Thu người lên ngựa, người chia bào! (**)

Em hãy khóc như chưa hề được khóc
Anh cứ buồn, ai cấm phải không em?
Một người lính xanh đầu chưa bạc cỏ
Một người tình muôn thuở nhớ không quên!

*Con ngựa hí trên triền núi gió
Con trăng chìm giữa mặt hồ sương...
Anh để lại cho em cây ngô đồng tím
Lá vàng bay che hộ những hoàng hôn!*

(*) *Thơ của Bích Khê.*

(**) *Thơ Nguyễn Du: “Người lên ngựa, kẻ chia bào / Rừng Phong Thu đã nhuộm màu quan san” (Đoạn Trường Tân Thanh)*

Bất Chợt Trong Lòng Hai Đứa Mưa

Hồ Dzếnh tương tư nhằm Hạ đỏ,
Em Thơ, chàng gặp, Chị em đâu?
Em Thơ lí nhí trông mà tội
chỉ cánh đồng xanh, má đỏ au...

Hồ Dzếnh ngó xa, khăn lụa thắm
ơ kìa người đẹp giữa đồng Thơ
Chàng làm thơ ngợi ca người đẹp
Văn Học Việt Nam nhớ một mùa...

Tôi nhớ người ta nắng ngợp ngàn
nghĩ là khăn thắm chắc lang thang
nghĩ là má thắm và môi đỏ
nắng đỏ bao nhiêu bởi tại nàng?

Bất chợt câu thơ tôi để xuống
tình nàng bất chợt tôi nâng lên
nghĩ ai đang cạnh hồ sen biếc
ngồi xuống mơ màng rửa gót sen...

Ước nhĩ đi theo tới gót người
làm lơ như thể ngó lên trời
xem ai có để tim lay động
có chớp mi và gọi nắng ơi!

*Nàng chớp mắt và tôi chớp mắt
tình trong như đã mặt ngoài chưa
kề bên, xin phép ngồi bên cạnh
bất chợt...trong lòng hai đứa mưa!*

Em Ơi Đọc Tôi Đi Và Tự Nhiên Chải Tóc

Mỗi ngày như mọi ngày... trời Cali cứ nắng. Mong mưa không thể đặng thì... mỗi ngày mọi ngày!

Đọc tin tức Đông Tây, nghe qua chuyện Nam Bắc, hết bận lòng thắc mắc... Chuyện gì chẳng chuyện gì!

Ngày tháng tới rồi đi, thời gian dòng nước chảy... Bạn còn sống, còn đây, bạn “tử vong” là xong!

Nhiều người rất hiếu trung, Mẹ mất, khóc ba tháng... rồi một hôm, buổi sáng thấy ngôi ở cà phê!

Chẳng có gì nào nề với tình người nhân thế! Như thế không phải tệ mà là chuyện bình thường!

Sống có ghét, có thương... Chết là hết một kiếp. Quỳ xuống, đứng dậy, tiếp, cuộc sống, cuộc tuần hoàn...

Nóng Cali tôi than, bạn nghe cười tùm tùm! Lạnh Bắc Cực thật hiếm ai quờn lên đó chơi...

*

Khi tôi nghiệm chuyện đời... thì tôi đã lớn tuổi!

Bài thơ này, bài mới ngày hôm nay, của tôi. Làm cho có cho vui... hay cho buồn, cũng được!

Hoa vàng ngoài ngõ trước, nắng quả đã bớt nhiều! Thơ tôi nói Tình Yêu để chi còn chan chứa?

Mỗi buổi sáng mở cửa, ngó trời xanh, rất xanh, ngó lũ chim chuyền cành... hết rồi niềm xao xuyến!

*Hãy để cho sông biển sóng gợn như mây bay...
Em ơi đọc tôi đi và tự nhiên chải tóc!*

Hôm Nay Có Điềm Lành

Sáng rồi, chưa có nắng. Mặt trời đã lên cao, giống như cái đĩa trắng, sương mờ tưởng như trắng...

Tin thời tiết vẫn không có thêm điều mới mẻ. Nhiều ngày vẫn tin thế là nắng, nóng vô cùng...

Hôm nay có đổi chẳng? Giờ này thì chưa biết... Mong ông Trời cảm mệt và người ta ngó lơ...

Cũng mong Trời làm thơ, chớ làm mưa thì khó! Giọt mưa thành giọt nhớ ở Cali lâu rồi...

Đã quen rồi, quên thôi! Người Cali nhắm mắt, mong bình an có thật... dù bình an mong manh!

Trời nhiều sương không xanh. Cây đọng sương thật đẹp. Chim không con nào hết đậu trên dây điện đường...

Nếu hôm nay dễ thương, anh hôn em mấy miếng? Chao ôi là cái miệng, không hé chỉ mỉm cười!

Em trông giống như người đứng trong tranh cổ tích! Hôm nay em không nghịch nhưng chắc lòng em vui?

Tà áo dài em phơi cùng màn sương rất nhẹ. Anh hôn em chút nhé cái miệng em thơm sương...

Cái miệng em thơm sương! Hình như không ai nói điều này cho em đợi lần nói nữa... ngày mai!

Có Một Bài Thơ Để Em Nhìn Em Vui

Em nâng niu hoa tường vi quanh tường,
anh nâng niu em Tình Yêu Ôi Yêu Thương.

Sáng. Bình minh. Em hái hoa em nhìn,
hoa nhìn em, em không nhìn anh...

Trưa. Hoa tường vi nở nhiều
Bầy chim sẻ về thấy em mừng reo...

Anh dìu em em đi vào thơ anh
Rừng mong manh rừng lửa thừa cành.

Bức tường xưa quanh ngôi nhà xưa
Đà Lạt xưa yêu thương không bờ...

Anh nhớ em hồi xưa bé bỏng
Hoa tường vi xưa cũng mỏng như sương!

Em yêu à Tình Yêu như mưa chẳng?
Lát nữa mưa anh hứng cho em những giọt trong ngần!

Những giọt mưa hồng như môi em nha em?
Những giọt mưa vàng như trăng xưa mênh mang...

Ảnh: Lê Nguyễn Dalat

Gửi Nhé Đóa Hoa Hồng Rằm Này Em Cài Áo

Một cái tên thật lạ... là mình đâu có quen? Tại sao rất bỗng nhiên bay vào lòng mình nhỉ?

Tên không giống tên Mỹ, cũng không giống tên Tàu... mà giống như chiêm bao bên Lào bên Căm Bốt...

Có thể là tên Nhật? Có thể là Thailand? Chắc không phải Việt Nam! Ôi người-thế-giới-áo!

Mong được níu tà áo! Mong được cầm bàn tay! Mong được nói như ai: *“Anh sẽ cầm lấy đôi bàn tay! Tóc em anh sẽ gọi là mây! Ngày sau hai đứa mình xa cách... anh vẫn được nhìn mây trắng bay!”* (*)

Thôi thì ai cứ ai, đến với mình là nhớ! Mình là đa-cổ-độ, ai là người-sang-sông!

Coi như ai người đứng, nhớ suốt đời và chết! Bài Tình Xa xa biệt... ai mắt biếc lau đi...

...những giọt lệ trên mi, những tiếng thầm trong ngực, những hạt sương trên tóc, những tàn nhang sau lưng...

Gửi nhé đóa hoa hồng, Rằm này em cài áo! Dù thế gian này ảo, em vẫn thật-nhớ-thương!

(*) Thơ Nguyễn Sa

Có Một Mùa Thu Thật Dễ Thương

Có một mùa Thu thật dễ thương! Tôi đang đây một khách qua đường... thấy trời tím tím thì tôi nói: “Có một mùa Thu thật dễ thương!”.

Là nghĩa là thương không phải ghét... những con chim sẻ của ai nuôi, với mình bất chợt như là bạn, nhìn chúng bay mà bỗng thấy vui!

Chim sẻ bay và lá...cũng bay! Hình như tất cả hóa thành mây? Chỉ hoa hường trắng buồn đơn lẻ, chắc ngậm ngùi đang thương nhớ ai?

Nụ hoa hường trắng... hường hay trắng? Trắng chó hường đâu hỡi má nàng! Tôi muốn bắt chơi từng chút gió gửi về xa lắm tận phương Nam...

Gửi về ai đó miền Nam Mỹ, ngày tháng này nơi đó đã Thu, ngày tháng này năm nao đã nhạt... còn màu tím đọng trên tay!

Tôi đưa bàn tay không ai cầm, tôi bỗng buồn ô hay Thâm Tâm... tiễn người không nói đưa ra biển, không nói dòng sông, chỉ nắng vương...

Vương vương chiều Thu bay áo dài... bay từ dĩ vãng đến hôm nay... con đường lá rụng chưa nhiều lắm...vẫn đủ cho hoàng hôn ngắt ngậy!

Có một mùa Thu thật dễ thương... có hoa tím tím nở bên đường... có ai tím tím đôi môi lạnh... một chút ngờ như buổi tịch dương...

Ôi một mùa Thu ta muốn khóc... nhớ ơi những cọng khói lam chiều... Một người viễn xứ buồn như vậy, em đọc bài thơ em thấy sao?

Nếu Em Có Lên Đồi Em Hãy Quay Xuống Nhé

Chắc sẽ có một ngày em chê thơ anh dở... em đi tìm muôn thúở... chẳng có ai như anh!

Họ có mặc áo xanh... mà không xanh sắc núi. Họ áo quần được ủi... thiếu nhãn nheo lính rừng!

Em ơi em hãy đừng nói thơ anh hay nhé... Những ngày xưa có lẽ không ai còn thương ai!

Giống con chim xanh bay thì nó sẽ bay mất! Anh lên miếu Ông Cọp bay với mây Dran...

Anh sẽ trên Danhim tìm một chỗ tự tử! Anh về từ xa xứ, không em không Quê Hương...

Thơ anh sẽ lạc đường xuống K'RôngPha, Quảng Thuận... Miếu thờ Cậu, anh đứng nán hít thở nhang thừa...

Chúng ta không còn xưa!
Chúng ta không có sắp!
Anh về, rừng núi sập...
Anh về, anh bơ vơ...

Em ơi, đây bài thơ không còn thơm hương phấn, không còn phơi áo trắng, học trò phấn thông ơi!

Nếu em có lên đồi, em hãy quỳ xuống nhé, sẽ thấy một giọt lệ nở ra đóa hướng dương... ()*

(*) Thơ Nguyễn Bính: “Lòng anh như hoa hướng dương, trăm nghìn đổ lại một phương mặt trời!”

Leo Lên Trời Dán Một Bài Thơ

Không phải mây vẫy cá mà từng chùm như bông, trời khéo
chất khéo chồng, sáng hôm nay đẹp lạ!

Thời tiết không gì cả, vẫn nóng như hôm qua, sẽ không có
mưa sa cho tới ngày Thứ Sáu!

Nói nghe như phải Đạo: Tôi mong mưa tới mà... những
đám mây nở hoa, trong lòng tôi mộng đẹp!

Tôi dành một phút khép hai mắt để mơ màng. Tôi có nghĩ
tới nàng... chắc sáng nay chải tóc?

Ôi mái tóc hạnh phúc, biết bao người thêm thương mình
có để mình buông... thành sương... thành mây khói!

Em có nghe anh nói... đang nói gì với em?

Em có nụ cười duyên... anh tha hồ tưởng tượng cuối trời
xanh, một hướng, trái tim hồng như son!

*

Ôi Đất Nước Quê Hương, mỗi ngày tôi một nghĩ, một ước
mơ Thế Kỷ này nước tôi thanh bình!

Vợ chồng gọi nhau mình. Anh em là huynh đệ. Bạn bè...
thì thôi kệ xưng hô mà với tao!

Đời sẽ đẹp biết bao! Tình là Tình Thân Ái! Người đi xa về
lại... bờ tre choàng đầy hoa...

Ngoại đâu không sau nhà?

Ngoại ơi buông cau chín!

Em... thì chắc ổn định cuộc đời bên kia sông...

*Mây từng chùm như bông... tấm áo hồng lụa nắng. Ở với
nhau không đặng thì thương hoài... thương hoài!*

Đó Là Một Buổi Chiều

Anh cầm bàn tay em
bàn tay phải rồi trái
tay nào cũng con gái
em mà phải không em?

Anh hôn một ngón quen
anh hôn một ngón lạ
anh hôn em hai má
em nói anh ăn gian...

Anh xin lỗi, miên man
bàn tay em, hôn lại
anh hỏi sao nó tái
em lạnh lắm phải không?

Lúc đó bỗng hoa hồng
nở môi em thơm ngát
cái miệng này em hát
bài Tình Xa hôm nao...

Tất cả là chiêm bao
gió mùa Thu bỗng chạm
cành đào Thu rớt nắng
hành lang anh hoang liêu!

*Đó là một buổi chiều
anh mơ màng nhắm mắt
tình yêu mình xa thật
mây mùa Thu bay bay...*

***Tôi Gom Hết Ánh Dương
Để Nhìn Em Ánh Sáng***

Em cứ ngồi cúi xuống, để trời cao không cao... mà ngang
cây anh đào và mùa Xuân sắp nở!

Tình Yêu từ muôn thuở, thơ ca tụng Giai Nhân. Bốn mùa,
mỗi mùa Xuân là mùa nhung nhớ nhất!

Em à, em đẹp thật! Đê thủ, đành thế thôi! Ai oanh liệt
trên đời mà không lụy nhan sắc?

Anh không đi đường tắt để nói chuyện đường vòng. Anh
chỉ trái tấm lòng như hồ sen trăm đóa...

Em không phải xa lạ ở xứ sở Bồng Lai, anh lạc từ trần ai...
đến đây thành Từ Thức...

Em nhìn kìa, ong mật đi tìm hương tìm hoa. Anh đi tìm
Hằng Nga, gặp em là Ong Chúa!

Bài học từ sách vở: Em có Một không Hai! Trời dành em
cái ngai của một bà Hoàng Hậu!

Không bà Hoàng nào xấu! Em là viên Kim Cương! Anh gom hết ánh dương để nhìn em Ánh Sáng!

Em ơi Thơ-Lãng-Mạn vì em mà khai sinh!

*

Tôi ôm ấp bức hình giữa Liêu Trai nhìn ngắm... Tôi không là thuyền đắm mà tôi bay trong mây...

Em không cần đưa tay, em là phương tôi tới... Ngàn ngàn năm chờ đợi, cảm ơn rừng Lâm Viên!

Cảm ơn em cười duyên: “Thơ anh vẫn Đà Lạt”! Một nơi lòng thơm ngát bởi vì thông vì vu...

Bởi vì em Thiên Thu! Bởi vì em mãi mãi! Hoa đẹp không ai hái... vì hoa nở vì em!

Gió Đầu Mùa

Sáng hôm nay, bình minh, không có nắng. Gió hiu hiu, trời mát mẻ vô cùng! Hình như là Thu đang tới phải không? Gió heo may thơm cánh đồng cỏ dại...

Những cánh đồng cỏ đang màu tai tái, sẽ xanh tươi mai một biết đâu hà! Tôi thở ra, và tôi thở ra / rồi hít lại cái mùi thơm đồng nội...

Tôi nhớ làm sao áo bà ba bà Ngoại. Mạ cũng bà ba đi tới... những ngày xưa! Hồi đó, tôi chưa biết làm thơ, chỉ biết nói “dại khờ” Ngoại ơi trời đẹp quá!

Ngoại đã “hun” tôi hai gò má. Mạ thì cười bôm bẻm miếng trầu cay... Những tình thân thiên cổ sáng hôm nay về với gió heo may, thích thật!

Tôi đứng lâu, rất lâu giữa khu vườn thơm ngát, nụ hoa hồng màu trắng nở chào tôi. Tôi cúi hôn, tôi gọi khẽ “em ơi”. Ôi kiều diễm... em là hoa bất tử!

Immortel! Immortel! Cánh cửa lòng xa xứ... tôi mở ra, trời Thạnh Mỹ quê nàng... Hoa nào nở lâu cho bằng hoa Lan? Hoa nào không chết, Immortel, tên hoa tôi vừa nhắc...

Phải chi có em đây, tôi ôm em thật chặt! Em là Phật để tôi quỳ như hoa quỳ. Tình yêu là gì? Tôi nghĩ nắng pha lê... Tôi vuốt tóc em, mái tóc thể vẫn vậy...

Tóc đổ trên bờ vai của em tôi từng nhìn thấy... cả những nốt tàn nhang trên lưng của em luôn! Từ xưa tới nay chưa ai nói “dị thường”: Yêu ai đó những nốt tàn-nhang-ẩn-trú!

Em ơi em! Em là hoa Vườn Ngự! Em ơi em! Em là mùa Thu sáng nay... Gió heo may gió heo may... Gió Đầu Mùa, nhà văn Thạch Lam viết truyện!

Sáng hôm nay hình như tôi tan biến trong đất trời và đậu xuống Quê Hương? Những ngọn núi xanh xanh kia giống như Trường Sơn... Những cánh rừng xanh xanh kia giống như Đà Lạt!

Cái tivi trong nhà như đang hát bài Tình Xa... Bài Tình Xa em từng hát tôi nghe...

Em Muốn Đi Hái Hoa Hoa Quỳ Mùa Nắng Mới

Đêm qua Utah mưa... Mưa tầm và mưa tã! Mưa chấm dứt mùa Hạ, mưa mở màn mùa Thu...

Sáng nay đang... lu bu, bỗng nghe phone em gọi... Em khóc qua câu nói: “Mưa buồn quá anh ơi!”.

Mưa! Sao em không cười/ giống như em thường bữa? Rất nhiều lần em hứa em sẽ hồn nhiên hoài...

Ở đây, Cali mây có che vài lúc nắng, nhưng chắc mưa không đặng, anh chia buồn với em!

Nếu có mưa thì quên nhiều ngày trời nóng lắm. Mưa chắc chắn không ấm/ nhất là mưa ban khuya...

Anh đang tỉnh như mê: nhớ em mưa từng giọt... ngày xưa em đi mót / hoa quỳ sau cơn mưa...

Hồi xưa là hồi xưa/ sao tóc em thơm thế... Bây giờ mưa rớt lẹ, mình xa không bến bờ...

*

Em à, có câu thơ nào buồn hơn thế nhỉ? Tóc em dài Thế Kỳ! Hai Thế Kỳ Trời ơi...

Mà anh thì cuối trời!

Mà em thì cuối biển!

Mai... nắng, chim én liệng Utah cho em vui...

Salt Lake mây còn trôi, mưa còn mưa nhẹ... Mưa như em nói khẽ bên tai anh hồi xưa...

“Em muốn đi hái hoa, hoa quỳ mùa nắng mới!”

Có Một Tình Yêu Rất Đỗi Thơ

Một chút gió ở bên hàng xóm/ bay qua mình một chiếc lá vàng Thu, mình bỗng nhớ “gió ù ù thổi, mặt chinh phu trắng dỗi dỗi soi” (*).

Những ngày xưa rừng núi Cheo Reo, người hàng xóm là bờ lau sậy, mặt hàng xóm: nửa vầng trăng tháng Bảy, thương Ngưu Lang Chúc Nữ vô cùng!

Mới đây mà bao nhiêu Thu, Đông... bao nhiêu Hạ và Xuân thành kỷ niệm... nhẹ nhàng như hoa bằng lăng tím, nhạt nhòa như mây xám lang thang....

Mới đây mà ba mươi hai năm, bao nhiêu trăng Rằm trong sương trong tuyết, trong nỗi buồn của Quê Hương biển biệt... có chút tình hàng xóm lá bay!

Có chút tình không nắm được bằng tay thì cứ để đẩy thêm hai con mắt! Ai thắng làm vua? Ai thua làm giặc? Giác mơ tàn, thức dậy: cõi trần ai!

Không ngờ ta đi được chặng đường dài, bốn bảy năm làm người giống như chiếc lá âm thầm bờ bụi! Ba mươi hai năm cốc cà phê không nguội/ bởi mười xu một gói Trung Nguyên!

Không phải vì không có tiền mà không thèm cà phê góc phố... mà chỉ vì quá nhớ chiếc lá vàng hàng xóm bay sang!

*Chiếc lá vàng hàng xóm bay sang
rồi nằm đó trước mặt mình là thật!
Bao nhiêu bài thơ mình đã làm ai cất
giấu cho mình một Tình Yêu rất Thơ?*

(*) *Chinh Phụ Ngâm Khúc*

Bao Nhiêu Lời Ca Ngợi Chỉ Tình Yêu Mà Thôi

Hôm nay... Thưa với bạn: Ngày đẹp nhất, cuối tuần, không có nắng, chỉ sương rất mượt mà, rất mượt...

Trời hình như có nước mà ngày chắc không mưa! Ngày đầu Thu như mơ, đẹp như lòng mong ngóng...

Trên đường ra mở cổng, hoa đều chúm chím cười... Không biết ai là người đến nhìn hoa đua nở?

Dù chuyện đó không có, sao tôi không ước mong? Em, đôi má hồng hồng, em, đôi môi thắm thiết...

Tôi làm gì bạn biết, không hôn gió đâu nha! Có thể cầm nụ hoa dâng cho em lắm lắm...

Tình Yêu, hai chữ đậm, tôi viết trong bài thơ... Ai cấm tôi không đưa cho người tôi yêu quý?

Tình Yêu là sợi chỉ xuyên suốt nhé thời gian!

*

Bạn ạ, tôi mơ màng về một người con gái. Tôi tin nàng trở lại tuổi tôi thời Thanh Xuân!

Tôi tin nàng dừng chân cho tôi nhìn hai gót, cái màu sen phơn phớt... phù bình nhất đạo khai! (*)

Chúng tôi có Tương Lai là vô vàn Quá Khứ! Chúng tôi có tuổi nhỏ...là các em học trò!

Chúng tôi vào rừng ngo, chúng tôi đi hái nấm... Chúng tôi đi xa lắm... biết đến đâu cho cùng?

Đà Lạt ơi bằng khuâng, tôi không hề quên được... Áo dài em tha thướt đường viên Nước Non xưa...

Tôi đã nói gì chưa? Hay là tôi sắp nói? (**). Bao nhiêu lời ca ngợi Chỉ Tình Yêu Mà Thôi!

(*) Cổ Thi: Tiểu oa sinh tiểu đỉnh, thu thái bạch liên hồi. Bất giải tàng tung tích, phù bình nhất đạo khai!

(**) Thơ Hồ Dzếnh: Đừng buồn mà cũng đừng vui, êm êm nắng nhạt bên trời chuyển mưa. Hỏi người tôi nói gì chưa? Tôi đang sắp nói hay vừa nói ra?

Buổi Chiều Hiu Hiu Gió
Tôi Hôn Nàng Tóc Thơm

Em thỏ thẻ với tôi: “Mai một em thêm tuổi, em có nghe anh nói “anh yêu em” không anh?”

Đôi mắt nàng long lanh... hình như nàng sắp khóc. Tôi nâng nàng mái tóc, nói lại như đã thể:

“Anh yêu em, gái quê, xanh như tre bờ suối, mặn như là hột muối em đã từng chia anh!”.

Mắt nàng vẫn long lanh, mà tôi thì ứa lệ! Vì sao nàng nghĩ thế... chắc thơ tôi lang thang?

Chắc thế, phải không nàng? Thơ gì nhiều như gió, lòng gì xanh như cỏ, buồn gì như hoàng hôn!

Quả thật tôi... hoảng hốt, mình làm thơ nhiều quá, từng ngày, từng đêm, cả... khi không có ngày đêm!

Chỉ vì tại có M - chữ em - mờ- yêu- quý!... Chữ M / muôn Thế Kỷ! Chữ M / mãi mãi Tình!

Ngó kia em, rừng non, cây mới trồng, đang phát, không có bảng dọ phạt những ai đi phá rừng...

Vì nó - rừng mới trồng, cây có, gỗ chưa có... Nhưng kia, tấm bảng đỏ gắn ở khu rừng già:

“Mọi Người Chỉ Ngang Qua Không Ai Được Xâm Hại!”
Đó là Rừng-Mãi-Mãi! Đó là Cánh-Rừng-Già!

Em cũng vậy, đó nha! Một cô gái rất đẹp! Một Người Yêu Rất Đẹp! Đẹp-Vĩnh-Viễn-Tình-Yêu!

Đời người có buổi chiều, Buổi Chiều Thật Rực Rỡ!

*

Tôi nói, mắt nàng mở. Hai giọt lệ rưng rưng. Với tôi, nàng là Rừng - Rừng Tình Yêu Nguyên Thủy!

Cánh Rừng Già diễm lệ... là em mà, em ơi! Tôi cũng nhắc cho tôi: Minh Bội Nguyễn Là Đáng Xấu Hổ!

Buổi chiều hiu hiu gió, tôi hôn nàng, tóc thơm...

Tâm Tình Dâng Hiến

Tôi đi, độc hành, tôi một mình. Em một mình đi, cũng độc hành. Hai đứa đi, về, hai hướng ngược, gặp, thấy nhau, và, đi, lặng thinh!

Kỷ niệm hồi nào, ta thế đó. Hồi nào nhắc lại... cũng nên duyên! Phải chi bữa đó, con đường đó, tôi cúi đầu đi không thấy em?

Phải chi bữa đó, con đường đó, em ngo đường đi không ngo tôi. Cái nhớ, tự nhiên lòng có nhớ: chiều Thu gió nhẹ lá vàng rơi...

Bây giờ mình đi, đi bên nhau. Tóc em thơm quá lá xanh màu, từng trang cổ tích bay trong gió, hồi đó mùa Xuân trong chiêm bao!

Hồi đó, ai xui mà nhắc lại cho em bên lên dễ thương hoài; người con gái của thôn Nam Phổ, bên Ngoại, chưa hề có bạn trai...

Hồi đó, chắc là Trời Đất xui... dẫu bao hướng ngược cũng chung trời: đi đâu rồi cũng về tâm điểm – Em Một Mình Em Một Nụ Cười!

Anh nhắc ca dao em chắc biết: “Ta về ta nhớ hàm răng em!”. Em không cười giữa đường duyên nợ, em chỉ cười đêm trăng mới lên!

Hôn em, anh hôn hai bàn tay: hai bàn tay em che chân mày – không quen ai biểu mà em ngó, trong lặng thình lòng anh nhớ ai...

Bây giờ mình không đi một mình. Bây giờ mình không đi lặng thình. Em tựa vào anh mình đếm bước. Em tựa vào anh đường cỏ xanh...

Anh hái hoa quỳ, anh quỳ xuống: Dâng Em Duy Nhất Một Tình Yêu!

Cây Muồng Vàng Mùa Hoa

Cây muồng vàng xế nhà tôi đã nở
hoa muồng vàng làm nhớ quá Nha Trang
cũng nhớ ai xưa hay mặc áo dài vàng
hoa muồng nở bốn mùa trên áo đó...

Cây muồng vàng thì năm nào cũng nở
áo vàng ai muôn muôn thuở mình xa!
Người tha hương ai cũng nhớ nước nhà
ai cũng có lý do nào nhắc lại...

Anh nhắc em bởi vì em con gái
em hồn nhiên như biển như sông
em hồn nhiên như hoa muồng hoa vông
như những người con gái chưa lấy chồng, xinh lắm!

Nếu nước non mình không có thời ảm đạm
những người con trai không phải sống vô duyên!
Những chuyện trôi qua không cứ nhân tiên?
Đừng nhắc nhớ, không ai phiền đâu nhỉ?

Cây muồng vàng khi không mà cũng lụy
vì khi không nó giống giống Nha Trang
có thể cũng giống những cây muồng ở Phan Rang
những cây muồng ở Phan Thiết!

Em ơi em em là sự thiệt:
Trái tim anh giống những búp hoa muồng
nó sẽ nở ra cho anh thấy nỗi buồn
nó sẽ khép lại giống như anh nhắm mắt!

Em có đi Chùa không em? Em có lạy Phật?
thấy áo cà sa vàng em có nhớ Nha Trang?
Anh nhớ em, nhớ những cây muồng vàng
hoa rơi sáng như trăng nằm trên cỏ!

*

*Xế nhà tôi, cây muồng vàng đã nở
Cây của nhà người ta, tôi ngó thấy buồn tôi,
thấy tự dưng hoa không phải nụ cười
mà nước mắt...chắc chắn là nước mắt!*

Vàng Trán Làm Thinh

Tôi không nhớ tóc em đâu!
Tôi không nhớ hai má em bầu bầu
Tôi không nhớ cặp môi em mọng mọng
Tôi nhớ cái trán em thôi! Cái trán trên đầu!

Em là trời Quê Hương thơm ngát!
Em là biển Thái Bình thái bình!
Em là cánh đồng ruộng xanh và bầy cò trắng
Em là cái gì đó mong manh mong manh!

Em ngồi, thấy hai bờ vai muốn ôm
Em ngồi, thấy cái lưng cong... muốn hôn
Em cử động gì cũng làm muốn nhớ!
Hỏi thật em: Tại sao em là Quê Hương?

Ruộng bắp bên bờ sông trở bông thật đẹp
Em đẹp hơn những cây bắp trở bông!
Em đẹp hơn cả những nụ hoa đào sắp nở
Tôi cầu Trời mau qua đi mùa Đông!

Tôi muốn những chiếc máy bay cất cánh
Bay thật xa như... mây thật xa
Ôi cái chữ Tình nếu mà cất cánh
Tôi biết em bụm mắt khóc òa!

Khi vui quá, người ta bật khóc!
Khi quá buồn... nước mắt lại khô ran!
Anh rưng rưng thôi, bây giờ hiu hiu gió
Gió bay ra bờ sông cho bập trở bông!

Gió bay bay tóc em cho mênh mông vãng trán
ngày ngày xưa Ba nói “con thông minh”.
Em học tới lớp Ba đã giỏi gần bằng lớp Nhất
...mà Cử Nhân em cặm cụi tới mười năm!

*Anh muốn hôn em một cái hôn âm thầm
Ở chỗ nào, dám nói không cô Bé?*

Tàn Mấy Mùa Hoa Phượng

Bây giờ hết hoa phượng! Mùa Phượng Vỹ đã qua... Phượng còn lá không hoa, người ta ơi, rất nhớ!

Như khách đi dò lỗ, biết kêu ai ngoài Trời? Buồn thật nhé, buồn ơi. Buồn như Trời, im lặng!

Lòng hồi nao lẩn cấn: nửa ở và nửa đi; ở thì không thể lì mà đi coi như phó thác...

Em ơi bưng cái mặt, bưng nước mắt mình thôi. Đường là Đường Chân Trời, đời là đời cát bụi!

Đi, không tin sẽ tới!
Tới, không tin mình còn!
Tuổi sắp vào hoàng hôn...
Hoảng hồn và ngỡ ngác!

Không biết gió sa mạc có làm rát lòng không... Đường đang đi... lưu vong! Con đường thật lầy lội!

Rồi cũng được thấy lửa! Đóm thuốc và khói bay! Mờ mịt hai mắt cay! Mơ huyền mờ, mờ mịt!

Câu thơ tuôn không thích... Truyện cổ tích bắt đầu kể cho muôn ngàn sau thấy gì ngoài hư ảo?

Nhánh Phượng em phơi áo... xanh xanh thời học trò. Người ta ơi bài thơ này có là trọn vẹn?

Mái tóc em tự vén! Anh chải mây lang thang...

Hoa Hoàng Lan

Đường Alpine Los Angeles có nhiều cây hoàng lan, người ta trồng thẳng hàng, hoa nở vàng dọc phố...

Mỗi lần thấy hoa nở là tôi nhớ người ta... Người ta tên là Hoa muôn tuổi mà vẫn đẹp!

Tôi nói mình tôi biết, người ta đâu có nghe...Tôi muốn ra Hawaii nhìn hoa cho lòng hả...

Đứng giữa trời, biển cả, Hawaii đẹp làm sao! Có nhiều hôm mưa rào, hoa vẫn màu yêu dấu!

Không có hoa nào xấu nên mới gọi là Hoa. Em đâu có thành Bà, em mãi là Cô Bé!

Chắc là em ứa lệ khi đọc dòng chữ trên? Anh còn mắc nợ em một nụ hôn trên trán...

Tình Yêu là lãng mạn! Con còng dưới chân em... nó biết em người quen, nó hôn em mắt cá!

Anh nhớ em, nhớ quá, nhiều khi nói mênh mông! Thơ không cần xuống dòng vì em là đại hải!

Anh đang về thăm lại đường Alpine đây em! China Town rất riêng đứng giữa thành phố Mỹ...

Đường Broadway thiên lý cắt ngang đường Alpine. Em đang đi bên ai, đường nào bên Texas?

Em có buồn tình hát bài Tình Xa nữa không?

Một Chín Sáu Chín

Em vẫn là em của thuở nào
vẫn người anh gặp ở chiêm bao!
Mười năm... anh thấy em không khác
Vẫn vậy! Môi xinh với má đào!

Màu thời gian ở em tồn tại
trắng có khuyết mà em vẫn em!
Chắc chắn tỉ năm trời một cõi
em bao nhiêu tuổi vẫn nàng Tiên!

Không ai tính tuổi nàng Tiên nhỉ?
Dẫu có gọi Bà, Tiên vẫn xinh,
là hiểu chữ Tình luôn bất biến
tiếc ta chưa được gọi nhau Minh!

Em cười trong ảnh, em trong mộng,
em ở bài thơ anh mới thôi!
Chuyện của trăm năm còn hẹn ước
cảm ơn biết mấy miệng em cười...

Là em không giận anh gì hết,
Đà Lạt của mình thông vẫn xanh,
em vẫn ngày xưa, năm tháng cũ,
nhớ thương mãi mãi tựa bình minh!

Tiếng gà vừa gáy bên hàng xóm,
làm nhớ Quê Hương đến nghẹn lòng...
Em chắc sắp ra hàng chợ sớm
chiều về... Đà Lạt bỗng như Đông!

*Trời ơi anh nhớ em thời tiết,
nhớ lắm mưa phùn mấy ngả tư...
nhớ lắm áo em hơi trắng muốt
tan trường tóc nở mấy hoa mưa...*

Tình Huyền

Mình không qua cánh đồng
anh dẫn em xuống lũng
chỉ cho em cái bóng
của ngọn núi Lâm Viên!

Anh chỉ em cái duyên
của đất trời Đà Lạt
phấn thông vàng thơm ngát
bay bay trên đầu em...

Chúng mình sẽ đi xuyên
trái tim của trái đất
em sẽ được thấy thật
bí mật của Tình Yêu!

Hai bàn tay bao nhiêu
mà anh cầm được cả
núi rừng và hoa lá?
chỉ vì em bao la...

Chữ Tình anh viết hoa
là Tình là Huyền em ạ
tình cầu nằm trên má
huyền mơ mắt em xanh...

Những tia nắng long lanh
thấy em dừng bước đậu
tóc em kêu bầy sáo
bay qua sông trở về...

*Tại sao là tóc thế?
Em vẫn về đi thử
nghe bờ vai bé nhỏ
động đây cái gì em?*

Tình Xa Tình Bao La

Tôi vừa ra thăm cỏ. Thăm cỏ đọng mù sương. Tôi dạo quanh trong vườn nhìn chim trên cành hót...

Buổi mai nay trời đất sao mà đẹp quá chừng... Trời vừa mới hừng đông lòng đã tràn nắng mới!

Điều mà tôi muốn nói là chào hết thấy thế gian! Lát nữa nắng sẽ vàng, lá cũng vàng, Thu nhá!

Tôi vuốt ve chiếc lá cây hoa đại còn xanh. Hoa nói chào bình minh, tôi hôn hoa nhẹ nhẹ...

Gió heo may khe khẽ hình như muốn nói gì? Ghen tuông thì nói đi... cho tôi chờ cơn bão!

Trên trời một bầy sáo bay qua và bay xa. Những đám mây nở hoa như áo dài em mặc...

Quê Hương tôi không mất trong lòng tôi mỗi ngày... bởi tà áo em bay ngay cả trong giấc mộng!

Tôi làm thơ Hy vọng trong nước mắt chan hòa, hai Thế Kỷ
xuýt xoa biết bao là con chữ...

... đúng ra mới có nửa - một nửa của trăm năm! Tôi mất
quyền công dân một Giang Sơn cảm tú!

Ôi tấm áo em đủ che giọt lệ của tôi... giống như sương
đang rơi trên đầu từng ngọn cỏ!

Gió đùa, sương sẽ vỡ. Gió đùa hay gió lên đuổi hết mấy
mông mênh cho trời xanh bát ngát?

Chắc là em sắp hát bài Tình Xa Tình Xa... Từng con sáo
bay ra, ai mở lồng cho sáo?

*Chùng nào sáo quay đảo đường chân mây hả em?
Chùng nào sáo quay đảo đường chân mây hả em?*

Tôn Nữ Mùa Thơ

Trời đã vào Thu, đã rõ ràng... Em nhìn kia nắng, nắng đang tan! Tuyết băng tan được thì sao nắng / lại chẳng bay đi với lá vàng?

Ngập mặt sân tôi đầy lá rụng. Cây đào hàng xóm nhánh rung rung. Gió heo may đã làm cây lạnh, người mấy hồn nhiên cũng lạnh lòng...

Thơ ít ai làm như Đỗ Hữu, “Chiều nay trời trở...” tưởng như quê, “Chiều nay trời trở buồn ghê lắm!” Ngộ chứ? Tuyết vời cái chữ “ghê”

Thơ của tôi làm không đúng luật. Tôi thường như vậy, chẳng bằng ai... nên tôi hay đọc thơ người khác để thấy mình thương tiếng thơ dài!

Tôi nói với em Thu đang về... Em chắc nghĩ rằng tôi nhớ quê? Ở tại sao không, không dám nhận / lòng mình trở ngược chỗ mình đi...

Em ơi anh ngược về em, đó... nhớ áo bà ba ngược giữa đường. Gió thổi ngược anh mà thổi mạnh, heo may có lẽ tự trùng dương!

Nhìn em se sắt mùa Thu mới, tưởng tượng không vui một chút nào! Không có anh che em chút gió, buồn hiu không chỉ một vuông ao!

Ảnh: Lê Nguyễn Dalat

Dĩ Vãng Ngàn Năm Chuyện Của Thơ

Hồi đó em rất đẹp...hơn em hồi bây giờ!
Hồi đó là hồi xưa, anh khen mà đã hụt!

Con sông đời lặn, hụt, ngọn núi đời chông chênh
Cái hồi đó chiến tranh, hòa bình là ảo vọng!

Tình yêu thành cái bóng...đêm đêm thành bóng trăng,
Anh ngồi giữa giang sơn, thấy bàn thờ nển chầy!

Và em đâu có thấy...anh cái bóng bao giờ!
Hồi đó là hồi xưa, anh cứ hoài sống sót...

Nhớ em, làm cho ngọt / ly cà phê buổi mai!
Nhớ em làm thế mãi, rồi nhịn thèm, dĩ nhiên!

*

Em đi ngang nhìn nghiêng mà lòng em không biết
anh trong em biến biệt...chỉ còn chẳng thơ thôi!

Những bài thơ ngậm ngùi, làm chơi, in, ngồi ngó
Có lần em ngang ngó / thấy hoa vàng, phải không?

*Hoa vàng vẫn nở cho em thấy,
Dĩ vãng, ngàn năm, chuyện của thơ!*

Mùa Thu Mùa Đông

Độ này sáu giờ chiều
ông Mặt Trời đi ngủ!
Cây liễu buồn đứng rũ
và...nó thức thâu đêm!

Cây liễu giống như em
ngày đêm ôm phiền muộn;
ai biểu nhiều ước muốn
...mà mây trắng thì bay!

“Bạch vân thiên tải...”, hay!
Thơ ngày xưa đã nói (*)
Mây có bay thì tới,
chỗ nào cũng bao la!

Nói ra thì xót xa
chi bằng cứ im lặng,
như một ngày hết nắng
là tới đêm, vậy thôi!

Là tới đêm em ơi!
Độ này ngày rút ngắn
Mùa Thu sẽ bắt tận,
mùa Đông sẽ lê thê...

*Anh hôn em tóc thể
mong tóc đừng có bạc,
mong trái tim đừng nát,
trăng vẫn là trăng xưa...*

Vườn Thơ Cổ Kính

Cảm ơn em cái chào... và cái nón trước bụng. Anh chào em khoảng trống / mái tóc em gió bay...

Anh bóp nhẹ bàn tay / em / luyến lưu / lần cuối. Mình, vậy thôi, không nói. Đường tối, thôi em về...

Sợ câu thơ lê thê, anh cắt ra nhiều đoạn. Ruột anh nằm trong nón, những đường gân lá đan...

Lát nữa em trên đường / nhớ anh buồn một chút. Một chút chỉ là một / đừng có thêm, buồn thêm!

Mỗi ngày anh nói chim, mỗi ngày anh nói bướm, vườn anh còn hơi hướm / của em là hương hoa...

Thơ anh có xót xa / mình anh nhìn là đủ. Thơ anh nếu là gió... thì áo dài em bay!

Anh sẽ nói với ai / lời thầm thì như thế? Thơ không phải
truyện kể, anh giấu em trong thơ...

Giấu em trong giấc mơ / qua cầu mình đổi áo. Anh sẽ là
con sáo, em về đi, về đi...

Anh không quên chiều nay / cái chào em màu tím... Cái
màu của kỷ niệm, còn gì đẹp hơn đâu?

*Cái nón đội trên đầu. Cái tình để trong dạ. Vườn anh đầy
hoa lá... mà rồi thì hoang vu...*

Mặt Trời Mờ

Sáng nay... tôi thấy lạ, mình chập chờn chập chờn. Trước mặt, có chuẩn chuẩn? Không! Không... gì hết cả!

Sáng nay... khi không lạ, vẫn cà phê Trung Nguyên, vẫn tách trà Thái Nguyên, vẫn như là thường lệ!

Mà sao mình thấy...tê? Hay thơ mình chưa ra... Chân trời mãi mãi xa... sáng nay gần một chút?

Báo hiệu điềm- hạnh-phúc... hay cánh cửa cơn mê? Năng lên, chim sẽ về? Năng lên, hoa vàng nở?

Mấy chùm trước ngõ hoa năm ngoái, con bướm mừng em đậu áo xưa...

Đúng rồi! Tôi đang mơ... Một giấc mơ chơi với... Một cánh tay chờ đợi. Em ơi là chập chờn...

Áo dài ơi... cổng trường, nhà cửa chừ vương vứ. Đà Lạt sương còn xú, có lạnh tóc ai không?

Tôi muốn bế muốn bông từng lá cây khuynh diệp. Bà Cai cứ quét tiếp biết mấy mùa Thu thêm?

Em! Tà áo dài em năm em mười sáu tuổi... Hành lang dài không cuối... bắt đầu từ tương tư...

Ôi tôi chìm trong mơ... Mặt trời mờ trong mắt... Hay tôi lại muốn khóc? Quê Hương... Đà Lạt mình...

Nụ Hoa Hồng Trắng

Hôm qua anh gửi em bài Chiều
nắng úa, hoa tàn, có bấy nhiêu,
không biết vì sao anh muốn nói
yêu em nói thế, thật chưa nhiều...

Yêu em anh nhớ bàn chân trần
em nhón chân và em hái Xuân,
một đóa hoa hồng trong nắng muộn
mừng em duy nhất một Giai Nhân!

Em à, anh viết hoa hai chữ
Yêu Quý một người không có hai!
Em nở nụ cười... chim hót sáng
bài thơ nào cũng mới Hôm Nay!

Em à, anh viết hoa hai chữ,
em đẹp vô cùng chữ viết hoa!
Em tựa lan can mà thấy gió
anh về, bóng ngựa...vẫn còn xa?

Mai mà có máy bay em nhỉ
thì đại dương là một cái ao,
chim bói cá đang rình bắt cá
anh về... em hứng nhé vì sao!

*Bên em anh vuốt từng tơ tóc
như vuốt bao giờ lụa Mã Châu,
đêm xuống, bình minh mai thức dậy
nụ hoa hồng trắng nở bên lầu...*

Hôm Nay. Mai. Mốt

Ngày hôm nay, ngày mai, ngày mốt...
ba ngày liền trời nắng lắm nhen em!
Những ngày tới xa hơn, chưa có tin
mà... nếu có thì mùa Hè vẫn nắng!

Kệ nó đi! Mình bên nhau không đặng
thì nói tin thời tiết... nói cho qua,
nói cho xong, cho khỏi thấy mình già,
mình cứ trẻ như hồi mình con nít!

Anh nhớ em, tóc đuôi gà hay tóc tết
gió đong đưa, hai má nắng mơn mơn,
hai đứa mình không ưa mặt trời đỏ lòm,
hai đứa mình ưa nhau vì cả hai đều nhỏ!

Nắng hôm nay, hay mai hay mốt nữa
nắng đâu thì cũng cũng là nắng mà thôi!
Anh nói không thơ cho em bật cười,
khỏi ngồi đợi người đưa thư ngang cổng!

Việt Nam mình nếu là nơi đáng sống,
em sống yên, sống hạnh phúc, anh mừng...
Nước Mỹ này, anh sống với người đừng
coi như “quân tử chi giao đạ nhục thủy”!

Anh ao ước mình làm thơ chung thủy
với nắng mưa, như thế, đã là tình
biết có ngày rồi anh sẽ làm thình...
em sẽ có ngày một mình, dám khóc...

Em thay anh, em giữ gìn Tổ Quốc.
Thơ thay anh, nhớ Tổ Quốc vì em.
Phải không em, máu chảy ruột mềm?
Thơ là máu chảy về tim, chảy miết...

*Anh ghét Thâm Tâm có bài thơ Tống Biệt:
“Mây thu đầu núi, giá lên trăng...”.*
*Anh ghét sao Đà Nẵng có sông Hàn
Trời nắng mấy mà dòng sông cứ lạnh...*

Một Mối Tình Không Duyên Không Nợ

Hôm nay Sinh Nhật người ấy, bạn mình, tên đẹp Hoa Lan. Mình thích hoa lan màu vàng, muốn gửi tặng bạn vòng xuyên... có những búp hoa hé miệng... bạn mừng thì hoa nở ra... bạn chê thì bạn để xa... buồn hiu thì hoa cũng nở!

Nhìn bạn vui cười hơn hở... chắc đang tám chuyện cùng ai? Mình là một kẻ đứng ngoài chỉ nhớ hoa lan trên núi... nhớ thời người ta lủi thủi/ đi tìm hoa lan sau mưa... Rừng còn vài giọt lưa thưa, hoa có vài hoa hé nụ...

Người đi tìm hoa không nó/ có ai đi sau, đi xa... Người đi tìm hoa vì hoa, còn mình theo ai vì nhớ/ hai gót chân người nho nhỏ/ hồng hồng cứ ngỡ hoa sen... Người tìm sen, người tìm lan, mắt nàng luôn luôn cao ngất, vầng trán của nàng vương tóc đẹp như bức tranh bình minh...

*

Chuyện mình kể đây, chuyện tình/ không có duyên và không nợ. Chỉ tại lòng mình cứ nhớ, cứ yêu người ta đơn phương... Mình thấy người ta dễ thương, mình thương người ta không lạ! Có những mối tình ngộ há: Yêu người từ hai gót chân...

Người ta khuất bóng trong rừng. Mình thấy hoa quỳ, đứng lại... Trước mặt, cành hoa khả ái... mình quỳ cứ ngỡ hoa lan! Hôm nay Sinh Nhật của nàng, hoa lan, kia, nàng mới thích... Hoa mình đang nhìn, hoa khác, khiến mình quỳ xuống nhớ thương...

Cái vòng xuyên mình vẫn vương... không mua được nơi rừng núi. Mai một mình về trong nội... chắc ngỡ ngẩn ngó bướm vàng?

Mình nghĩ: chuyện tình lang thang... ít, nhiều... kể chơi cũng đẹp? Bạn ơi hai con mắt biếc, hai gót chân hồng hoa mơ... Hôn nhé mái tóc phất phơ? Hôn nhé áo mờ mây ảo...

Em Ngồi Nghe Đi Sông Hát

Dám có một ngày nào đó em không còn nhớ tới anh là bởi tuổi em vẫn xanh mà lòng em thì đã bạc...

Em ngồi nghe đi sông hát, con sông xanh biếc cứ trôi. Em ạ, đó là dòng đời không phải dòng sông em ạ!

Em hãy ngắm soi chiếc lá, lá đổi màu theo bốn mùa, lá đổi màu theo nắng mưa. Hãy nghĩ em là chiếc lá!

Anh không cây cao bóng cả. Anh là một thoáng mây trôi. Em nhìn kia cuối chân trời...anh giống như người đi dạo...

Anh biết anh là vũng máu chảy ứ đọng sa trường rồi khô. Xưa nay lính không có mồ, chỉ có màu cờ sương khói...

Người đi ngậm tằm không nói. Ngựa đi cất lạc ở nhà. Người đi không có tuổi già. Ngựa đi ránh pha đường bụi...

Dám có một ngày em hỏi: Đâu rồi cái bóng bên em? Hãy đưa tay rờ lên tim thấy anh lặn về quá khứ...

Thì thôi có gì phải nhớ...coi như chim hạc về trời...đời là dòng sông cứ trôi...em cứ tuổi trời xanh tóc!

Hoa quỳ nở trên đường dọc. Hoa quỳ nở trên đường ngang.
Hỏi giùm anh sao màu vàng lại là màu hoa hoang dã?

Với anh, em là tất cả trắng vàng bát ngát mông mênh! Anh biết anh không quên em...mà thở hơi tàn ai nín?

Bờ Sông Vãn Gió

Mùa Đông, thế là chính thức. Bắt đầu, đầu tháng Mười Một. Bắt đầu, đầu ngày Chúa Nhật. Bốn tháng đêm nào cũng dài!

Mùa Thu mùa Thu lá bay, bay chìm vào trong quá khứ, bay chìm vào trong giấc ngủ, trong mơ nói mơ Vô Thường...

Mùa Đông nào mà không buồn? Hoa tuyết nở trên đầu núi. Tảng băng đè nặng lòng tuổi. Con sông đi chậm bước chờ...

Em à em là bài thơ / chắc là run lên từng đoạn / chắc là bờ sông thấp thoáng / bờ sông cây bấp trở cờ...

Anh biết có người hẹn hò / trở về khi hoa bấp nở / mà hai Thế Kỷ rồi đó / bờ sông trắng xóa bờ sông...

Ôi trời bốn tháng mùa Đông! Luôn luôn nhiều hơn một tháng! Luôn luôn người ta nói “Chán! / mùa Đông dài quá mùa Đông!”.

Mùa Đông!

Em đứng bờ sông / đọc thơ Trúc Thông, buồn nhé! Anh
hứng tình em giọt lệ / thả mưa về buổi đầu năm!

Thưa em, đây thơ Trúc Thông:

*Xin người hãy trở về quê,
một lần cuối...Một lần về cuối thôi!
Về thương lại bến sông trôi,
về buồn lại đã một đời-tóc-xanh!*

*...Lá ngô lay ở bờ sông. Bờ sông vẫn gió! Người không thấy
về... (*)*

(*) Thơ Trúc Thông

Em Áo Dài Xanh Bay Trong Chiều Tím

Em áo dài xanh bay trong chiều tím.
Hình ảnh kỷ niệm là một câu thơ!
Sao ta không mơ một thời thanh thản?
Quê Hương chạng vạng đẹp lắm hoàng hôn!

Thơ là cái hồn tự dựng bắt được
Thấy ra Non Nước! Thấy thuở Thanh Bình!
Bậu bỗng thành mình, cũng đâu ai khiến?
Nên sông nên biển mới thành văn chương!

Sách bao nhiêu trang khởi từ một chữ
Kinh nào vô tự? Không có Kinh nào!
Thương lắm ca dao mình thuộc hồi nhỏ
Là bài học Nhớ: Ai Xa Cũng Về!

Người lội sơn khô, người ra biển lớn
Bao giờ chí hướng cũng là Quê Hương!
Bao giờ khu vườn của Ngoại vẫn đẹp...
Giống em mang dép lộ bàn chân son!

Giống em dễ thương: áo dài xanh lục
Con chim vừa hót chiều tím em ơi!
Chiều tím của trời, em của anh nhé!
Áo dài nhỏ nhẹ bay bay khói sương...

Anh bắt cái hồn chải em đường rẽ
Cho tóc em chẻ phủ đầy hai vai.
Em thôi, không ai một đời anh nhớ:
Đóa Hoa Hồng Nở Là Môi Em Cười!

*Chiều tím rơi rơi những tia nắng cuối
Áo dài gió thổi dào dạt tình yêu...
Anh nói bấy nhiêu cho em kết luận
Hai tay em xoắn mười ngón tay thương...*

Tử Bạch

**Viết những dòng này ...
mà sao tôi khóc
Muôn nẻo đường đời
Người đó, ta đây!**

Hai câu thơ trên, mở đầu bài thơ của TP, tôi nhớ vậy, in trong tạp chí Mã Thượng xuất bản tại Sài Gòn và phát hành tại Việt Nam Cộng Hòa – miền Nam Việt Nam, trong năm nào đó thuộc thập niên 1960. Tôi đọc và thích. Tôi không nhớ trọn bài thơ và tờ tạp chí đó tôi cũng không lưu giữ được.

Sau tháng 4 năm 1975, tình hình Việt Nam thay đổi, quân đội miền Bắc Việt Nam giải phóng miền Nam, công chức và sĩ quan của chính quyền miền Nam – tức Việt Nam Cộng Hòa – đều phải đi học tập cải tạo để “thấu hiểu” chính sách của Chính Phủ mới, tức Việt Nam Dân Chủ Cộng Hòa, Độc Lập Tự Do Ấm No Hạnh Phúc. Tất cả sách vở, báo chí thời Việt Nam Cộng Hòa, 1954 – 1975, đều bị gom thu và đốt hết. Tạp chí Mã Thượng mà tôi có, cũng đã trở thành tro bụi!

Tôi từ già gia đình vào cuộc đổi đời như hàng trăm ngàn, có thể cả triệu công chức và Sĩ Quan Việt Nam Cộng Hòa.

Thời hạn: 30 ngày với đầy đủ “tư trang” và sau đó thì không biết chừng nào mình mới tiến bộ. Chẳng sao!

Chúng tôi đi ...lên xe pơ-lua bịt bùng, rồi gặp nhau trong trại, ngõ ngang, không ai quen biết vì đã bị trộn lẫn đơn vị này với đơn vị khác, cơ quan này với cơ quan khác. Nhưng rồi cũng thành thân thuộc. Già, trẻ, lớn, bé ... đều san bằng, được cái không mày, tao, chi, tớ ...vì im lặng nhìn nhau, vào hàng và lao động cật lực ...

Sáu năm sau, tôi về. Bạn đồng cảnh ngộ có nhiều người về trước, có nhiều người, nhiều lắm, chưa về. Tôi về nhà, chưa tới tuổi bốn mươi nhưng sách vở, gia tài đều đã thành thiên cổ.

*Viết những dòng này mà sao tôi khóc,
Muôn nẻo đường đời người đó ta đây!*

Tôi nhớ lắm. Tôi rời tổ ấm gia đình của tôi ở Đà Lạt vào buổi trưa ngày 8 tháng 6 năm 1975, làm thủ tục xong thì xế chiều vào trại. Ôi là đông anh em nhiều nơi ở Đà Lạt, Tuyên Đức, Lâm Đồng tề tựu. Buổi chiều đó, chúng tôi được chỉ định về ở nhiều khu trong căn cứ Huấn Luyện Cảnh Sát Dã Chiến; chỉ mới giải phóng hơn một tháng mà tèm lem, tùm lum. Buổi chiều đó là chỉ là buổi chiều ở, không ăn.

Cuộc đời ngộ ghê. Và dĩ nhiên là buồn.

Không ai tin mình sẽ như thế này mà chỉ trong một tháng. Điều đó đã đúng. Kéo dài vô định bến bờ ... Anh em gặp nhau từ lạ đến quen, rồi chuyển trại không có gì bịn rịn bởi “nó là vậy thôi”.

Tôi qua Mỹ đến nay ba mươi hai năm (1989 – 2021), bạn tù gặp lại chỉ có ba mươi người. Ai cũng già, ai cũng trở

ngại đủ điều. Coi như muôn nẻo đường đời người đó ta đây. Tôi không kể ra đây làm chi những bạn bè đã trút hơi thở cuối cùng. Cũng không nhắc chi những bạn gọi phone hỏi thăm nhau một vài lần rồi thì bần bật!

Tôi ở Mỹ, nơi nào bạn cũng nói “nghịch đường” nên coi như thôi khỏi bận lòng. Nguyễn Du nói rồi: *“Lối mòn cỏ lạt mùi sương/ Lòng quê đi một bước đường một đau”*.

Chúng ta, *“lũ chúng ta lạc loài dăm bảy đứa”, mãi mãi là lính vậy thôi.*

Xưa, xưa lắm là xưa, Đoàn Thị Điểm cũng phán như thánh: *“Chàng từ đi vào nơi gió cát, đêm trăng này nghĩ mát phương nao?”*

Nhiều lúc tôi tự thấy mình không nên nói một lần mà nhiều lần vẫn là không đủ lòng tôi biết ơn nhiều vị đã tìm thăm tôi bất kể đường xa, như anh Hà Thúc Sinh, anh Cả Hà Thúc Ký, Nhà Thơ Dương Huệ Anh, Trung Tá Lê Quang Sinh, Bác Sĩ Hoàng Văn Đức, Ông Bà Võ Phiến, cụ Ông cụ Bà Bùi Văn Bảo, anh Đặng Trần Huân, Nhạc Sĩ Song Ngọc...

Tôi đã thều thào rồi. Mặt trời đang xuống trong đời tôi.

Tôi không còn khả năng để viết thư dài thăm ai. Từ lâu tôi làm thơ để cho tôi có thể được bạn bè tha thứ và hiểu tại sao tôi phải kiệm lời.

Mắt tôi cũng đã tẹt lẩm rồi, tai đã lảng, dung mạo phai mờ ... Cái gì cũng tàn phai rồi.

Sở dĩ tôi có mấy trang viết tay hôm nay chỉ vì tôi sắp có

thêm một tập thơ mới và Em muốn tôi để lại một vài nét ...hoa tay, nếu còn.

Vâng, tôi còn đấy thôi! Đa tạ những tình thân ở quê nhà mong chờ tin tôi, mong chờ thư tôi gửi tới nhà.

Tình hình thế giới trong cơn đại dịch Covid-19 khiến cho biết bao ước mơ vỡ vụn. Không có máy bay coi như không có gì. Nhiều bạn tôi rất thương, rất kính trọng, rất xứng đáng là bậc Thầy của tôi đã ra người thiên cổ. Thật sự, Đà Lạt tôi nay không còn ai để tôi gõ cửa ngủ nhờ một đêm ...

Năm 2016, tôi có về thăm Quê Hương Đà Lạt.

Tôi ở chỉ hai ngày, đi xa chút cùng Nguyễn Dương Quang, nói gì cũng uốn lưỡi, ăn gì cũng cúi đầu. Từ khách sạn Bông Hồng ngó qua đường Hoàng Diệu chỉ cách nhau con suối Cam Ly rất hẹp mà không qua vì cái gì cũng thay đổi, chẳng đẹp chút nào và chỉ thiếu cái nhiều nhường ...

Tôi gọi tên những bạn cũ: Kiều Quang Nho, Phạm Gia Triếp, Hoàng Văn Thịnh, Hồ Hoàng Quân, Trần Tu, Bùi Cự, Thái Em, Trương Xuân Huy, Nguyễn Đức Minh, Trần Văn Nghe ... Nghe trong hư vô thăm thẳm từng giọng cười, tiếng nói. Hai năm nay có thêm Nguyễn Dương Quang, Phạm Phúc. Nếu còn hỏi thăm thêm thì chỉ nhận được một câu đáp ngậm ngùi: chết rồi, chết rồi ...

Viết những dòng này mà sao tôi khóc, muôn nẻo đường đời người đó ta đây!

Tất cả đều là cát bụi ...

Trần Văn Lệ

Về những dòng này...

Mà sao thì khác
Muôn ngàn đấng đời
ngươi đó, ta đây!

Thái cũ thể trên, mở đầu bài thơ
của B.P. từ như vậy, in trong tạp chí
Mặt Phương Xanh bản tại Sài Gòn và
phát hành ở Việt Nam Cộng Hòa miền
Nam Việt Nam, trong năm nào đó thập
niên 1960. Khi đó ra thời kỳ Kháng
như tron tờ thơ. Và tờ tạp chí đó
tên cũng Kháng liên giữa Huế tháng
4 năm 1975, tỉnh lỵ Việt Nam thay
đổi, quân miền Bắc Việt Nam là phòng
miền Nam, công chức và sĩ quan về chính
quyền miền Nam, tức Việt Nam Cộng
Hòa - tên gọi là Mặt Bắp Bắp. Các từ
văn chương chính sách của thời kỳ
Mặt, tức Việt Nam Dân Chủ Cộng Hòa
Độc Lập Tự Do Hạnh Phúc Việt Nam
tức cả thời kỳ báo chí của Việt Nam
Cộng Hòa, 1954-1975, đều bị gom
chua và tét hết Bắp Bắp (Mặt Phương)
mà tự có, cũng là thành tạo đời!

làm cho những bạn bè từ trái tim thơ cuối

như Dông Gió Thôn, như là Sông Ngòi...

tiếp một đêm...

Muôn ngàn đấng đời
cả tôi là các bạn...

Trần Văn Lê

Ảnh chụp Thủ bút của Tác giả Trần Văn Lê

MỤC LỤC

Thay Lời Tựa - Nguyễn Thiên Nga	9
Cây Khuynh Diệp Bên Đường	16
Một Bài Thơ Chưa Trọn	18
Thư Em Đà Lạt Yêu Quý	20
Đà Lạt Hoàng Hôn	22
Bốn Bảy Năm Nhớ Về Đà Lạt	24
Dốc Nhà Làng Đà Lạt Để Thương Để Nhớ	26
Nắng Vàng	28
Thành Phố Rừng	31
Thành Phố Nắng	32
Thành Phố Sương	34
Hình Như Có Giọt Lệ Rơi Vào Tách Cà Phê	36
Đà Lạt Tôi Bao Giờ Đà Lạt Tôi Bây Giờ	38
Nhìn Gió Bay Trên Cánh Đồng Xanh Biếc	40
Bên Trời Dặm Bảy Cánh Chim Bay	42
Hỡi Ai Khi Không Hát Bài Tình Xa Xa Xôi	44
Tưởng Sắp Mưa Qua	46
Bài Thơ Hai Chữ	48
Ngó Nắng Cho Qua Ngày	50
Sáng Bừng Trời Êm Mát Dịu Dàng	52
Mùa Thu Đang Tới	54
Thời Điểm Giao Mùa	56
Rằm Trung Nguyên Hai Mươi Hai Mốt	58

Tết Trung Thu Viễn Xứ	60
Buồn Quá Thơ Tôi Buồn	62
Thơ Vũ Hoàng Chương	64
Tin Thời Tiết Ngày Trung Thu	66
Bạch Vân Thiên Tài Không Du Du	68
Những Ngày Xưa Đà Lạt Đã Từ Đây Mùa Sương	71
Bạn Dịch Bài Thơ Này Ra Tiếng Pháp Được Không	72
Thôi Chiều Đã Chiều Thu Lá Vàng Bay Ngập Phố	74
Buồn Quá Nhé Câu Thơ Nằm Trên Tờ Giấy Trắng	76
Đà Lạt Mưa Mưa	78
Quê Hương Là Gì Hà Mẹ	80
Tổ Quốc Tôi Mênh Mông	82
Vang Bóng Một Thời	84
Ngộ Ghê Cái Gì Cũ Cũng Đáng Nhớ	86
Ngựa Trắng Đường Khuya	88
Nhật Nắng	91
Đường Thơ Không Ngã Rẽ	92
Buổi Mai Của Một Ngày Hứa Hẹn Rất Dài	94
Chắc Chắn Có Một Ngày	96
Tôi Đã Từng Về Thăm Má Tôi Ở Phan Thiết	98
Má Oi Con Làm Thơ Cho Má	100
Hôm Nay Father's Day	102
Cảm Ơn Trời Có Những Áng Mây Trôi	104
Chiều Oi Man Mác Từng Chiều	106
Về Đổi Sim Ta Nhớ Người Vô Bờ	111

Trăng Mờ Cổ Quận	114
Chuyện Đời Tan Hợp	116
Tình Nào Cũng Tình Xa	118
Lạnh Mùa Đông	120
Tứ Tuyệt	122
Bạn Ạ Thôi Thì Thơ Là Vậy	124
Trời Vẫn Xanh Và Trong Pha Lê	126
Không Có Gì Rung Động Buổi Hoàng Hôn	128
Bỏ Phố Về Quê	130
Hôm Nay	132
Tháng 8 Việt Nam Hai Ngàn Hai Mốt	134
Lại Có Một Câu Thơ Không Chấm Phết	136
Trời Không Mưa Nhìn Cái Sân Khô Bùn Túc Cảnh	138
Tùy Bút Hôm Nay	140
Tình Hình Rất Tình Hình	142
Sáng Tháng Mười Óng Ánh Những Giọt Sương Hối Khuya	144
Cảm Ôn Vài Bóng Máy Vừa Bay Ngang Thành Phố	146
Ám Ảnh	151
Chạm Cửa Vô Ngôn	152
Happy Halloween Happy Halloween	154
Bóng Nhật Thời Gian	156
Nhớ Môi Người Hương Dạ Lý Hương	158
Nắng Lên Từ Sáng Sớm	160
Mai Em Về Thành Phố Có Sương	162
Tiếng Thơ	164

Làm Sao Chải Được Rừng Xanh Lá	166
Nhìn Gió Bay Trên Cánh Đồng Xanh Biếc	168
Lưu Thủy Diệc Vân	170
Làm Sao Cho Bớt Nhớ	172
Thấy Em Còn Đâu Đóa Vàng Bay Thu Xưa	174
Xa Nhau Gió Ít Lạnh Nhiều	176
Ngày Chủ Nhật Có Nắng Hồng	178
Ôi Chao Buồn Vương Cây Ngô Đồng	180
Bất Chợt Trong Lòng Hai Đóa Mưa	182
Em Ôi Đọc Tôi Đi Và Tự Nhiên Chải Tóc	184
Hôm Nay Có Điểm Lành	186
Có Một Bài Thơ Để Em Nhìn Em Vui	188
Gửi Nhé Đóa Hoa Hồng Rằm Này Em Cài Áo	191
Có Một Mùa Thu Thật Dễ Thương	192
Nếu Em Có Lên Đồi Em Hãy Quỳ Xuống Nhé	194
Leo Lên Trời Dán Một Bài Thơ	196
Đó Là Một Buổi Chiều	198
Tôi Gom Hết Ánh Dương Để Nhìn Em Ánh Sáng	200
Gió Đầu Mùa	202
Em Muốn Đi Hái Hoa Hoa Quỳ Mùa Nắng Mới	204
Có Một Tình Yêu Rất Đỗi Thơ	206
Bao Nhiêu Lời Ca Ngợi Chỉ Tình Yêu Mà Thôi	208
Buổi Chiều Hiu Hiu Gió Tôi Hôn Nàng Tóc Thơm	210
Tâm Tình Dâng Hiến	212
Cây Muồng Vàng Mùa Hoa	214

Vầng Trán Làm Thịnh	216
Tàn Mấy Mùa Hoa Phượng	218
Hoa Hoàng Lan	220
Một Chín Sáu Chín	222
Tình Huyền	224
Tình Xa Tình Bao La	226
Tôn Nữ Mùa Thơ	228
Đi Vãng Ngàn Năm Chuyện Của Thơ	231
Mùa Thu Mùa Đông	232
Vườn Thơ Cổ Kính	234
Mặt Trời Mờ	236
Nụ Hoa Hồng Trắng	238
Hôm Nay. Mai. Mốt	240
Một Mối Tình Không Duyên Không Nợ	242
Em Ngồi Nghe Đi Sóng Hát	244
Bờ Sông Vãn Gió	246
Em Áo Dài Xanh Bay Trong Chiều Tím	248
Tự Bạch - Trần Văn Lệ	251

Liên lạc Tác giả
Trần Văn Lệ
letran4820@hotmail.com

Liên lạc Nhà xuất bản
Nhân Ảnh
han.le3359@gmail.com
(408) 722-5626